

OTRĂVURILE

din
CAUX

CARTEA
A DOUA

BREASLA DEGUSTĂTORILOR

Susannah Appelbaum
Seria: *Otrăvurile din Caux #2*
Breasla degustătorilor

Editura Litera
2010

Susannah Appelbaum
The Poisons of Caux
The Tasters Guild
Copyright © 2010

Ilustrații © 2010 Jennifer Taylor
Această ediție a fost publicată prin înțelegere cu Random
House Children's Books, parte a Random House, Inc.

Editura Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 031 425 16 19; e-mail: comenzi@litera.ro

Copyright © 2010 Editura Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Florența Simion, Teodora Nicolau
Copertă: Ionuț Broștianu
Tehnoredactare și prepress: Bogdan Coscaru

ISBN 978-606-600-207-3

Dedicație

Pentru Harper și Henry,
Vânturile suflă doar pentru voi!

Partea I – Templar

Citat

Plantele – toate plantele – au secrete. Cel ce le dezleagă are multă putere, cum știe orice farmacopat.

Atlasul ținutului Caux
Axlerod D. Roux

Capitolul unu – Caligraful

După o viață petrecută în bibliotecă, fața zbârcită a lui Hensen Dumbcane 1 era galbenă ca ceara. Era un om singuratic, ai cărui ochi se acoperiseră de mult de pâcle și necurătenii, așa că de obicei purta o puternică lentilă de lupă prinsă de ochelarii cu sticle groase. Îi plăcea ca micul lui magazin discret să fie gol, iar în mai toată cariera lui îndelungată, nu avusese decât un singur client. Dar ce client! Hensen Dumbcane era maestrul caligraful al Breslei Degustătorilor, pentru care realiza cea mai mare parte a documentelor, fiind astfel părtaș la activitățile ei cele mai tainice și având acces la Biblioteca ei secretă.

Deși tocmai fusese anulată, pecetea regală a regelui Mătrăgună încă mai atârna deasupra intrării colbuite în prăvălia de pe aglomeratul pod Knox, chiar sub pana ascuțită care îi indica meșteșugul. El socotea că pecetea cea mult urâtă avea să-i țină dugheana în liniște, de care avea nevoie nu doar pentru caligrafie, ci mai ales pentru cea de-a doua îndeletnicire a sa, mai tainică și mult mai bănoasă. Pentru că Hemsen Dumbcane era un escroc colosal, care fura și falsifica documente vechi, de o valoare inestimabilă, adesea fermecate, din bibliotecile și din colecțiile particulare din Caux și le vindea apoi pe piața neagră.

De-a lungul întregii sale cariere – ce dura de ani și ani – Hemsen Dumbcane lăsase încet-încet ținutul Caux fără vechile hărți și atlase ilustrate, fără testamente și tabele cu simboluri ciudate și indescifrabile. Astfel dispăruseră munți de documente, deși de fiecare dată el se străduise să înlocuiască originalul cu un fals măiestrit, copiat perfect și returnat fără a fi descoperit. Cum multe dintre vechile registre erau texte magice de neînlocuit, Hemsen Dumbcane se făcuse în mod direct vinovat de dispariția vechilor învățături ale regilor care trăiseră în alte timpuri și care erau mai respectabili decât ocrotitorul său, regele Mătrăgună.

Acum, în dugheana lui liniștită, un strop de sudoare îi atârna amenințător de vârful nasului. Făcând o pauză, caligraful își șterse fața cu batista umedă, prinzând picătura cea obraznică exact înainte de a-i întina opera pe care tocmai o contempla, așternută pe masa de lucru. Acolo se afla ultimul lui fals.

O capodoperă.

Era un manuscris pe care îl furase chiar din ascunzătoarea aflată în biroul temutului Director al Breslei; un manuscris nespus de frumos și neprețuit, fără

de care acesta nici nu-și închipuia că ar putea trăi. Își asumase un mare risc, iar acum se străduia să termine falsul înainte ca fapta să-i fie descoperită.

Nici nu auzi clopoțelul care sună în încăperea din față, indicând neobișnuita prezență a unui mușteriu. Lucra cu febrilitate, măcinat de o teamă nestăvilită, ce îl cuprinsese în mijlocul nopții. În ultima săptămână, Dumbcane nu putuse să-și afle somnul, nu-și îndeplinise îndatoririle din prăvălie, nu putuse face nimic. Iar astăzi era la fel. Încercă să-și limpezească mintea și să-și ducă la bun sfârșit ultima lucrare, concentrându-se asupra urzelii întunecate de imagini din textul cel straniu. Cu o mână tremurândă, încerca să redea întocmai strălucirea șarpelui auriu pe care îl avea în față.

În dimineața aceea, podul Knox era destul de aglomerat, probabil datorită vreunei sărbători, pe care – în cazul în care ar fi luat-o în seamă – Dumbcane ar fi considerat-o absolut neinteresantă. Orașul se adunase pentru cine știe ce eveniment fără noimă, iar o particularitate enervantă a podului era că amplifică toate zgomotele. Caligrafului nu-i prea păsa de treburile orașului, căci de mult timp se întovărășise cu hoții și ticăloșii printre care se învârtea și cu locuitorii mai dubioși ai ținutului Caux, de pe urma cărora trăia. Zgomotul sec al clopoțelului se auzi iar, semn că cel ce intrase trântise din nou ușa. Probabil îl aștepta cineva în încăperea din față. De data asta, Dumbcane auzi și sări de îndată în picioare, răsturnând o călimară mică, plină cu cerneală neagră, și împrăștiind pe podea câteva pagini aflate în fața lui. Șterse la repezeală cu cotul pata de cerneală; câteva muște negre ce roiau leneș în jurul ei abia scăpară cu viață și se împrăștiară, dar se adunară imediat la loc.

Îțindu-se cu grijă din camera din spate, scoase capul de după ușă. Liniștea din încăpere făcu să-i revină brusc teama din nopțile precedente. Cu un singur ochi uriaș, mărit de lupa de caligrafie, privi în camera întunecată.

— Ce e? șuieră el. Cine e acolo?

— Hems en Dumbcane? se auzi o voce nazală.

— Cine întreabă? Dumbcane se uită mai bine și, cu o tresărire, își dădu la o parte eterna lupă, împingând-o repede în sus, nu înainte însă de a vedea uluit unul dintre cele mai mari nasuri pe care le contemplase vreodată, un nas care marcase o mulțime de generații de strămoși ai stăpânului lui.

Un astfel de nas, lung ca un cârnat, nu putea să-i aparțină decât unui Taxus.

Dumbcane își reveni imediat și, în ciuda chipului palid, reuși chiar să zâmbească, deși cam strâmb.

De-a lungul anilor, mai făcuse afaceri cu cei din neamul Taxus, chiar dacă nu-i cunoștea pe cei doi din fața lui. Știa însă ce fel de oameni sunt.

— Domnilor, cu ce pot să vă fiu de folos? îi întrebă el.

— Căutăm un anumit document, răspunse cel mai vârstnic dintre cei doi. Era Quarles Taxus, un om care nu prea făcuse mare lucru în viață pe căi cinstite. De fapt, de când agitatul neam Taxus viețuia pe lume, doar asupra unuia dintre ei se pogorâse un dram de succes. Acela fusese Turner Taxus, iar acum era mort. Turner Taxus se ridicase în rândurile armatei Mătrăgunelor până la o poziție respectabilă, dar, din nefericire, ultima lui masă fusese o porție de supă otrăvită.

Quarles și vărul său, mai tânărul Quill, își găsiseră chemarea prin dispariția timpurie a rudei lor. Voiau să se răzbune pe degustătorul nepriceput care fusese cauza morții lui Taxus. (Contractul și regulile stabilite între degustător și clientul lui sunt tainice și complicate, dar

presupun ca degustătorul să se predea, în cazul în care s-ar face responsabil de sfârșitul înainte de vreme al stăpânului său.) Rudele lui Turner Taxus își însușiră această sarcină cu o hotărâre nemaîntâlnită, asemănătoare tenacității unui câine care roade un os. Desigur, fusese oferită și o recompensă importantă pentru prinderea degustătorului fugar, iar în ce-l privea pe Quarles, el credea că recompensa era ca și a lor.

— Știm din surse sigure că dețineți un document care ne aparține. Quarles arată spre camera din spate a lui Dumbcane, parcă împungând-o cu nasul lui lung și coroiat. Însăpăimântat, caligraful simți cum i se zburlesc perii mici și închiși la culoare de pe ceafa îngustă și fu apucat de un acces de tuse.

— Nu prea văd cum ar fi posibil acest lucru, le spuse celor doi, de îndată ce i se opri neplăcutul hârâit din plămâni. Vedeți dumneavoastră, nu v-am mai întâlnit până acum pe, ăăă, Domniile Voastre, și nici nu am avut plăcerea de a face afaceri împreună, așa că, vedeți, ar fi absolut imposibil să am ceva ce vă aparține. Privi pe deasupra ramelor de sârmă ale ochelarilor, să vadă dacă cei doi Taxus păreau convingși de explicațiile lui.

— Așa că, dacă nu vă e cu supărare, mă cam grăbesc...

— Dumbcane! Quarles dădea impresia că se făcuse de două ori mai corpolent, în timp ce își coborî vocea cu câteva octave; era un talent pe care îl dusesese la măiestrie de-a lungul anilor de încăierări prin taverne. De unde să știi că nu îl ai dacă nici măcar nu știi despre ce e vorba? Nu te îngrijora! Nu este vorba despre vreuna dintre hărțile alea vechi pe care le ai acolo, care nu se știe exact cui îi aparțin...

Dumbcane se făcu palid ca moartea și își duse mâna la gură, îngrozit.

— Și nici nu dorim să discutăm despre acest subiect, nu-i așa, Quill? Asta... asta doar dacă nu suntem obligați să o facem. Dacă nu ești în stare să ne dai Citania, o să le raportăm autorităților îndeletnicirile dumitale – și, după cum în prezent s-ar zice că ești lipsit de protecție regală, cu siguranță vei fi tras la răspundere pentru fărădelegile comise. Quarles își rotea satisfăcut privirea prin camera întunecată. Oricum, nu plec fără ea și, cum dumneata ai planuri de plecare... (Într-adevăr, la picioarele lui Dumbcane se afla un sac îndesat, în care erau aruncate la grămadă o mulțime de suluri și pergamente, alături de o pungă plină ochi cu drahme și drami.) Ai face mai bine să te apuci să scotocești pe acolo pe unde îți ții toate, ăăă, toate chestiile astea.

— Citania?! Citania?! Vocea lui Dumbcane se frânsese, iar el renunțase la orice încercare de a-și mai păstra calmul. Care citanie? Ce fel de citanie vreți? Sunt cu sutele. Trebuie să fiți mai clari ca să vă pot ajuta.

— O vrem pe cea a degustătorului Rowan Truax. Potrivit legilor Breslei Degustătorilor, ne aparține, deoarece el se face răspunzător de moartea iubitului nostru văr Turner.

Dumbcane avu brusc senzația clară că nu exista nici urmă de dragoste de rubedenie pentru răposat la cei doi din fața lui, dar cum nu trebuia să le dea decât un document lipsit de importanță, mai că fu cuprins de un tremur de ușurare.

— A, da, de ce nu ați spus așa de la început? Într-adevăr, da, e vorba de o citanie obișnuită. Degustătorii primesc așa ceva la sfârșitul perioadei de pregătire, odată cu roba. Este nevoie de o semnătură, din câte mi se pare. A degustătorului și a Directorului. Cred că ar trebui să o am, da, cred că o am aici, printre dosarele mele. Truax ați

spus? Cu T? Dacă aveți puțină răbdare, n-o să-mi ia prea mult timp.

Într-adevăr, sistemul de catalogare al lui Dumbcane îi oferea totul în forma cea mai potrivită, căci dosarele erau aranjate cu mîgală în ordine alfabetică și marcate cu litere frumos împodobite. Uitînd de calmul lui obișnuit, calculă că i-ar mai rămîne exact atîta timp cît să-și termine treaba, dacă cei doi ar catadicsi să plece mai repede.

Așa că găsi repede dosarul lui Truax, cu mâinile tremurînd. Doar că, în graba și avîntul său, după ce pusese frumosul document pe masa de lucru și-și închisese sertarele cu o lovitură de picior, atunci cînd îl luă de pe masă, apucă din greșeală încă o pagină, mai zdrențuită. Apoi le oferi cele două hîrtii rudelor îndepărtate ale lui Turner Taxus, care plecară imediat. Însă cel mai voinic dintre cei doi observase greșeala caligrafului.

Quarles studia ciudata pagină, mult mai veche decît citania și tipărită pe o hîrtie dintre cele mai fine, care se vedea că supraviețuise unui incendiu.

Capitolul doi – Cerneală

Armele de foc de pe un astfel de document ar fi trecut cu totul neobservate de către un Taxus sau de către oricine altcineva care, ca și acesta, confunda orele de istorie cu cele de somn. Însă în Caux avusese loc odată un astfel de incendiu – unul cu adevărat nimicitor – la baza unui turn înalt din vechiul oraș Rocamadour. Focul, pus din ordinul mișelului rege Mătrăgună și supravegheat de Directorul Breslei Degustătorilor, Vidal Vinegret, fusese întetît cu numeroase volume și hărți minunate ale fostului rege muribund. Se credea că în acest foc pieriseră mai

toate textele magice din ținut – cu foarte puține excepții –, care le puteau transmite oamenilor mult mai mult decât o simplă lecție de istorie.

Dumbcane blestema acel incendiu, căci foarte puține cărți vechi îi supraviețuiseră.

Caligraful pătrunsese în splendida Bibliotecă din Rocamadour, dându-se drept cărturar, înainte ca majoritatea capodoperelor să fie transformate în cenușă. Acolo, cerceta minunatele volume unul după altul, iar atunci când găsea o pagină care îi plăcea foarte mult, pur și simplu o fura. Desfășura firul subțire de mătase pe care îl ținea ascuns sub limbă, apoi îl așeza pe pagina care îl interesa, chiar lângă cotor. Închidea cartea, făcându-și de lucru în altă parte câteva minute, iar când se întorcea, pagina se desprindea cu ușurință. Apoi se întorcea iute în dugheana sa pentru a copia prada și aducea înapoi falsul, în locul originalului.

La început, textele magice opuseseră rezistență.

Nu era deloc în stare să reproducă scânteia de viață care le făcea atât de dorite și de valoroase în același timp. Originalul părea să sară pur și simplu din pagină, în timp ce copiile lui erau anoste și lipsite de viață.

Dar totul se schimbă când descoperise rețeta.

Uneori, Hemsan Dumbcane găsea pe marginea vechilor texte de farmacopatie însemnări făcute de mână, simboluri obscure, desenate cu cine știe ce creion vechi. La începutul carierei lui necinstite, nu-i trecuse prin minte că aceste comentarii ar putea avea vreo valoare; de fapt, gândise chiar pe dos: le luase drept acte de vandalism, o întinare a textelor sacre. Un amuzament grosolan.

Dăduse apoi peste o însemnare, sub forma unei mângăleli la fel de discrete ca și celelalte, care îi descria scribului rețeta ce avea să îi aducă succes: o veche formulă a unei cerneli speciale care compunea operele

magice pe care el le admira atât de mult. După ce și-o însușise, Dumbcane a putut să-și pună în practică talentele nepermise fără a se teme că va fi descoperit, atât de convingător era rezultatul. Nimic nu putea sta în calea geniului lui într-ale falsificării. Învățase, în cele din urmă, să nu bage în seamă mirosul înțepător și ciudatele musculițe care păreau atrase neîncetat de aceste noi cerneluri, atât de eficiente.

Astfel, începuse să-și lărgască repertoriul.

Cu ajutorul noilor formule, putea realiza adevărate lucrări de geniu. Cerneala părea să vrăjească pagina, insuflând viață hârtiei. Cu ușurință, poate chiar cu prea mare ușurință, Dumbcane realiza falsuri minunate unul după altul, începând cu alfabetul și ajungând la rezultate spectaculoase în arta copierii; ceea ce-l mâna nu era însă creativitatea, ci o ambiție păcătoasă.

Cerneala i se întărea pe degete și îi îmbiba porii.

Acum, pe când Dumbcane se pregătea să părăsească podul, se opri să-și privească pentru ultima oară mult iubita dugheană. Ochii i se opriră asupra primei lui opere, alfabetul ornat pe care îl realizase ca o primă încercare a noilor cerneluri. Literele erau prinse de peretele scorjit, într-o suită de linii încâlcite, împodobite cu multe înflorituri de efect. Fiecare dintre ele era prinsă într-un chenar, iar caligraful se străduise să deseneze diferite obiecte care începeau cu acea literă; de exemplu, litera A conținea o albină.

Cu timpul, peste toate se așternuse praful, iar anii nu fuseseră prea blânzi cu multe dintre ele – cu niciuna, la drept vorbind. Trebui să-și mijească ochii pentru a desluși bucățile decolorate de pergament. Cu degetele pătate, șterse o dâră de praf. Unul dintre desenele lui favorite, o primă încercare a literei mari *P*, fusese pictat cu o pensulă făcută dintr-un singur fir de păr de pe burta unei nurci

argintii. Acum, de-abia mai reușea să îl vadă. De fapt, părea că dispărea chiar sub ochii lui; dealurile splendide ale târâmului Pimcaux se ofileau, iar peisajul se întuneca, la fel ca înaintea unei furtuni. Își frecă ochii obosiți, cum făcea adesea, însă asta nu făcu decât să-i dubleze chinul.

Deodată, teama care îl trezise în acea noapte dintr-un somn chinuit îl cuprinse din nou, atât de puternică, încât bătrânul scrib simți cum începeau să i se înmoaie genunchii și se sprijini de perete. În ultimele săptămâni observase tot felul de lucruri, întâmplări mărunte, însă ciudate, inexplicabile, care, puse cap la cap în adâncul nopții, în patul său cu saltea gloduroasă, îl bântuiau într-un mod necunoscut lui până atunci. Privirea i se opri pe masa de lucru din colț, în special pe borcănașele lui de cerneluri speciale.

De săptămâni întregi, Dumbcane observase cum manuscrisele farmaceutice furate începuseră să se comporte ciudat. Scrisul, altădată luminos și aliniat, era acum întunecat și întinat, iar rândurile ordonate se amestecau uneori într-un haos total. În cazul altora, în mod inexplicabil, textul părea să fi dispărut complet, ca și cum ar fi fost scris cu cerneală invizibilă. Munca lui de o viață – colecția de pergamente, suluri și hărți furate, de o valoare inimaginabilă – se topea, ca și cum n-ar fi fost, chiar în fața ochilor lui!

Acest eveniment ciudat îl dusesese pe caligraf la concluzia că fie cineva încerca să-l ruineze, fie se dezlănțuise vreo vrajă veche și puternică, dacă nu cumva era vorba de amândouă.

Pe când își mijea ochii, în fața mult iubitului său alfabet de pe perete, litera V lucii în umbră în capătul șirului. Vulturii se roteau în jurul unui turn întunecat. Era un turn mohorât, desenat într-un peisaj cu lună, cu un inel de stele ce se vedea adesea în Caux pe cerul de

iarnă. Acum însă Dumbcane observă că desenul părea că îl atrage și îl respinge în același timp, iar micul scrib simți cum îl străbate un fior inexplicabil de groază. Nu-i venea să creadă că este atât de speriat de un lucru făcut chiar de mâna lui! Un lucru făcut din cerneală și hârtie. Poate că era vorba despre o iluzie produsă de lumină. Sau de întuneric.

Vidal Vinegret. Numele îi apăru brusc în minte. Tresări. Trebuia să plece, imediat.

La acest gând, proprietarul micuței dughene de caligrafie de pe podul Knox întoarse spatele atelierului său, abandonându-și ultima capodoperă neterminată, și plecă grăbit, fără să-și mai bată capul să încuie ușa.

Capitolul trei – Peps

Zgomotosul Knox era un pod celebru, poate chiar mai vechi decât orașul-fortăreață Templar, căruia îi servea drept poartă de intrare. Era lat și solid construit, la fel de durabil precum vârsta lui, și adăpostea câțiva dintre cei mai vechi și de vază cetățeni din Caux. În locul balustradei obișnuite, se lăuda cu tot soiul de vitrine de magazine, unele cu mai multe etaje, cocoțate de-a lungul podului, pe ambele laturi ale acestuia. Prăvăliile se cuibăreau deasupra apelor unduitoare ale râului Marcel, oarbe la orice altceva în afara comerțului, în timp ce sub ele, la piciorul podului, locuiau foarte mulți estacagii.

Dar în timpul regelui Mătrăgună lucrurile stătuseră puțin altfel.

Peps D. Roux, care se considera un exemplar de seamă al rarei și vechii specii a estacagiilor, obișnuia să sublinieze că el era singurul care înfruntase tirania regimului Mătrăgunelor, pe când toți ceilalți estacagii

plecaseră pe furiș și trăiseră ascunși în timpul celui mai recent – și stânjenitor – capitol din istoria țărâmului Caux.

Lui Peps amănuntul acesta i se părea important, căci acum era nevoit să-și părăsească locuința, care devenise cu timpul un apartament de-a dreptul luxos pentru un om atât de mic – de fapt, pentru un om de orice statură. (Căci, chiar dacă uneori erau destul de rotofei, estacagiii erau, desigur, scunzi.) Pentru că Peps rămăsese loial moștenirii sale de pe estacadă în timpul domniei Mătrăgunelor și refuzase să plece, se alesese cu întregul nivel inferior al podului Knox, un adevărat palat, după părerea oricui. Dărâmasse pereții și crease împreună cu tovarășul lui, cizmarul Găgăuță, o spațioasă locuință luxoasă, fără de seamăn.

Iar acum era nevoit să o dea înapoi – nu pe toată, dar o mare parte din ea –, deoarece mulți dintre exilați (sau lași, cum îi numea Peps) reveneau din ascunzători.

Drept urmare, după bunul lui obicei, estacagiul nostru născocise un plan salvator. Într-o zi, privind mohorât râul Marcel de la fereastra lui cu multe ochiuri de geam, încadrate pe ambele laturi de faldurile unei perdele din cea mai luxoasă catifea de mătase, zări dedesubt numeroasele case plutitoare ce erau ancorate la mal, iar ochiul lui pătrunzător se luminează la vederea celei mai frumoase dintre ele, cel mai elegant și mai echilibrat vas care plutise vreodată pe acele valuri liniștite, un vas al cărui nume era gravat cu elegante litere aurite pe pupa teșită: *Voiajul lui Trindle*.

Peps decise pe dată că barca prietenului său, bucătarul-șef Trindle, avea să-i fie în curând o casă potrivită, deoarece îndeplinea ambele condiții impuse de excentricul estacagiu: era un cămin de invidiat și se potrivea de minune cu petrecerile pe care îi plăcea să le organizeze. Înviorat de propria lui hotărâre inteligentă, nu-

și mai bătut capul să ia în calcul bine cunoscutul adevăr că pe orice estacagiu care alege să trăiască pe apă – și nu deasupra ei – îl așteaptă o soartă cruntă.

Astfel că acea zi îl găsi pe Peps înconjurat de o mână de vagabonzi pe care îi angajase să îl ajute la mutat și de un braț plin de perne de pluș pe care nu dorise să le încredințeze altcuiva. Peps îi dirija de zor pe hamalii lui improvizați și indiferenți de pe Knox, chiar în clipa în care Hemsan Dumbcane, mai palid ca de obicei, ieșea din dugheana sa, luând-o spre ieșirea din oraș.

— Ce-o fi punând la cale? se întrebă Peps, oprindu-se în loc când zări silueta fugară a lui Dumbcane și expresia panicată de pe fața lui.

Deși locuia de atâția ani aproape de Dumbcane, între ei nu exista nicio relație de bună vecinătate. Erau la fel de străini unul de altul ca în ziua în care caligraful își deschisese dugheana, iar această neîncredere reciprocă dăduse naștere, cel puțin în cazul lui Peps, unei curiozități obsesive. Nu învățase oare Hemsan Dumbcane caligrafia copiind testamentul tatălui său și trecându-și cu dărnicie numele în el? Ochii lui Peps se îngustară gânditori când văzu că individul, de obicei atât de discret, nici măcar nu se mai obosise să încuie ușa.

Estacagiul se juca gânditor cu unul dintre ciucurii de satin ai unei perne foarte umflate, oprindu-se să cugete o clipă. Un astfel de fapt ar trebui să-i fie raportat lui Cecil Manx, la palat. Administratorul îi avertizase că aceste vremuri, în care era așteptată întoarcerea bunului rege Verdegris, puteau fi înșelătoare. Peps se gândi că existau destule motive să nu aibă încredere în Dumbcane, deoarece era ultimul neguțător de pe Knox – de fapt, de oriunde – care mai afișa încă sigiliul regal al nemernicului rege Mătrăgună, iar la căderea nopții, vizitatorii dubioși care îi călcau pragul te cam puneau pe gânduri.

Și totuși, cugetă mai departe Peps, în timp ce-și urmărea zdrahonii de hamali, nu era chiar sigur că era ceva în neregulă. Poate că i-ar putea relata toate acestea lui Cecil într-un moment mai bun, de exemplu ceva mai târziu, în timpul aperitivelor și al gustărilor de la *Consumatorii lui Trindle*? Precis ar fi mai civilizată așa. Se și vedea împreună cu Cecil Manx, Administratorul tărâmului Caux și celebru farmacopat, la o masă elegantă în frumosul restaurant al lui Trindle.

Privirea i se întoarse apoi către caligraful fugăr.

Ciudat. Era urmat de un nor de musculițe enervante. Se agitau în jurul lui ca o boare, îndepărtându-se grăbite, odată cu silueta din ce în ce mai mică a scribului. Apoi observă ceva care făcu să-i înghețe sângele în vene. Inițial, estacagiul crezu că e tot norul cel leneș de insecte. Nici gând însă de asta. S-ar fi zis că Dumbcane căra după el o rămășiță de întunerice din dugheană, un fel de umbră ciudată care se răspândește din pulpanele hainei, mănjind aerul într-un cenușiu-închis.

Hemsen își trase pe cap gluga și își aruncă pe umărul osos sacul cel greu. În drumul lui, florile recent plantate în vasele de la ferestre și în ghivecele de pe Knox – care îi dădeau podului o nouă înfățișare – păleau și se ofileau, iar în curând se transformară toate într-o cenușă neagră ca cerneala.

Peps se răsuci pe călcâie și o luă la fugă cu brațele pline încă de pernele elegante, uitând pe dată de plăcuta îndeletnicire de a supraveghea mutarea pe vasul lui Trindle.

Capitolul patru – Socoteli stricate

Peps alerga cât îl țineau picioarele, uitându-se tot timpul în spate către Dumbcane și ciudata mană cenușie pe care trecerea lui o arunca asupra florilor din ghivece.

Să alergi înainte în timp ce privești în urmă nu dă niciodată rezultate prea bune, așa că făcu în curând cunoștință cu spatele unui muncitor mătăhălos, iar pernele i se împrăștiară care-ncotro. Totuși, omul nu păru să-l ia în seamă pe trecătorul grăbit, fiind ocupat să privească în continuare cu interes mulțimea ce se făcea tot mai numeroasă.

— Dă-te la o parte! îi strigă Peps, însă nu primi niciun răspuns.

Pe Knox se adunase o mulțime imensă. Estacagiul se foi de colo-colo, în culmea agitației, încercând să găsească un loc pe unde să se strecoare printre picioarele oamenilor, dar, de fiecare dată când era observat, era repezit, muștruluit și îndemnat să-și aștepte rândul.

— Să-mi aștept rândul? se stropși Peps. Am un mesaj pentru Administrator!

— Cu sau fără mesaj, eu am așteptat toată dimineața, așa șchiop cum îs, și n-o să mă dea nimeni la o parte ca s-o vadă înaintea mea!

Îngrozit, Peps se uită mai bine în jur. Pur și simplu nu avea pe unde să treacă.

Abia acum observă că deasupra lui se afla o placă nouă și frumoasă ce anunța că vechiului oraș Templar îi este acordată din nou binemeritata titulatură de capitală a țării. Chiar în acea zi, semnul fusese ridicat la mare înălțime cu ajutorul unei frânghii groase și al unui măgar tare muncit. Și frânghia, și măgarul făceau parte din sistemul ce pune în mișcare ascensorul podului, prin ridicarea și lăsarea la apă a unei cuști de fier. Fusese construit pentru pasageri – și câțiva chiar îl foloseau din când în când –, dar cel mai adesea era încărcat peste măsură cu provizii și mărfuri sosite din diferite locuri.

Peps admiră câteva clipe pancarta. Literele aurii proclamau cu mândrie:

Templar,
Capitala ținutului Caux

Oamenii se bucurau de pancarta ce anunța alungarea nefastei perechi regale Mătrăgună. Otrăvirea nu mai era legea tărâmului, iar locuitorii din Caux aveau acum de ce să fie mândri, nu numai de lunga lor tradiție în arta tămăduirii, ci și de izbânda asupra forțelor întunericului, a clanului Mătrăgunelor care stăpânise țara cu atât de multă lăcomie și cu atâta dispreț.

Însă lui Peps nu-i stătea mintea la o astfel de sărbătoare. Observă că mulțimea se rărea puțin pe cele două laturi, apoi zări o scară cam șubredă, rezemată de o vitrină din apropiere. Aruncă încă o privire în urmă, spre florile mănate din ghivece, dar nu îl mai văzu pe Dumbcane. Cu frica în suflet, începu să se cațere cu greutate pe scară.

Nu era obișnuit cu înălțimile. Mulți din breasla lui locuiau sub estacade uluitoare, aruncate peste chei amețitoare și peste splendide maluri stâncoase, însă așa ceva nu era pentru el. Se scriseseră balade despre astfel de oameni, care în vremurile bune erau cântate la întrunirile estacagiilor, dar totul încetase sub regimul Mătrăgunelor. Nu exista nicio astfel de baladă despre Peps D. Roux și orice compozitor ar fi fost la ananghie dacă ar fi fost nevoit să descopere ceva aventuros în viața lui. (Cântecul ar fi fost tare scurt și i-ar fi preaslăvit gustul pentru veșmintele elegante și preaiubitul său dinte de aur.)

Peps se cățără anevoie pe un acoperiș de paie. De acolo, priveliștea era spectaculoasă; se zăreau meterezele castelului Templar, blocurile de piatră tăiate cu grijă ale orașului încins de ziduri, caldarâmul lucitor al nenumăratelor străzi șerpuitoare de sub el. Dar Peps nu-și îngăduia să se abată de la misiunea sa și înainta încet în

patru labe, iar gândul la plecarea lui Dumbcane îi întărea curajul. Când ajunse, în sfârșit, la sursa întregii îmbulzeli, estacagiul privi iritat dincolo de marginea acoperișului.

Și zări un fel de căruță.

Priveliștea nu era deloc neobișnuită pe pod și nici în general. Numai că acea micuță căruță cu coviltir de pânză atrăgea atenția tuturor. De-a lungul podului Knox șerpuia un rând – deși cu greu putea fi numit astfel, căci nu avea nicio ordine, nicio regulă de alcătuire – ce se încolăcea și se rotea, revărsându-se într-un final într-o piață mică de la intrarea în oraș, acolo unde se întâlneau străzile Oase Încruciate și Ierburi Treierate.

Estacagiul privi mulțimea adunată dedesubt, peste care plutea un abur în aerul rece. Gloata pestriță se îndesa în toate ungherele, cu fețele în așteptare, înfofolite în nenumărate pelerine și glugi. În ciuda frigului crâncen, oamenii se adunaseră cu sutele și se înghesuiau pe caldarâm, agățați de stâlpii de lumină, unii chiar atârnați de balconașele cocoțate de-a lungul pieței.

Printre ghionturi și îmbrânceli, mici frânturi de conversație se ridicau până la Peps.

— A făcut să i se usuce imediat toți negii! Au căzut toți, până la ultimul, în timpul furtunii de săptămâna trecută! Iar unde au căzut au crescut ciuperci otrăvitoare! Și să-ți mai zic una: acum s-a pus pe pâine dospită, și le face una după alta de la crăpatul zilei și pâin' la lăsatul serii! Ne-am *îngropat* în pâini, de-atâta copt. De săptămâni întregi nu mai e loc pentru nimic altceva în casă.

— Vărul meu Herrick a venit să o vadă, că-l durea tare burta, și după o zi i-a revenit pofta de mâncare, iar cu ea și puterea lui ciudată de a chema păsările din copaci și de a le face să-i cânte frumos cât e ziua de lungă! Numai că în curând a ajuns să îl deranjeze toată greutatea asta, o pădure întreagă de păsări, cocoțate toată ziua pe umărul lui, iar acum dorința lui cea mai mare e ca ea să-l scape de ele și, poate, să-i vindece și durerile de spate.

Uriașa mulțime de sub Peps își continua comentariile medicale; oamenii se plâneau de diferite boli pe care sperau să le trateze și făceau schimb de povești.

Estacagiul începu să se întrebe cum avea să coboare. Se uită la cer; norii negri ascundeau o bună parte din lumina zilei. Sus, deasupra mănunchiului de acoperișuri în pantă, văzu o singură pasăre. Era un vultur, care se rotea leneș, plutind din ce în ce mai jos.

În fața mulțimii se afla o siluetă care atrăgea atenția tuturor. Estacagiului i se păru cunoscută și își îngustă ochii, nevenindu-i să creadă. Pe două butoaie era sprijinită o scândură mâncată de cari, iar în spatele ei stătea tânăra lui prietenă, Ivy Manx. Purta șorțul de laborator din piele, iar fața ușor încruntată avea o expresie foarte hotărâtă. Părul auriu îi era prins cu un șnur, iar deasupra ei – Peps de-abia putu să o deslușească – se legăna o plăcuță care pentru locuitorii din Caux era chiar mai captivantă decât noua placă a orașului Templar. Textul era scris cu caligrafia neglijentă a unei tinere fete.

Ce va necajeste?

Veniti la consult la Vlastarul Profetiei

Tamaduitoare miraculoasa

la datorie ~ Donatiile sunt bine-venite ~

Capitolul cinci – Vlăstarul Profeției

Profeția la care se referea tăblița lui Ivy era una măreață și veche, trecută mai departe din generație în generație de câțiva înțelepți de seamă și care până de curând fusese complet uitată.

Până și pergamentul pe care fusese scrisă se pierduse. Se credea că pierise în groaznicul incendiu al Bibliotecii din Rocamadour. Profeția era însă cunoscută – în întregime sau doar în parte – de câteva persoane alese și anunța că un vlăstar de viță nobilă avea să-l vindece pe regele cel suferind al țărâmului Caux. De curând se dovedise că acest copil era Ivy cea Otrăvitoare, o fetiță care avea talentul să prepare otrăvuri alese și ucigătoare și care începuse să-și folosească vastele cunoștințe despre plante și pentru tămăduire. Regele nu era altcineva decât bunul rege Verdegris, străbunicul lui Ivy.

În prezent însă, Vlăstarul Profeției era tare neascultător.

Nu pentru că se îndeletnicea cu o ramură ilegală a medicinei. E adevărat, farmacopatia fusese interzisă sub domnia Mătrăgunelor, fiind pedepsită cu moartea în regatul Caux. Însă nimeni nu putea susține că ea era un farmacopat atestat, căci această onoare le revenea numai câtorva persoane de excepție, după ani lungi de studiu, precum cei pe care îi petrecuse unchiul ei învățând. (Trebuie să spunem însă că studiul nu prea era pe placul lui Ivy.) Era însă, fără urmă de îndoială, o mare specialistă în ierburi și plante, ale căror puteri puteau fi folosite pentru a vindeca, dar și pentru a face rău.

Iar acum, Ivy practica ramura ei secretă de medicină, ghidându-se numai după intuiție, spre marea mulțumire a locuitorilor din Templar.

Lângă ea se afla bunul ei prieten Rowan Truax. Degustătorul fugar se ascundea de Breasla Degustătorilor, de la care învățase meșteșugul, dar pe care îl practicase atât de prost, încât provocase un dezastru; omorâse douăzeci de oameni ai regelui Mătrăgună și mai ales pe cel pe care fusese însărcinat să-l protejeze. Breasla Degustătorilor le rezervase pedepse înfiorătoare celor care încălcau jurământul, iar Rowan știa că avea să vină ziua în care va trebui să plătească pentru greșeala sa. În această zi însă își îngăduise să alunge orice gând despre pedepsele Breslei – și despre temutul ei Director, Vidal Vinegret – și să se gândească doar la leacuri și la sănătate.

Rowan ținea un registru greu și se ocupa de plângerile unui lung șir de oameni. Pregătea pacienții, punându-le tot felul de întrebări. Îi cerceta între degetele de la picioare și sub bandaje. Inspecta amigdalele, buboaiile și furunculli. Apoi îl trimitea cu iuțeală pe fiecare la Ivy, pentru tratament.

Deasupra unei sobe boltite, Ivy prepara o tinctură. Mărunți între degete diferite ierburi uscate, apoi, cu vârful unui briceag scos din șorț, răzui petele de pe o mică ciupercă otrăvitoare și le aruncă și pe ele în vas. Fiertura emană un mic nor de fum, iar Ivy se încruntă și mai adăugă puțin din ciupercă. Bolborosind brusc, licoarea scoase un nor sulfuros, iar după ce se limpezi, Ivy își privi pacientul, gânditoare.

— Diseară, înainte de culcare, bea asta. Numai cât încape într-un degetar.

Pacientul dădu din cap cu gravitate, în timp ce Ivy turna amestecul printr-o pâlnie îngustă într-o fiolă mică de sticlă, picătură cu picătură. Mai stătu puțin pe

gânduri, apoi deschise o cutiuță scoasă dintr-un buzunar pe măsură și extrase din ea cu o pensetă ceva ce semăna cu un fir de praf. Amestecată cu praful acesta, licoarea căpătă mai întâi culoarea albastră a oțelului transformându-se apoi într-un albastru strălucitor ca de safir.– Polen de nuc vrăjitor, explică ea, mulțumită.

Scoase din buzunarul șorțului un dop cu care închise fiola.

— În fiecare seară la fel, timp de o săptămână, și... Se opri. Ceva îi atrăsese atenția, iar brațul îi împietri, pe jumătate întins. Degetele i se încleștară pe fiolă.

— Și? Pacientul se aplecă, nedumirit, încercând să-și ia tonicul.

Mulțimea adunată pe Knox se îndesea. Soseau musafiri neinvitați, din cer. Pata întunecată pe care o observase Peps în nori coborâse, însoțită de alți tovarăși. În apropierea lor aterizau mari păsări întunecate – vulturi uriași. Capetele lor urâte erau golașe, cu ochi roșii.

Ivy clipi și se strădui să-și reîndrepte atenția asupra pacientului, în timp ce creaturile mohorâte continuau să aterizeze de sus.

— În fiecare seară la fel, timp de o săptămână, și bubele vor dispărea, continuă fata, în timp ce scria pe etichetă instrucțiunile cu o mângăleală indescifrabilă. Garantat! zâmbi ea. Dacă nu, primești banii înapoi.

Rowan își dresе glasul. Avea mare încredere în cunoștințele de botanică ale lui Ivy; fusese martor la succesele miraculoase ale licorilor ei, pe care le încercase chiar el. Dar ușurința cu care dădea garanții îi provoca o stare de nervozitate.

Ceva mai înainte o trăsese deoparte.

— Ivy, chiar trebuie să faci astfel de promisiuni? Nici măcar nu o să mai fim *aici* peste o săptămână!

Într-adevăr, aveau să plece în curând spre Rocamadour, o destinație care îl umplea de fiori pe degustător. Regele suferind al tărâmului Caux, bunul rege Verdegris, se afla undeva în Pimcaux. Dacă voiau să îl ajute, trebuiau să se strecoare în Breasla Degustătorilor – lucru deloc ușor – și să găsească singura Intrare care mai exista către Pimcaux. Doar așa putea Ivy să îndeplinească Profeția.

— Rowan, îi replică ea, n-ai niciun pic de încredere în capacitățile mele?

Probabil că Rowan nu părea prea sigur, căci Ivy se strâmbă, îmbufnată.

— Și-apoi, garanția face ca medicamentul să acționeze mai bine, pufni tămăduitoarea. Asta o știe toată lumea.

El se îndoia că unchiul ei făcea astfel de promisiuni necugetate, dar își spusese că nu era momentul să îi amintească de asta. De fapt, în momentul acela nu se gândea prea încântat la celebrul farmacopat și actualmente Administrator al ținutului Caux. Unchiul lui Ivy avea un suflet mare și iertător, dar Rowan știa că ea dădea dovadă de multă îndrăzneală în aplicarea acestor rețete interzise. Cecil voia ca nepoata lui să îl urmeze pe calea farmacopatiei, iar asta cerea răbdare și studiu. Pentru a mia oară în acea după-amiază, Rowan regretă că acceptase să o ajute pe Ivy.

Acum ai fi zis că vulturii aterizează peste tot; de fapt, întunecaseră cerul. Lipsiți de eleganță, odată ajunși pe pământ, câțiva își ridicară aripile, îmbufnați, eliberându-se de o cantitate stânjenitoare de praf și răspândind o duhoare caracteristică, de putreziciune, în întreaga piață, astfel că oamenilor le era imposibil să nu-i observe.

Ivy își feri ochii de soare și scrută cerul.

— De unde vin?

Rowan dădu din cap. Vulturi. Se revărsau dinspre est. Era oare posibil? Scăpă registrul din mână, iar paginile i se răspândiră pe caldarâm. Cuprinși de o panică nebună, orașenii se împrăștiară în grabă.

— Mie nu îmi vine în minte decât un singur loc, strigă el cu voce sugrumată.

— Rocamadour? întrebă Ivy. În tren, pe când se afla la adăpost, îi zărise și ea acolo, rotindu-se în aer în jurul turnului ascuțit. Ce fac ăștia acolo?

Rowan simți cum e gata să se prăbușească pe caldarâm.

— Cred că știu prea bine, spuse el cu o voce speriată.

Cu o repeziciune uimitoare, podul și piața din fața lor se goliră, iar vulturii se cocoțară pe atelierul improvizat al lui Ivy și îl făcură praf. Flacoanele de sticlă, pulberea de ierburi și tincturile spirtoase fură împrăștiate, iar din învâlmășeala lor se ridica un miros acru. Dopurile și tampoanele se împrăștiau, rostogolindu-se pe sub butoaie și sărind pe pietrele de caldarâm. Ivy și Rowan se ghemuiseră unul într-altul în tot acest haos.

Se stârnise o mare zarvă, căci vulturii păreau că se întâmpină cu salutări. Pene zburau care-încotro, iar fata își simțea obrajii biciuiți de fire de praf. Curând, printre păsările agitate zăriră o siluetă învăluită în mantie. Cu greu se putea deosebi de păsări, căci norii acoperiseră aproape întreaga lumină a dimineții. Pelerina cea grea a persoanei respective se legăna în jurul ei, așa că, pentru o clipă, lui Ivy i se păru că și aceasta este înaripată.

Vulturii şuierară și se retraseră. Privirea siluetei întunecate se aținti asupra perechii ghemuite. Ridică un toiag strâmb și preț de un moment înspăimântător, lui Rowan îi trecu prin minte că se confruntă cu cel mai mare coșmar al său: groaznicul Director al Breslei se afla în fața lui. Urma să fie tras la răspundere pentru toate fărădelegile lui, chiar aici, în Templar. Băiatul simți cum îl ia amețeala la gândul ochilor lipsiți de vedere ai lui Vinegret – orbite înfiorătoare, brăzdate de cicatrici pe care și le făcuse cu mâna lui.

Numai că în fața lor nu se afla Vidal Vinegret. Toiagul nu era unul plin de ghimpi vătămători, ci mai degrabă un baston ofilit de lemn răsucit. Unchiul lui Ivy făcu un pas înainte.

— Un semn din partea Breslei Degustătorilor.

Cecil Manx lăsa să-i cadă pe spate gluga cenușie, făcând un pas spre oaspeții neinvitați. Contemplă un timp păsările, apoi privirea îi căzu pe tăblița lui Ivy, iar fata simți cum i se împurpurează obrajii. Bărbatul citi textul și le aruncă celor doi copii o privire obosită. Apoi făcu ceva absolut surprinzător. Zâmbi.

— A avut dreptate doamna Pulch când mi-a spus că o să te gălesc aici.

Doamna Pulch. Ivy se încruntă la auzul acestui nume. Femeia aia nătângă părea hotărâtă să nu-și pună nicicând

lacăt la gură. Orice confidență, orice secret era astfel dat în vileag și pus pe tavă în fața întregului oraș Templar, iar Ivy făcuse marea greșeală să-i spună unde avea să meargă.

Zâmbetul lui Cecil nu dură însă prea mult.

Deasupra ei, pe acoperiș, Peps se afla într-o poziție primejdioasă.

Cât timp căscase gura la Ivy și o urmărise cum lucrează, Peps se ținuse de micul ghiveci de flori aflat pe o lucarnă din apropiere. La început, nu pricepuse de ce tot orașul Templar era atât de nerăbdător să o întâlnească pe fată, dar în scurt timp înțelese și își închise gura căscată, într-un gest dezaprobator.

Estacagiul era nemulțumit din alte motive decât cele la care v-ați putea gândi. Peps avea reputația unui oportunist. Pentru propriul său avantaj, pretinsese timp de ani de zile că era celebrul lui frate, Axlerod D. Roux, retrasul autor al celei mai cunoscute cărți din ținut, *Atlasul ținutului Caux*. Iar acum, Peps se simțea împiedicat de toată mulțimea din piață. Măreața lui acțiune era împiedicată, întârziind o grandioasă petrecere, iar acum se confrunta cu o nouă problemă stânjenitoare, referitoare la modul în care avea să coboare de pe acoperiș ca să-i transmită mesajul lui Cecil.

Încercă în zadar să-i atragă atenția lui Rowan. Degustătorul se afla cel mai aproape de el, iar la un moment dat, se apropie destul pentru a-l putea auzi, dar strigătele lui Peps nu răzbăteau până la el. Privind deodată peste umăr, estacagiul se cutremură zărind dedesubt râul Marcel. Era umflat și murdar. Cum de nu observase schimbarea mai devreme? Era întunecat, negru ca cerneala. Se încruntă văzând grămezile ciudate care pluteau la suprafața lui și mizeria înspumată adunată pe

marginile râului, care rodea malul. Dar înainte să mai aibă timp să se mire de toate acestea, cerul se prăbuși.

Mari siluete întunecate se abătură din văzduh în spirale mici, plutind pe aripile unui vânt umed.

Peps scoase un țipăt la sosirea vulturilor din Rocamadour. Aceștia aterizaseră brusc și alunecau de-a lungul acoperișurilor, spintecând paiele cu pintenii lor scânteietori și țopăind pe când încercau să-și închidă aripile enorme. Îngrozit, văzu cum câteva păsări furioase îi atacaseră cufărul de călătorii și lada cu porțelanuri. Prețioasele sale covoare rulate erau călcate în picioare și murdărite, iar câteva ciocuri ascuțite îi sfâșiau teancul de perne de catifea, golindu-le măruntaiele.

Nu mai fu în stare să privească dezastrul. Își acoperi ochii, apoi simți cum un vâl întunecat îi ascunde priveliștea. Zgâindu-se printre degetele tremurânde, văzu cum vâlul capătă un contur lămurit, luând forma unei siluete cu aripi negre inegale, uriașe, și ochi întunecați, înspăimântător de inexpresivi.

Un vultur se apropia de el. Era cel puțin dublu ca mărime față de statura estacagiului. Avea gâtul puternic și arcuit, iar capul pleșuv i se mișca sacadat și șuiera, în timp ce bătea din aripi într-un dans oribil. O duhoare de mucegai răzbătu până la nasul estacagiului pe când vulturul se apropia, așa că, involuntar, omul își căută batista. Dar mâinile îi tremurau și scăpă eleganta bucată de mătase roșie, privind neputincios cum este luată de briză. Întinse mâna, într-o încercare zadarnică de a o prinde, iar atunci piciorul îi alunecă și își pierdu echilibrul.

În acel moment, Cecil văzu cum Peps face un pas, apoi încă unul, iar pe urmă, dezechilibrat și dând frenetic din brațe, se prăbușește de-a berbeleacul drept în apele furioase ale râului Marcel.

Capitolul șase – Hangițele

Pe când cădea peste marginea acoperișului, pe urmele batistei lui roșii umflate de vânt, gândul lui Peps zbură din nou la Wilhelmina. Wilhelmina! o strigă în minte, cu vântul șuierându-i pe la urechi. Wilhelmina! gândi el, pe când mlăștinosul Marcel se apropia tot mai mult.

Wilhelmina însă plecase, știa bine, la fel ca toate celelalte hangițe, și nu avea cum să îi schimbe soarta.

De ceva vreme în trista istorie a țării Caux, bunul rege Verdegris era bolnav, deznădăjduit și slăbit. Mult iubita lui fiică, prințesa Violeta, fusese otrăvită în ținutul înrudit Pimcaux, unde trăise într-un castel la malul mării.

Durerea regelui fusese atât de mare, încât îl îndepărtase de toate – așa cum numai mâhnirea o poate face –, astfel că, peste un timp, el lăsă toate îndatoririle sale pe mâna sfetnicului său de încredere. Asupra regelui, altădată atât de mândru, se pogorî o umbră întunecată; corpul i se gârbovi, fața îi îmbătrâni. Sfetnicul văzu slăbiciunea regelui și, fără nicio remușcare, începu să-i întunece mintea cu vorbe înveninate. Slujitorul necredincios nu era altul decât Vidal Vinegret, care, treptat, își însuși toate puterile regale, folosindu-le ca și cum i s-ar fi cuvenit. În ciuda unor eforturi impresionante (și a unei anchete pompoase), Vidal Vinegret nu reușise să găsească vreun vinovat pentru moartea prințesei. În același timp, își pregătea în taină elevul, pe Arsen Mătrăgună, pentru a-i succeda la tron bunului rege. Și într-o zi neagră, acest lucru se și întâmplă, iar Caux se trezi cu un nou conducător, a cărui moștenire, ca și cea a lui Vidal Vinegret, era sumbră și nimicitoare.

Înainte ca bunul rege Verdegris să plece în Pimcaux, ca să fie mai aproape de amintirea fiicei sale, multe fapte rele se petrecuseră din porunca lui Vidal Vinegret. O astfel de ticăloșie fusese izgonirea din Caux a tuturor hangițelor de pe ape.

Dacă nu o hangiță, atunci cine să aibă grijă ca Peps să fie în siguranță pe când se prăbușea în ape tulburi?

Peps află în curând că întrebarea nu avea răspuns.

Contactul cu apa fusese dur, deoarece căzuse drept pe burta dolofană.

Și totuși, pe când se ducea la fund, i se păru că aude prin apă, undeva în depărtare, clinchetul argintiu al unui fluier de hangiță.

Capitolul șapte – Vestea

Cecil se înfășură mai bine în pelerină și își trase gluga, în timp ce privirea îi rătăcea până la capetele îndepărtate ale cheiului. Nu se auzea nimic, în afară de fâșâitul apei care se lovea de casele plutitoare prigonite la mal și de cârâitul unui vultur. Rowan își ținea respirația, cercetând locul cu înfrigurare.

— Știe să înoate? îl întrebă pe unchiul lui Ivy.

— Oarecum, îi răspunse Cecil, care iscodea suprafața netedă a apei. În fața lor plutea pe apă un pește mort, prins într-o plasă de frânghie înnodată. Cecil mergea iute de-a lungul țărmului, urmat de Rowan, care se grăbea să țină pasul cu el.

— Oarecum? repetă băiatul, foarte îngrijorat.

— Estacagiii au o relație dificilă cu apa, în mod obișnuit. Însă Marcel s-a schimbat. Este întunecat.

Teama lui Rowan devenea tot mai puternică, iar mintea lui încerca să înțeleagă de ce ajunsese Peps atât de

sus pe acoperiș; un puternic sentiment de responsabilitate îl făcu să-și dea seama că nu putea să fie decât ceva legat de el și de Ivy. Farmacopatul cerceta o barcă mică, în momentul în care o mișcare îi atrase atenția lui Rowan.

— Privește!

Într-adevăr, venea cineva spre ei, ieșind de sub pod încet și cu mișcări dezordonate. Silueta se clătină, nesigură, și se opri la un moment dat, ghemuindu-se lângă o lespede de piatră. Părea că se odihnește și-și adună puterile.

Cecil și Rowan ajunseră iute lângă estacagiu, unde Administratorul își scoase pelerina și îl înfășură în ea pe omul cel mărunțel. Suspînul de ușurare al lui Rowan se topi când se uită mai bine la elegantul estacagiu.

Căci Peps arăta cu adevărat jalnic. Hainele lui – splendida lui pelerină cu broderie de perle – erau zdrențuite, iar fața și palmele aveau urme adânci și dureroase de julturi. Era epuizat, iar timp de un minut nu avu puterea să rostească nimic; scoase doar un sunet pițigăiat.

După ce își reveni un pic, estacagiul își privi pelerina și amuți iar, șocat de halul în care arăta.

— Pe-pelerina mea! reuși să îngaime într-un final, pipăind splendida broderie a gulerului, acum numai zdrențe. Când își trecu mâna peste mărgelile de perle atât de frumos aranjate, pietrele se dezintegrează, prefăcându-se în praf. Estacagiul se trase înapoi înspăimântat. Ochii îi ardeau din pricina apei murdare, așa că își duse mâna la un mic buzunar în căutarea batistei, apoi se opri, căci își aminti că o pierduse. Atunci se chirci, lăsându-se deodată pradă lacrimilor.

— Peps, ce căutai pe acoperiș? îl întrebă Cecil.

El suspînă.

— Încercam să te găsesc ca să-ți dau vestea.

— Vestea? Cecil ridică din sprâncene.
— Dumbcane. Hemsan Dumbcane.
— Caligraful? întrebă farmacopatul, prudent.
— M-ai rugat să urmăresc orice mișcare suspectă, ții minte, și azi-dimineață Dumbcane și-a făcut bagajele și a părăsit podul Knox. Mi s-a părut imediat că e ceva ciudat cu el și am fost convins că ai vrea să știi. Ducea un sac plin de manuscrise făcute sul și părea tare grăbit.

— Hemsan Dumbcane, repetă Cecil cu voce aspră. Ai văzut încotro s-a dus?

Peps scutură din cap.

— Am venit direct aici ca să te anunț.

— Pe calea apei, îi răspunse blând Cecil.

— Mai e ceva... Peps se opri, încercând să-și pună ordine în gânduri.

— Da?

— S-a întâmplat ceva ciudat.

Vocea lui Peps era tot mai stinsă, încât abia se mai auzea. Cecil și Rowan se aplecară spre el.

— Pe când mergea de-a lungul podului Knox, părea, nu știu cum sună asta, dar părea că, la trecerea lui, totul se ofilește și moare.

Capitolul opt – Tapiseriile

Rowan era pedepsit. Fusese trimis la palat din cauza rolului pe care îl jucase în ștrengăriile doftoricești din acea dimineață. I se interzisese orice contact cu Ivy, care la rândul ei, era trimisă la laboratorul de farmacopatie, să-și continue studiile cu doamna Pulch.

Începea să-și dea seama însă că a fi pedepsit la palat prezenta anumite avantaje. Erau multe locuri în care să te

distrezi și multe comori pe care să le admiri. Băiatul era convins că avea mai mult de câștigat decât de pierdut.

Acum stătea nemișcat în fața unui panou pe care era întinsă o tapiserie uriașă.

Cele șapte tapiserii – adevărate minunății, rămase din vremea domniei fermecate a regelui Verdegris – înfățișau o serie de scene de natură, iar cea care îl interesa în mod deosebit pe Rowan era ultima dintre ele. În mijlocul unei păduri luxuriante, în care se aflau tot soiul de plante, se găsea o tânără domniță înveșmântată într-o rochie gri-perlă, atât de naturală, încât părea că ar fi coborât pe dată din decor dacă băiatul i-ar fi întins mâna.

Pe el însă nu fata îl interesa. Contempla țesătura de lână, admirând o siluetă de un negru lucios, cocoțată pe umărul delicat al Domniței, atât de întunecată, încât flacăra pâlpâitoare a lămpii din mâna lui părea înghițită de micuța creatură nemișcată.

Rowan se uita pierdut la imaginea lui Hăș. Bătrâna cioară a lui Ivy era atât de plină de viață când o cunoscuse el și îi salvase de câteva ori. Acum era prizoniera acestei tapiserii, de când Cecil rostise cuvintele străvechi care treziseră pentru scurt timp la viață imaginile din țesătură.

Atinse ușor lâna întunecată și aspră, încălzită de răsuflarea lui, iar la lumina lămpii desluși – era oare posibil? – o licărire de viață în ochiul negru ca cerneala al păsării. Pentru o clipă, degustătorul avu impresia clară că zărise camera din spatele lui și propriul său chip reflectate în ochiul bătrânei păsări. Apoi însă imaginea dispăru, iar firele și țesătura își reluară locul.

— O să-i dai foc dacă te apropii mai mult, se auzi o voce din spatele fostului degustător.

Pasul lui Axlerod D. Roux era ușor, iar el nu dorise să-l sperie pe Rowan, care sări însă înapoi alarmat. Lângă băiat se afla celebrul autor al celei mai prețuite cărți de

specialitate din ținut, *Atlasul ținutului Caux*, cunoscut și ca un mare înțelept și istoric.

— Curaj! Alex îi zâmbi tânărului său prieten, dar zâmbetul îi pieri văzând-o pe Hâș prizonieră în complicata țesătură.

— Aruncăm o ultimă privire? întrebă estacagiul.

Rowan încuviință.

— E izolată de noi; în prezent, tot locul e ferecat în Subpădure.

Printr-un decret, Cecil Manx pusese ca toate cele șapte tapiserii minunate să fie reinstalate în palatul subteran al fostului rege, de unde fuseseră confiscate de regina Mătrăgună. (Îi plăcuseră într-adevăr nespuse de mult, în special imaginea cât se poate de realistă a plantei ei omonime, mătrăguna.) Până la urmă, tapisериile aveau să se întoarcă unde le era locul.

— Pare fericită. Nu-i rău pentru o cioară bătrână, remarcă Axle.

Rowan făcu încă un pas în spate, cât pe ce să se împiedice de corpul lăbărțat al lui Măcușor, mistrețul căutător de nestemate care, ceva mai devreme, se întinsese confortabil în spatele lui. Acum își ținea urechile ciulite spre intrarea de piatră ce se zărea dincolo de lumina care îl învăluia pe Rowan.

— Admiram grădina din jurul ei, mărturisi acesta.

— Toate astea au fost țesute de mâini străvechi, călăuzite de mare meșteșug și magie.

— În *Atlas* ai scris despre codul florilor, își aminti degustătorul, menționând cartea lui preferată.

Axle dădu din cap, iar în ochi îi licări o lumină. Îl considerase întotdeauna pe tânăr foarte bine educat. Rowan continuă, încurajat.

— Ei bine, privește aici! arată el cu degetul. Lângă Hâș și domnița cresc inima-fecioarei și coarne. În cod scrie că

înseamnă *suflet prizonier* și *lucruri neterminate*. Să fie doar o coincidență?

O clipă, Axle rămase tăcut, admirând țesătura.

— Mai e și o ghindă acolo, lângă domniță, îi arată el.

— Ghindă... ăsta-i simbolul *vieții veșnice*, nu-i așa?

Axle făcu o pauză.

— Sau al unei morți apropiate, adăugă învățatul, căzut pe gânduri. Depinde cum e înfățișată.

— Atunci, despre care este vorba?

— Limbajul secret al florilor se află pretutindeni. Trebuie doar să-l iei drept ceea ce este.

Rowan aștepta.

— Apoi – și aici vine partea grea – trebuie să îl poți înțelege. Să pui cap la cap toate informațiile și să le descoperi limbajul. Plantele ne pot spune și învăța multe lucruri. În afară de înțelegerea sensurilor de bază, pentru descifrarea lor este nevoie de un talent pe care doar puțini îl au.

Într-adevăr, Rowan își dădea seama că asta era partea cea mai grea. Dacă lumea vegetală vorbea într-un limbaj complex și complicat, oare care era mesajul?

— Limbajul secret al florilor este o limbă pierdută, moartă, limba vechilor regi. „Cel ce vorbește cu copacii îi vorbește regelui” cită Axle. Acum natura s-a ascuns de noi și nu mai vrea să fie interpretată.

— Chiar așa?

— Când plantele sunt folosite pentru a otrăvi și a face rău, ele nu-și îndeplinesc scopul menit lor de natură. Prin urmare, aceasta se ascunde, devine izolată și distantă. Supărată. Însă – brusc, vocea lui Axle deveni mai încrezătoare – există speranță! Sunt semne că lumea plantelor se trezește la viață. Când Cecil a rostit cuvintele străvechi în fața Mătrăgunelor și tapisieriile au prins viață pentru un timp, efectul nu a fost intenționat. Pur și

simplicu acum lucrurile sunt mai puternice, mai vii. Ca și cum tapiseriile nu s-ar fi retras complet, de fapt.

— Totuși, asta nu prea a ajutat-o cu nimic pe Hâș, spuse Rowan cu amărăciune.

Cei doi se întoarseră iar spre țesătura lipsită de viață.

— Dar cine spune că ăsta e finalul? cugetă Axle. Ne-a mai făcut ea surprize și înainte, îi aminti el băiatului.

Așa era; degustătorului îi veni în minte momentul când Axle îi dăduse ciorii să bea din puternicul elixir al lui Ivy și urmărise apoi cum Hâș revenise la viață. Rowan fusese și el salvat de acea licoare, dar amintirea aceea era umilitoare, căci suferise rușinea de a fi otrăvit. Era cu adevărat un degustător lipsit de pricepere.

— Pe umărul cui e cocoțată Hâș? schimbă el vorba. Miji ochii spre imaginea domniței, pe fața căreia se citea o privire uluită, amestecată însă cu încă ceva, nemaipomenit de complex. Era uimitor de frumoasă.

Axle tăcea, încruntat. Era un mare învățat, iar atunci când se confrunta cu ceva necunoscut – ceea nu se întâmpla prea des –, sprâncenele i se uneau, încruntate.

— Acesta este unul dintre marile mistere ale acestor tapiserii, spuse el într-un final.

— Și tapiseria asta? Rowan arată spre un alt panou, pe care era înfățișată o pădure noaptea. Deslușea cu greu imaginea slab luminată a unei grădini ordonate și severe. Era atât de întunecată încât părea făcută din fire toarse din cenușa cea mai neagră, din cea mai groasă smoală, din cea mai adâncă noapte fără lună. Pe cer, norii lănoși se aglomerau neprietenoși și întreaga pădurice era înconjurată de un gard de fier forjat, bogat ornamentat și impunător.

— Parcă ar sta să înceapă o furtună, trase concluzia degustătorul.

— Chiar așa e, încuviință estacagiul.

Privind către imaginea întunecată, Rowan își dădu seama că se ridică pe vârfuri, încercând să ajungă mai aproape, deși peisajul nu-i plăcea deloc. În spatele lui, Măcușor se zbârli. Rowan nu putu scăpa de senzația că acolo se afla cineva, sau poate ceva, ascuns. Veni și mai aproape și îl izbi un ușor miros de mucegai. Într-o parte se vedea un pavilion abandonat – o clădire circulară, cu acoperiș țuguizat, ce părea că fusese cândva folosită pentru a adăposti porumbei.

Zgomotul unor pași repezi, care tropăiau pe podeaua de piatră din spatele lui îl întrerupse. Mistrețul fornăi, agitat, însă nu apăru decât un paj; gâfâia de zor, iar pieptul i se zbătea neliniștitor sub tunică.

— A, domnii Truax și D. Roux, cât mă bucur că v-am găsit!

La vederea servitorului neobișnuit de însuflețit, Rowan se încruntă.

— Cum o mai duce Peps? întrebă Axle, sperând să mai capete ceva vești.

— Bâiguie doar câte ceva despre apele, ăăă, dușmănoase. Se opri, părând că-și cântărește cuvintele cu grijă. Vorbește de Wilhelmina, domnule.

— Wilhelmina?! repetă Axle, cu glas tăios.

Servitorul încuviință, agitat.

— Cine e Wilhelmina? întrebă Rowan.

Axle tăcea, încruntat.

— Sunt mulți ani de când nu am mai auzit acel nume, spuse el după un timp.

— V-am adus mantalele, adăugă servitorul.

Rowan se întoarse spre paj.

— Te-ai ocupat de acea... livrare?

— Desigur, domnule Rowan. A fost făcută. Servitorul desfăcu și îi ținu lui Axle micuța manta.

— Of, pot să mă îmbrac și singur, bombăni acesta.

— Desigur, domnule, însă trebuie să vă grăbiți. Administratorul vă așteaptă pe amândoi pe Knox.

Capitolul nouă – Livrarea

Deasupra laboratorului de farmacopatie, în atelierul lui Ivy, cărțile groase despre plante și știința lor zăceau neatinsse, în ciuda insistențelor unchiului ei de a se pune mai serios cu burta pe carte.

O alungase de pe pod cu o privire aspră, spunându-i că ajungea câți vindecase în ziua aceea și că Peps avea să fie îngrijit foarte bine și fără ajutorul ei. Acum, Ivy stătea la fereastră, rodea vârful unui creion și se uita la uriașii vizitatori înaripați.

Așa cum i se întâmpla destul de des în ultimul timp, îi reveni în minte imaginea ținutului Pimcaux, acea privire scurtă, dar amăgitoare pe care reușise să o arunce prin Intrare. Mama ei trecuse dincolo și o implorase să o însoțească. În acel ultim moment în care o văzuse, pe fundalul câmpului galben, Clothilde păruse vulnerabilă, bolnavă.

În locul ei, în Pimcaux ajunsese Sorrel Flux.

Fata aproape că nu putea să îndure gândul că Sorrel Flux – fostul ei degustător, bolnav închipuit și servitor al Breslei Degustătorilor – se afla acum în Pimcaux. Stârpitura aia gălbejită semănase în cale numai amărăciune. Înainte ca Vânturile din Caux să trântască ușa cea grea, fusese cât pe-acum să-i spună cine era tatăl ei. După privirea ipocrită și satisfăcută a lui Flux, Ivy știa că nu avea să fie o dezvăluire plăcută.

— Domnișoară, se auzi o voce stridentă din capătul încăperii. Poftește să deschizi cartea la pagina 137!

Câteva alambicuri din aramă fierbeau vesele în atelier, scuipându-și esențele concentrate, iar felurite clopote de sticlă pâcloasă acopereau plante vii – grădina improvizată a lui Ivy. În colț, un tufiș de scumpie cu pompoanele lui leneșe își împrăștiă florile și răspândea din când în când valuri de boare parfumată. Plantele favorite ale unchiului ei, florile de gura-leului, se întindeau posace spre fereastră, împingându-se și înghiontindu-se în lupta pentru palida lumină de toamnă.

Doamna Pulch, decretase pe loc Ivy, era o femeie plictisitoare care avea ceva ce o făcea pe fată să se împotrivească oricăror încercări de a-și studia textele. Oftând, scoase de undeva o carte uriașă și o sprijini pe masă. Gândurile îi zburau însă în altă parte. Se gândi la Peps, sperând din tot sufletul că prietenul ei și-a revenit. Își aminti de privirea de pe fața lui Rowan la sosirea înfricoșătorilor vulturi, iar asta îi aduse în minte gândul pe care sperase să-l ocolească o vreme. Îngrijorarea care o făcea să nu-și găsească liniștea în timpul lecției interminabile era următoarea:

Profeția rămăsese neîndeplinită.

Încă nu ajunsese la Pimcaux și nu îl vindecase pe regele Verdegris.

Iar singura intrare cunoscută spre fermecatul ținut înrudit era ascunsă în orașul Breslei Degustătorilor, Rocamadour, spre care aveau să se îndrepte foarte curând.

Doamna Pulch își dregea glasul și își potrivea ochelarii de citit, pregătindu-se să înceapă exercițiile de memorare a tabelelor cu elemente, când un clinchet strident anunță prezența cuiva la ușa atelierului.

Ivy sări de la locul ei, însă profesoara ei era mai aproape de ușă, așa că nu avu cum să ajungă acolo prima.

— Da? strigă doamna Pulch prin ușă, cu mâna pe clanță.

— Aveți o livrare, veni răspunsul.

— O livrare? Doamna Pulch se încruntă. Administratorul îi spusese că studiul fetei nu trebuia întrerupt sub nicio formă.

— O livrare de la palat, mai încercă o dată vocea fără corp.

Probabil că acestea erau cuvintele magice, căci, în mintea doamnei Pulch, de la palate soseau lucruri mărețe.

Ușa se deschise, dând la iveală un băiat care ținea un enorm con învelit în hârtie maronie; un buchet de flori.

— Pentru Ivy cea Otrăvitoare. Doamna Pulch se încruntă când văzu biletul, îl citi, apoi dădu din mână și îl concedie pe băiat fără să-i dea măcar un dram.

— Pentru mine? Ivy se repezi să îl apuce, însă profesoara fu mai rapidă; la urma urmelor, avea de partea ei ani întregi de experiență care îi dădeau posibilitatea să anticipeze orice manevră strategică a tinerelor ei eleve.

Cu o sprânceană ridicată pedant, profesoara o înștiință că livrarea urma să fie confiscată până la prânz.

Prin urmare, Ivy Manx se așeză să învețe tabelele cu temperaturile de distilare a elementelor, care, după cum arată și denumirea, sunt greu de memorat, chiar fără a mai pune la socoteală faptul că era distrasă de prezența în imediata apropiere a unui aranjament floral livrat doar pe jumătate.

Capitolul zece – Limbajul secret al florilor

În sfârșit, sosi și vremea mesei. De obicei, doamna Pulch lua masa de prânz acolo unde își petrecea cea mai mare parte din zi, într-un scaun cu spătar drept, aflat în camera din față a laboratorului, scoțând din geanta brodată un sendviș împachetat în hârtie. Astăzi însă era vineri, spre marea bucurie a lui Ivy, iar vinerea doamna Pulch avea alt program.

Drept urmare, Ivy stătea cu nasul în *Atlasul ținutului Caux*, celebrul tratat al prietenului ei Axle. Era un exemplar împrumutat – Rowan fusese drăguț și i-l dăruise pe al lui, deși avea foile în dezordine –, căci pe al ei îl uitase la Nestemata Scobită în graba în care fugiseră de la birt.

În fața ei se afla buchetul.

Însă nu era un buchet oarecare.

Era, fără îndoială, o combinație ciudată de frunze și rămurele, cu completări stranii și fără legătură, căci conținea ierburi puternice și îmbălsămate și chiar și vreo două ciuperci.

Aranjamentul în sine era vreaște, inegal, asimetric, câteva plante erau chiar puse cu tulpina în sus. Nu prea semăna a buchet de flori. Îi fusese trimis de prietenul ei Rowan Truax și era un mesaj codat.

Pagina 746 a celebrului *Atlas* al lui Axle (unde începe tratatul „Limbajul secret al florilor”) deschide un lung capitol despre diferite și vechi sensuri atribuite florilor din grădinile și pădurile din Caux.

Dacă origi-nile sensurilor ascunse sunt învăluite în mister, despre limbajul florilor se credea că ar proveni din timpurile în care plantele se comportau așa cum le arătau adevăratele lor firi, a căror varietate era ilustrată de denumirile lor. Astfel, pe atunci puteai fi ținut treaz toată noaptea de lătratul lemnului-câinesc, iar razele florii-soarelui puteau lumina cerul la răsărit.

Vremurile fermecate apuseseră însă, iar ceea ce rămăsese de pe urma lor era întruchipat în limbajul florilor. Axle susținea că, ajutat de această carte, puteai purta *în tăcere* o conversație spirituală, admirând în același timp vreuna dintre multele grădini sau păduri din Caux.

Limbajul secret al florilor era însă la fel de demodat și de special ca omul care îl consemnase în scris. Nu numai că fiecare floare, plantă sau rămuriică avea o semnificație precisă, dar poziția ocupată în buchet și felul în care era prezentată – de exemplu fără frunze sau coajă, ori chiar pusă de-a-ndoaselea – aveau un înțeles și mai adânc, așa că numai cunoașterea acestui limbaj și capacitatea de a exprima totul cât mai exact putea limita creativitatea unei persoane. Astfel, un lăstar de nuc-vrăjitor putea însemna fie *apărare*, fie *pericol*, în timp ce degețelul-roșu putea simboliza *cinstea* sau *nesinceritatea*.

Buchetul lui Rowan reușea să fie foarte expresiv. Îi dădea ultimele vești despre starea lui Peps (condurul-doamnei pentru *odihnă confortabilă*, găbenele pentru *savurarea unei băuturi calde*) și vorbea despre întâlnirea amuzantă dintre Măcușor, mistrețul căutător de nestemate, și o uriașă pisică vagaboandă (gheara-mâței și urechea-porcului). Dar lucrul care îi se păru însă cel mai curios fetei era referirea la o întâlnire. O întâlnire într-o dugheană de pe podul Knox.

Capitolul unsprezece – Doza mortală

Doamna Pulch avea obiceiul să-și dea întâlniri cu colega ei pe alea Norului de Fum, unde, de altfel, se afla și birtul ei favorit. Împreună, doamna Pulch și prietena și însoțitoarea ei, doamna Salivela¹, obișnuiau să ia masa în atmosfera destul de elegantă a restaurantului Doza Mortală. Aici, profesoara lui Ivy avea plăcerea să-i împărtășească detalii despre vindecările miraculoase făcute de Vlăstarul Profeției doamnei Salivela, al cărei profil nefericit și starea de permanentă agitație îi dădeau aerul unui papagal.

Doamna Pulch era tare mândră de rolul pe care îl îndeplinea pe lângă Nobilul Vlăstar și de aceea avea uneori tendința să se laude. Ca mulți oameni din Caux, doamna Pulch era o povestitoare pasionată, care nu se codea să strecoare în firul poveștii câteva înflorituri. De la Doza Mortală aceste povești se răspândeau printre clienții birtului; de pe alea Norului de Fum ajungeau apoi rapid pe strada Aromelor (unde cei cu dare de mână își beau ceaiul), traversând cu iuțeală orașul și trecând în cele din

urmă dincolo de zidurile de piatră din Templar, pentru a se răspândi în întreg ținutul Caux. Și cum despre locuitorii din Caux se puteau spune multe, dar nu și că ar fi lipsiți de imaginație, cu fiecare repovestire, incredibilele tălmăduiri ale lui Ivy deveneau din ce în ce mai fantastice.

În curând, vestea despre dibăcia lui Ivy ajunse atât de departe, încât întreg ținutul Caux vorbea despre vechea Profeție, iar viitorul țării părea că apasă pe umerii fetei.

Astăzi, doamna Pulch avea un public mai numeros ca de obicei. Doza Mortală era mai aglomerat ca oricând, pentru că mulți dintre pacienții alungați ai Vlăstarului Profeției își găsiseră adăpost (și un prânz cald) în birt, după ce fuseseră nevoiți să părăsească podul Knox.

Astfel că, atunci când Ivy trecu prin fața Dozei Mortale, doamna Pulch nici că băgă de seamă. Ținea în mână un pahar cu rom fierbinte cu unt și proslăvea un nou triumf pasionant al Vlăstarului Nobil, care pentru a doua oară în acea zi plecase pe furiș de la studii spre Knox.

Capitolul doisprezece – Dugheana lui Dumbcane

Buchetul lui Rowan fusese foarte clar în privința adresei dughenei, iar Ivy – care era pricepută într-ale otrăvurilor, dar nu prea știa cum să spargă lacăte – răsufală ușurată când găsi ușa deschisă. Pipăi peretele în căutarea întrerupătorului și imediat un bec prinse viață în colțul de lângă tejghea. Însă filamentul era vechi și fără putere, astfel că lumina părea hotărâtă să rămână în colțul ei strâmt, iar Ivy fu nevoită să aștepte ca ochii să i se obișnuiască cu întunericul. Rămăsese în fața peretelui

pe care se afla alfabetul ilustrat al lui Dumbcane, iar la început, când privirea îi căzu pe literele extravagante, i se păru că era pradă unei iluzii provocate de lumina slabă.

În umbrele întunecate ale micii dughene, literele se deplasau și se mișcau în contururile lor ornamentate, licărind straniu, ca și când ar fi fost duse de vânt.

Se aplecă înainte ca să cerceteze ce alesese Dumbcane pentru litera *B*.

Deasupra semicercurilor etajate ale majusculei era înfățișată o bijuterie, sub forma unui fluture de nestemată desenat delicat, ce-și etala aripile. Însă ce tehnică, ce tuș! Tremura și vibra, părând că bate din aripile cristaline în dugheana întunecată. Pe dată Ivy își aminti de propria ei nestemată, de străfulgerarea de lumină ce ieșea din miezul ei scobit. Celebre pentru puterea de a-i apăra de otravă pe cei ce le purtau, aceste pietre fuseseră pe vremuri considerate mai prețioase decât oricare alte bogății din Caux. Însă Ivy o îndrăgea pe a ei pentru că îi amintea de birtul care îi fusese casă. Odată cu căderea Mătrăgunelor, propria ei nestemată dăduse naștere unei cascade de culori, ca toate celelalte nestemate din țară. Apoi, după o scurtă vizită de rămas-bun, dispăruse.

Privi din nou imaginea desenată de Dumbcane. Era o interpretare liberă. Deși semăna mult cu o nestemată, îi lipseau frumusețea măreață și grația pe care mai toți le asociau imediat cu acestea; de fapt, era cam urâtă, iar Dumbcane îi desenase un cap pocit, de om, un cap care arunca o mică uitătură răutăcioasă.

— Îhh! Fata se trase înapoi și aproape că se împiedică de ceva. Ce...?

Privirea îi întâlni un animal extraordinar. Era o pisică, însă lui Ivy îi trebui ceva timp până să se dumirească. Era grozav de mare și uimitor de murdară. Încălcită și plină de gloduri, blana ei cenușie era pătată de o vopsea închisă la

culoare – ba nu, de tuș, își dădu seama fata. Pur și simplu era un cuib de purici. Dar, deși insectele săreau de colo-colo pe urechile și botul animalului, acesta nu părea să fie deranjat de ele.

Și ce miros!

Fără să vrea, Ivy se trase un pas mai în spate și se înghesui în hârtiile îngălbenite ale tabloului lui Dumbcane.

— Hei, pisi, încercă ea să o cheme.

Pisica nu reacționează în niciun fel. Pe fața mare și rotundă avea o privire de nepătruns. Ivy se dădu și mai în spate. În momentul care urmă, o pagină desprinsă de pe perete pluti, căzând pe podea între ele, așa că Ivy avu destul timp să se uite bine la ea. Ceea ce văzu era atât de fără noimă, încât făcu un pas înainte. Pisica scoase un sunet amenințător.

— Aha! exclamă fata, privind creatura printre gene. Așa, carevasăzică?

Ușa șubredă a dughenei caligrafului se deschise brusc, lăsând să se reverse o rază de lumină care căzu pe pergamentul de la picioarele ei.

— Ivy? se auzi o voce cunoscută. Ce naiba cauți aici?

— Unchiule Cecil! Axle! Rowan! zâmbi ea, făcându-i cu ochiul lui Rowan. Veniți să vedeți ceva! Lângă pisică e o imagine care îmi seamănă *întru totul*!

Capitolul treisprezece – C de la „cioară”

Care pisică? Administratorul târâmului Caux făcu un pas înainte în dugheană, iar pe umeri îi căzu colbul

adunat în ani și ani de zile. Ivy clipi. Într-adevăr, ciudata pisică dispăruse.

— Da, care pisică? întrebă Rowan de probă. Era foarte alergic, așa că adulmecă aerul cu nervozitate. Lângă degustător, Măcușor se zbârli.

— Ciudat! Ivy luă pergamentul de pe podea. N-are importanță. Ia uitați-vă la fata din desen! Nu-i așa că arată exact ca mine? Și aici, pe gard. Cioara! E Hâș! Aș recunoaște-o oriunde.

Într-adevăr, o cioară era așezată pe gardul de fier vechi și dărăpănat. Examinară cu toții pagina. Hârtia era îngălbenită și fragilă și se vedea de departe că era veche. Era încercarea lui Dumbcane de a ilustra litera C. În imagine, o fetiță cu păr auriu stătea lângă o poartă încuiată. O cioară mare era cocoțată în apropierea ei.

— Hmm, mormăi Axle. Există o oarecare asemănare. Estacagiul se întoarce spre Administrator. Cecil?

Cecil privi pergamentul mai de aproape, apoi cercetă cu insistență dugheana întunecată.

— Se pare că acest Hemsen Dumbcane avea o imaginație bogată.

Privirea i se opri asupra unui grup trist de ghivece cu flori așezate în vitrina magazinului. Erau pline doar de pânze de păianjen și de cenușă.

— C e de la cioară, se dumiri Rowan, adresându-i-se lui Ivy. Sunt desenate și flori de cincifoi. Degustătorul vorbea despre floarea care era blazonul bunului Rege. Sigur că da! C vine de la „Copil” – Copilul Nobil. Examină pagina cu mai mare atenție și reuși să zărească un fel de grădină enormă, mai în spate, însă hârtia era foarte decolorată.

— Totuși e ciudat. Pare să fi fost desenată cu foarte mult timp în urmă. Rowan ridică din umeri.

Ivy făcu sul pagina, apoi, găsim la șorț un buzunar gol, o puse înăuntru.

Cei mari răscoleau acum prin documente părăsite și vechi tocuri, pensule și sugative care făceau parte din instrumentele obișnuite ale meșteșugului lui Dumbcane. Axle aruncă o privire la picioarele sale, unde caligraful abandonase un teanc de suluri de pergament. Unul era deschis, completat numai pe jumătate.

— Pare să fi fost un falsificator talentat.

— Și foarte prolific. Cecil desfăcu fără precauții un pergament aflat în apropiere, ridicându-l în lumina palidă. Administratorul și estacagiul schimbă o privire întunecată, apoi se îndreptară iute spre haosul de pe masa de lucru a lui Dumbcane.

— Nu există decât un singur loc unde pot să se mai afle încă astfel de texte fermecate, spuse precaut Cecil.

— Rocamadour, răspunse Axle pe un ton amar.

Din poziția în care se aflau, Ivy și Rowan puteau zări blazonul decăzut al Mătrăgunelor, care mai atârna încă deasupra intrării în dugheana caligrafului.

— Unde crezi că a plecat? șopti Rowan.

— Dacă are măcar un dram de minte, cât mai departe de Breasla Degustătorilor, răspunse Ivy.

— Asta n-are nicio importanță. Când Vidal Vinegret o să afle că a angajat un hoț, n-o să se dea în lături de la nimic ca să-l găsească.

Ivy privi în jur spre grămada de hârtii în dezordine; câteva purtau deja urmele pașilor lor. Înțelesese că Hensen Dumbcane avea o arhivă de o valoare inestimabilă. Oare ce urma să facă Directorul Breslei când avea să descopere că numeroasele lui manuscrise fermecate nu erau decât falsuri?

Capitolul paisprezece – Feriga rea

Privirea farmacopatului fusese atrasă de ceva; un colțișor al unui manuscris aproape transparent ce ieșea de sub grămada haotică de pe masă. Dădu la o parte câteva teancuri de coperte din piele, fără conținut, și diferite suluri de pergament abandonate.

Era ultima operă a lui Dumbcane, un pergament numai parțial terminat, al cărui original se afla acum în mâinile celor din neamul Taxus. Pe foaie părea să fie imaginea unei uși desenate pe jumătate, înconjurată de un scris mărunț, de nedescifrat. În mijlocul ei era încolăcit un șarpe auriu, pe post de ciocânel.

Axle examinează desenul cu interes. La marginea documentului, acolo unde caligraful își abandonase munca, liniile întrerupte păreau că tremurau și se agitau, dornice să fie completate, parcă sporovăind ca păsările cântătoare, părăd aproape vii.

— Au caracteristicile magiei lui Verdegris, deși sunt fără îndoială niște falsuri, mormăi Axle. E absolut imposibil. Gândește-te numai ce fel de materiale trebuie să folosească pentru a crea opere care par atât de reale.

— Ar avea nevoie de unelte pe care le folosea regele, zise Cecil. Penele, pergamentul sunt destul de ușor de procurat. Cu cerneala, însă, e altă poveste.

— Se spunea că în cerneală se afla magia și că, fără ea, paginile nu ar părea așa cum sunt, adăugă Axle. Dar rețeta s-a pierdut.

— Se pare că nu. Cecil se încruntă și răsuci supărat pagina falsă.

Între timp, Rowan fusese atras de ușa deschisă a cămăruței din spate a lui Dumbcane, unde, printre perdelele groase și decolorate, reușea să pătrundă o rază subțire de lumină filtrată. Aruncă o privire înăuntru, iar la început, avu impresia că încăperea era folosită doar pentru depozitare, întrucât Hemsan Dumbcane plecase

Într-o așa de mare grabă, uitând complet de ordine. Podeaua și masa de scris erau acoperite de hârtii îngălbenite și răsucite, cu hărți mari și rulate, prinse în panglici, ce păreau foarte vechi, iar în capătul încăperii se afla un fișet deschis și cu sertarele scoase.

Curioasă, Ivy venise lângă Axle, iar acum cei doi stăteau împreună pe vârfuri, contemplând harababura. Întinzându-se peste birou, ea apucă una dintre cutiile abandonate, murdară și acoperită cu o crustă patinată, întunecată și solzoasă. Fata răsuci capacul, fără succes. Încercă din nou, cu mai multă putere. Apoi, după ce își folosi toată forța – căci cutia era închisă ermetic –, capacul se deschise, dar imediat camera se umplu de un miros ascuțit, imposibil de suportat, care îi făcu pe toți să tușească și să își acopere iute fețele.

— Aaaa! Ai grijă! strigă Cecil.

Cu ochii plini de lacrimi, Axle o ajută pe Ivy să pună la loc capacul cutiei, însă un strop tot sări, astfel încât cerneala toxică ateriză pe birou, într-o baltă tremurătoare. Ca din pământ apăru un nor de musculițe.

— Ferigă rea! Axle se îneca în cuvinte. Dumbcane a fabricat cerneală din plante otrăvitoare! Se trase câțiva pași înapoi, îndepărtându-se de picătura agresivă. Într-adevăr, temerile cele mai mari ale lui Axle se adevăreau. În efortul său de a copia manuscrisele cele vechi și de a înlocui originalele cu falsuri, Dumbcane folosisese cerneală fabricată din ferigă rea, cea mai puternică și periculoasă plantă cunoscută, incredibil de volatilă și de violentă. Axle se temea nespus de ea. Era nevoie de un rege mare și puternic pentru a-i stăpâni firea ascunsă și imprevizibilă.

— Ferigă rea? Unde a găsit-o? Din câte știa Ivy, planta era de multă vreme socotită dispărută. Brusc, simți cum o ia cu amețea.

Cei trei se uitau șovăitori spre pata întunecată. Stătea acolo, fără a se revărsa peste margini, ca o mică baltă cu un luciu neobișnuit; avea o licărire ca de mercur și o purtare asemănătoare. La suprafață rămăsese o mică bulă de aer, ce reflecta batjocoritor fețele îngrijorate ale celor trei. Avea un tremur gelatinos, de parcă ar fi avut consistența groasă a unui sirop, ceea ce făcu să fie și mai mare surpriza atunci când balonul se sparse, iar lichidul se scurse rapid peste marginea mesei și pe podea, răspândindu-se în mii de sfere perfecte ce dispărură în lumina slabă a dughenei.

O clipă, în încăpere se așternu o liniște absolută.

— Trebuie să plecați chiar azi, sparse într-un final tăcerea Cecil Manx. Misiunea noastră nu mai poate întârzia.

— Azi? exclamă Ivy. Dar nu sunt gata!

— Nu, unchiul tău are dreptate. E timpul să plecăm. Axle încuviință solemn.

— De ce? Fata își încrucișă brațele, sfidătoare.

— Nu se știe cum, Dumbcane a dat peste feriga rea, care trebuie împiedicată să ajungă în mâinile lui Vidal Vinegret, altfel...

— Altfel ce?

— Altfel pământul verde din Caux va ajunge cenușă. Nu va mai exista nicio Profeție care să fie îndeplinită și nicio ușa către Pimcaux. Cecil se îndreaptă spre fereastra lui Dumbcane și ridică ghivecele cu plante moarte, drept exemplu. Va rămâne numai întuneric și distrugere.

Ivy se cutremură. – Ăăă... îi chemă vocea nesigură a lui Rowan din cealaltă încăpere, unde reușise cu greu să ajungă la fișet. Cred că am găsit ceva important.

Fostul degustător se întoarce în cameră, ținând cu mâini tremurânde un plic subțire.

— E un dosar cu numele meu.

Capitolul cincisprezece – Liftul

Deodată, Cecil ieși din dugheana mohorâtă, deschizând larg ușa, în căutarea aerului curat. Privind spre pod, văzu că vulturii se retrăseseră, preferând acum acoperișurile și balcoanele în locul străzilor pietruite, însă de sus răzbătea până la ei sporovăiala lor amenințătoare. Căruța cu leacuri a lui Ivy zăcea abandonată și răvășită lângă vechiul lift de metal. Măgarul rămăsese cu stoicism alături de un morman de fân și mesteca de zor.

— Spre *Voiajul lui Trindle!* strigă farmacopatul, îndemnându-i pe toți să-l urmeze.

Ca un exemplu strălucit de vad comercial, Knox număra, printre prăvălii și tarabe, și câteva birturi. Spre ghinionul grupului, drumul îi purtă chiar pe lângă Doza Mortală, unde, ațâțată de povestirile doamnei Pulch despre puterile de tămăduire ale lui Ivy, o mulțime zgomotoasă de foști pacienți în devenire se revărsa în stradă după ce își golise pungile în interior.

— Ea e! strigă cineva din mulțime, arătând-o pe Ivy cu un deget butucănos. Vindecătoarea!

— Opriți-o! Fuge!

Clienții lui Ivy se repeziră pe pod, cerând să fie vindecați. Dacă mai devreme, în acea dimineață, rândul fusese oarecum potolit, acum, când Ivy ieși din prăvălia lui Dumbcane, se transformase într-un grup mult mai dezordonat de orășeni nemulțumiți. Dădeau cu toții din coate pentru a ajunge mai în față, gălăgioși și puși pe harță.

— Ăăă... Ivy îl privea Cecil cu o privire care cerea iertare.

— Lăsați-ne să trecem! dădu ordin Cecil, cu voce tunătoare.

— Cecil Manx, Administratorul tărâmului Caux, v-a dat un ordin! mârâi Axle.

Pentru o clipă, păru că Administratorului avea să i se împlinească voia, însă apoi, după o scurtă ezitare, mulțimea izbucni în proteste, înaintând spre cei patru, astfel că Ivy și restul grupului începură să dea înapoi – un pas, încă unul –, apoi o luară la fugă cât îi țineau picioarele.

— Acolo! strigă Axle, care nu reușea să țină pasul cu ei și rămânea în urmă. Liftul! Într-adevăr, era singura soluție.

În spatele lor, doamna Pulch se amestecase printre oameni, firea ei curioasă nepermițând niciodată unei mulțimi înfuriate să rămână necercetate. Se pregătea să muștruluiască orice muritor – și își agita amenințător gentuța –, indignată de purtarea nedemnă la care asista. Dar, când o văzu pe eleva ei cea neastâmpărată care se retrăgea de pe pod, înțepeni uluită și fu înghițită de mulțimea năvălitoare.

Cu o smucitură, Cecil deschise cușca ruginită, sub privirile indifferente ale măgarului. Îi împinse în spațiul cel strâmt mai întâi pe Rowan, apoi pe Ivy și în cele din urmă pe Axle. Mașinăria scârțâi amenințător.

— Nu e loc decât pentru trei! îi strigă Ivy, cuprinsă de panică.

— Nu pe mine mă vor. Ochii îi licăreau în timp ce închidea cu zgomot ușa de metal și îi prindea încuietoarea. Farmacopatul privi peste umăr la mulțimea care avansa.

— Ai grijă de tine, Ivy! Cecil se întoarse spre ea. Fie ca privirea să-ți poposească iar în Pimcaux, iar de data asta și picioarele.

Cu o plesnitură puternică, lovi cu toiagul căldarea cu fân a măgarului, care se puse în mișcare stârnind o cascadă de zgomote.

— Unchiule Cecil! strigă Ivy.

Coborau tot mai mult, clătinându-se și învârtindu-se amețitor.

Mult timp, imaginea care îi venea lui Ivy în minte când se gândea la podul Knox – și la unchiul ei, de altfel – avea să cuprindă o mare de cizme cu tălpile roase și subțiate de atâta purtat.

Capitolul șaisprezece – Plecarea

Apele liniștite ale râului Marcel nu trădează niciuna dintre tainele ascunse în adâncurile lui. Dacă ar fi dragat, ar ieși la suprafață o întreagă colecție de obiecte: pantofi vechi, flacoane, inele goale pierdute. Însă pe noi nu ne interesează acum decât călătoria. Apele șerpuiesc prin inima tăramului Caux, avându-și sursa în mici izvoare subterane din nord, aflate nu departe de ferma familiei lui Rowan, care curg apoi pe sub nenumărate estacade (și peste destul de multe apeducte). Udă atât păduri ciudate, cât și câmpii pline de vegetație. În unele locuri curg liniștit, dar în altele sunt repezi, cu vârtejuri adânci și trecători înguste, mărginite de roci calcaroase. Marcel curge pe lângă casa copilăriei lui Ivy – birtul Nestemata Scobită – și pe sub neprețuita estacadă a lui Axle. Bineînțeles, șerpuiește și prin Templar, capitala țării. Iar de acolo o ia spre mare.

Cu o oprire importantă în cale.

Voiajul lui Trindle aproape că nu făcea niciun zgomot înaintând pe apă. Ivy, Rowan și Axle nu auziră decât un vag gâlgâit în momentul în care se depărtau de chei. Apoi,

când Trindle înduplecă motoarele să pornească la drum, tot ce răzbătea până la ei era un tors liniștit. Plecau spre Rocamadour fără fast și pe furiș, ca hoții.

— Am scăpat ca prin urechile acului, recunosc Rowan, pe când străbătea împreună cu Ivy coridoarele înghesuite ale navei spre cabinele lor.

Ivy încuviință. O munceau o sumedenie de sentimente și nu-și găsea defel liniștea. Cine știe când avea să-l revadă pe unchiul Cecil? Ultima dată când fuseseră despărțiți, el rămăsese închis în temnița Mătrăgunelor mai bine de un an.

În Rocamadour – chiar dacă acolo era Intrarea către Pimcaux – existau cu siguranță o mulțime de primejdii înspăimântătoare. Părea că nu-i era dat să-și ia rămas-bun de la unchiul ei așa cum se cuvine.

Ivy și Rowan constatară că vaporeșul era echipat neașteptat de bine. Avea o mulțime de cabine și coridoare joase, însă era plin cu numeroasele pachete rămase nedesfăcute de la mutarea lui Peps, pentru că, într-adevăr, aceasta era noua casă a estacagiului. Cutii, haine și neprețuita canapea de catifea fuseseră depozitate fără nicio noimă pe vas, astfel că deplasarea printre ele devenea o adevărată aventură.

Ivy ocoli un taburet foarte umflat și dădu peste un impozant bust de marmură. Semăna clar cu Peps (deși era mult mai mare decât originalul) și avea chiar zâmbetul plin de sine al estacagiului.

— Rowan, își aminti fata, trebuie să fie și Peps pe aici, pe undeva! Încă nu-și văzuse prietenul de când acestuia i se făcuse rău. Cu siguranță avea să le fie un plăcut tovarăș de călătorie și avea să le ofere nenumărate distracții. Trindle, știa ea, avea să conducă vaporul, iar Axle avea să stea tot drumul cu nasul în cărți.

De undeva, de sus, se revărsă o cascadă de mileuri de dantelă.

— Da. Succes în căutarea și găsirea lui, mormăi Rowan.

Ivy și Rowan reușiră să își găsească până la urmă cabinele exact în spatele unui teanc de cufer lucioase, care nu se opreau din legănat. Lucrurile lor fuseseră aduse în camere, iar cuferele erau în așteptare, însă spiritul de aventură al lui Ivy era puțin afectat de plecarea grăbită, care acum, în camera tăcută, i se păru deodată și mai definitivă. Cabina avea un hublou prin care se vedeau

malurile râului, iar Ivy se gândi să urce și să-l caute pe Peps.

În locul lui, îl găsi pe Axle, care stătea gânditor pe punte și își nota observațiile într-un carnețel. Rowan era deja acolo. Nici el nu părea că dorește să stea singur în cala vasului.

— A, bun! Estacagiul își potrive pince-nezul. Sunteți amândoi aici. Tocmai îmi reciteam notițele.

Ivy oftă și se așază lângă Rowan, care își ștergea nasul cu o batistă umedă.

— Desigur, timpul este foarte important. Rocamadour se află la poalele dealurilor de lângă Nodurile Povârnite și, pe lângă multe alte mijloace de apărare – urzici înțepătoare și obișnuiții ciulini uriași – este înconjurat de o pădure de nepătruns de păducel și rugi de mur de netrecut. Trindle ne poate duce până la Ciupercă.

Auzindu-i vorbele, copiii schimbară priviri uimite. Axle continua neabătut:

— La urma urmei, ăsta e doar un vas. Împreună cu Peps, se va întoarce la Templar. La Ciupercă însă vom fi primiți cum se cuvine; are un loc special în inima mea, iar acolo voi putea să pun la cale ultimele amănunte. Se află în umbra orașului Rocamadour, unde, după cum știți, vom găsi Intrarea care a mai rămas. Estacagiul îi privi prudent. Însă țineți minte! Intrarea către Pimcaux este o ușă a lui Verdegris.

— O ușă a lui Verdegris? Întrebă Ivy.

Axle consultă un teanc dezordonat de hârtii aflat lângă el, iar când o găsi pe cea pe care o căuta își ridică privirea.

— Făcută din pergament.

Rowan își suflă nasul și tuși.

— Mă scuzați. Pot să jur că te-am auzit spunând că ușa spre Pimcaux este făcută din pergament.

— Bineînțeles! Din ce altceva să fie făcută?

Ivy era cât pe-acî să enumere diferitele materiale care ar putea fi întîlnite cînd te trezești în fața unei uși – lemn, piatră, pînă și sticla aidoma chihlimbarului din Subpădure. Însă Axle vorbea mai departe.

— Ușa este din pergament pentru că se află într-o carte! Cred că ați avut deja o astfel de, ăăă, experiență?

Într-adevăr, cei doi văzuseră o astfel de ușă magică în aglomeratul birou al lui Axle, iar amintirea ei făcu să-i tresalte inima lui Ivy, amintindu-și de o perdea întunecată și ciudatul fior al magiei.

— N-au fost toate cărțile lui Verdegris distruse în incendiu? întrebă Rowan ursuz.

Axle deveni serios.

— Asta nu. Era ascunsă.

— Ascunsă! Unde? întrebă Ivy.

Brusc, Axle păru că se intimidează.

— Rămîne de văzut.

— Păcat că nu putem să-l întrebăm pe Dumbcane, spuse Ivy gînditoare. Scribul părea să știe unde erau ținute manuscrisele valoroase.

— Axle, ce-i cu toată agitația asta din pricina unui scrib care fabrică cerneală din ferigă rea? întrebă brusc Rowan. Dacă regele Verdegris a scris cu aceste cerneluri, ce le face atît de periculoase?

Estacagiul își îngustă ochii.

— Feriga rea nu e folosită la întîmplare; de fapt, nu e folosită deloc. Ea este cea care se folosește de tine. Dumbcane a fost necugetat și neglijent cînd a utilizat în scop personal o astfel de forță. Imediat ce regele Verdegris și-a dat seama de adevărata ei natură, a pus să fie distrusă pînă la ultima. Axle făcu o pauză. Gîndiți-vă, rogu-vă, la celălalt nume al ei.

Potolit, Rowan încuviință, dînd din cap.

— Care alt nume? făcu Ivy.

Axle se întoarce spre Rowan, care cită cu ușurință:

— „Feriga rea – variantă Buruiana rea. De evitat cu orice preț. Lucru ușor de realizat, căci, din fericire, este o specie dispărută. Denumire învechită: Făcătoarea-de-regi.”

— Făcătoarea-de-regi? Ivy se încruntă. Probabil că era o idee bună ca o otravă numită Făcătoarea-de-regi să fie ținută departe de un om doritor să conducă lumea.

Axle vârî mâna în vestă și scoase un pachet.

— Am adus asta pentru tine de acasă, Ivy.

Ivy se luminează la față. Desfăcu pachetul din hârtia în care era învelit și găsi ceva ce-i era foarte cunoscut.

— *Atlasul* meu! exclamă ea bucuroasă. Într-adevăr, era propriul ei *Atlas* cu autograf, pe care îl uitase în graba cu care părăsise birtul unchiului ei. Era plin de însemnările ei înflorite și pătat de diferite substanțe vărsate în timpul experiențelor ei. Mirosea a acasă.

— Mulțumesc, Axle! Acum pot să ți-l înapoiez pe al tău... spuse, întorcându-se spre Rowan.

Degustătorul dădu din cap. Se gândea la altceva. Aerul proaspăt de pe punte îi alina nasul înfundat. De când urcaseră la bordul *Voiajului lui Trindle*, se simțea rău și respira cu greutate, fiindu-i greu să se concentreze. Curând, descoperi sursa acestei stări de rău. Într-un colac de frânghie unsuroasă stătea încovrigată o pisică de dimensiuni colosale.

O pisică grozav de murdară, plină de pete de cerneală.

Capitolul șaptesprezece – Șase

Hei, asta-i pisica din dugheana lui Dumbcane! exclamă Ivy când Rowan îi arată unde dormea animalul.

Mâța își continua somnul, fără să-i bage în seamă.

— Sunt sigură. Mamă, da' știu că e mare! continuă fata, apropiindu-se. Oare ce-o căuta aici?

De fapt, era un oaspete neinvitat.

Trindle ducea dorul unor curse de șoareci, iar când apăruse mâța – care avea o poftă de mâncare uriașă – răsuflase ușurat. Casele plutitoare sunt într-un permanent asediu; șobolani, șoareci și alți musafiri nepoftiți plutesc adesea la marginea apei. În timp ce căuta un nume pentru noul lui animal de casă, curând acesta se impuse de la sine. Pisica supraviețui atât scufundării într-o oală cu ulei rânced, cât și căderii de două ori peste bord, așa că se putea spune cu siguranță că, în prezent, își trăia cea de-a șasea viață, dacă era adevărat că o namilă ca ea era înzestrată numai cu nouă vieți. Lui Trindle îi fusese ușor să-i aleagă numele.

Se numea Șase.

— Deocamdată, spuse Axle râzând.

— Priviți, are șase degete la fiecare labă din față! observă Ivy. La fel ca părinții ei și părinții acestora mai înainte, animalul se născuse într-adevăr cu un deget în plus la fiecare labă din față, iar la vânătoare, cele douăsprezece degete reprezentau un avantaj și mai nedrept.

Și fiecare labă din față avea șase gheare lucitoare, pe care Rowan nu putu să nu le observe.

Degustătorul era îngrozit. Nu auzise niciodată ca vreo pisică să facă vreun lucru folositor. Descoperise sursa răului puternic de care suferea! Nicicând nu mai avusese o alergie atât de urâtă. Monstrul acela nu părea să fie interesat de propria-i dichiseală sau de alte activități obișnuite cu care își omoară timpul pisicile, precum spălatul, pieptănatul sau dichiseala. Lenevea acolo, torcând zgomotos și scoțând din când în când mârâituri scrâșnite și înfundate. Pe când el privea sursa suferinței

sale cu ochi din ce în ce mai iritați, creatura își ciuli o ureche zdrențuită și căscă, iar jumătate din față păru că-i e înghițită de un șirag mărinimos de dinți și gingii. Pur și simplu colcăia de purici.

— Phiu! Rowan privi creatura printre gene. Pisica asta mizerabilă s-a tăvălit prin cerneala lui Dumbcane! De fapt, în curând Șase se dovedi a fi o mare sursă de probleme. Era o mătă fără urmă de loialitate – sau, mai degrabă, cu o loialitate croită pe interesul ei. (Nu foarte diferită de a oricărei alte pisici.) Numai că, din păcate, nu aveai cum să îi prezici boacănele – nici măcar înțelepți ca Axle și Cecil nu o puteau face –, pentru că loialitatea este demonstrată numai când este pusă la încercare.

Rowan rezistă cu greu impulsului de a înșfăca arătarea de ceafa flocoasă și murdară și de a o arunca pe mal. Ce înlocuitor nedemn pentru Măcușor, preaiubitul lui mistreț căutător de nestemate! Spre oroarea lui, Ivy scărpină acum urechea ruptă a lui Șase cu un deget îndrăzneț. Mai rău, avea să afle în curând că Trindle nu accepta cu niciun preț să alunge mătă.

Se părea că drumul spre mohorâtul oraș Rocamadour avea să fie chiar mai neplăcut decât își închipuise bietul degustător.

Capitolul optsprezece – Leacul

Peps D. Roux rămăsese liniștit în pat în noua lui casă de pe *Voiajul lui Trindle*, unde zăcea singur, prost dispus și cu temperatură. De-abia dacă simți când motoarele prinseră viață și vasul începu să plutească. I se năzărea că patul de sub el se mișca de-a lungul râului Marcel ca o plută, iar când se urni să deschidă hubloul, se simți o clipă descumpănit, căci nu știa unde se află. Zări câteva

potârnicchi guralive, cocoțate pe un raft din colțul cabinei lui; fără să se mire, le ceru politicos să-l lase în pace. Dar acestea se simțiră jignite (deși Peps își dăduse silința să fie politicos) și se transformară în vulturi hidoși ca să-și arăte supărarea, iar estacagiul se ascunse sub pătură tremurând. Apoi, când vulturii începură să se rotească prin cabina lui mică, lovindu-se de pereți, doborând mobilierul și împrăștiindu-și mizeria pe podea, Peps se ghemui și mai mult. Sub așternut, le auzea șuiuratul, care curând se transformă într-o ceartă groaznică despre cum putea să capete un estacagiu cel mai bun gust, și de-abia atunci hotărî că păsările făceau parte din delirul lui. Totuși, pentru siguranță, rămase în continuare ascuns sub pături.

Acolo îl găsi și Ivy.

Împreună cu Șase, explorase vasul până când ajunsese la cabina unde își petrecea convalescența Peps. La început, crezu pur și simplu că patul nu fusese aranjat, dar când deschise fereastra ca să împrășteze aerul închis, auzi un strigăt demn de milă. Părea că vine de sub așternuturi, așa că le dădu la o parte. Se alarmă când văzu că din mândrul estacagiu rămăsese doar o umbră, atât era de palid și tras la față, iar când acesta începu să bată câmpii despre păsări cu intenții rele, gata să-l înfulece, ea se duse imediat după Axle.

Toți căzură de acord că necazurile lui Peps se trăgeau de la mutarea pe casa plutitoare. Toată lumea știe că estacagii nu se împacă bine cu apa, mai ales de când dispăruseră hangițele care stăpâneau râurile. Era ca și cum și-ar fi râs de propriul lui noroc, îndepărtându-se de locuința tipică pentru cei din branșa lui – adică de sub un pod –, astfel că, dacă alesese să locuiască pe apă și nu deasupra ei, nu era de mirare că avea să sfârșească rău.

Și chiar îi era rău.

— Ivy! Clipi și deschise ochii; vocea îi era aspră și răgușită. Era doar o mână de om, întins în pat, cu păturile trase strâns sub bărbie. Ajută-mă, strigă el, cu un glas plin de suferință.— O să te ajut, Peps, îl liniște ea cu blândețe, așezată la căpătâiul lui. În spatele ei stăteau triști toți ceilalți de pe vas – Axle, Rowan și Trindle –, care se adunaseră când Ivy dăduse alarma.

În șorțul ei de laborator se aflau fel de fel de lucruri, o piatră de râu care îi plăcea, dopuri de diferite mărimi, eleganta literă C a lui Dumbcane pe care o luase din dugheană. Pe scurt, nimic care să-i fie de ajutor. Toate cele de care avea nevoie se aflau într-un morman rămas pe Knox.

Își coborî privirea spre fața schimonosită a lui Peps, în timp ce-i ținea mâna rece într-a ei. Dădu la o parte câteva suvițe care cădeau pe sprânceana cândva mândră a estacagiului și îi puse mâna pe frunte. Numai că încercările ei de a-i alina chinul lui Peps se reduceau la atât, în timp ce o altă forță, mai puternică, își făcea simțită prezența.

Un miros necunoscut îi invadă brusc nărilor – un miros greu din dugheana lui Dumbcane –, făcând să-i revină amețeala, și pe dată podeaua, vasul însuși, părură că oftează din greu. Clipi, dar nu mai văzu *Voiajul lui Trindle*, nici întunecatul râu Marcel, ci doar un pâlc mic și straniu de arini.

Părea că e învăluită într-un giulgiu de ceață și umbră și pe dată se simți mai mare decât cel mai lung râu și mai mică decât cea mai neînsemnată ghindă. Fuioare de ceață zdrențuită se prindeau de ramurile dușmănoase ale pădurii, mici nori jalnici, rupti din cer.

Peps era acolo, și totuși nu era. Era făurit din aceeași beznă care îi întuneca vederea. Părea că doarme.

Dincolo de copacii subțiri și neprietenoși, atenția îi fu atrasă de o poartă ce i se părea ciudat de cunoscută. Iedera verde se încolăcea pe stâlpi, strălucitoare în acel peisaj mohorât. Aducea o briză nouă. Când se apropie, observă că poarta înaltă de fier forjat era splendidă și se termina cu figuri sculptate. Fu însă întâmpinată de o tăcere stranie, izvorâtă din absența neobișnuită a albinelor, a păsărilor, sau a vieții de care e plină o grădină.

— Hei! strigă ea, lipindu-și fața de zăbrele.

Oare unde mai văzuse curtea asta?

Privi în jur. Era o grădină mare, foarte frumoasă, dar îngrijită de o mână fermă și disciplinată. Straturile îngrijit tăiate și vița îmblânzită se întindeau la nesfârșit și dispăreau la distanță într-un desiș de negură. Într-o parte, se afla un mic pavilion; un foișor cu stupi de albine, întrețesuți în formă de clopot.

— E cineva acasă? Mai făcu o încercare. Încercă porțile și văzu că sunt încuiate.

Apoi se auzi vuietul unui tunet îndepărtat și își aminti de Peps.

Norii se adunau, rostogolindu-se grăbiți, iar curând se simți amenințarea unei furtuni iscate din senin și fu din nou asaltată de mirosul înțepător al cernelurilor lui Dumbcane. O luă la goană printre copacii care se zvârcoleau, devenind acum tot mai deși, tot mai înfricoșători.

Se grăbea, însă nu reușea să înainteze. În spatele ei, auzi un sunet de metal izbit de metal; când se întoarse, văzu că poarta grădinii era deschisă. Numai că acum priveleştea zărită prin arcadă era complet pustiiță; rândurile frumos tăiate și vița ordonată dispăruseră. În locul lor, se întindeau numai rugi de mur. Totul fusese invadat de tufișuri dese, țepoase și noduroase. Apoi locul fu învăluit de o lumină albastră, palidă și tremurătoare,

iar Ivy contemplă un fulger și avu neplăcuta senzație că mai urma încă unul.

Însă înainte ca acesta să apară, scena dispăru, întovărășită de slabe clinchete de clopoței, iar fata se pomeni clipind sub lumina strălucitoare a soarelui, ce se revărsa dintr-o fereastră circulară, pe *Voiajul lui Trindle*. Peps se afla din nou lângă ea.

Fețele cunoscute de lângă ea erau care mai de care mai uluite.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă Rowan, uimit.

Ivy clipi.

Blana încâlcită a lui Șase era zburlită.

— Ăla a fost un fulger? Axle nu se adresa cuiva anume. Aici, înăuntru?

— Mă întreb dacă o să plouă, răspunse Trindle, căpitanul vasului, agitat. – Ăăă – Ivy? Rowan se încruntă. Aș putea să jur că ai... ei bine... când a fulgerat, parcă ai fi dispărut. Râse nervos.

Nimic din toate astea nu o interesa pe Ivy, pentru că se lupta cu propria ei revelație. Brusc își aminti unde mai văzuse acea poartă de grădină. Cu o tresărire care-i dădu fiori reci, recunoscu imaginile pe care le văzuse în desenul făcut de Dumbcane pentru litera C. Ca să se asigure, scoase foaia pe care se afla desenată.

Mirarea tuturor fu atât de mare, încât abia după câteva minute observară că cel mai entuziasmat dintre ei era Peps, în picioare, întinzându-se și mergând de colo-colo plin de viață.

Capitolul nouăsprezece – Talismanul

Nimeni nu ar fi avut cum să fie mai surprins de cursul evenimentelor decât Ivy. Se simțea de parcă doamna Pulch însăși ar fi inclus-o într-una dintre povestirile ei. Dispăruse de pe casa plutitoare, ajunsese în grădina misterioasă și se întorsese odată cu fulgerul, la o însănătoșire miraculoasă!

— Inexplicabil! trase concluzia Axle.

— De neînțeles, completă Trindle.

— Miraculos, șopti Rowan, apoi strănută. Asistase el și altădată la vindecările lui Ivy, dar nu la așa ceva. Îi tămăduise pe el și pe Hâș, dar cu ajutorul tonicului pe care îl crease. Acum era vorba despre ceva cu totul nou, pentru care nu exista nicio explicație.

Plin de culoare în obraji și cu ochii strălucitori, Peps fu primul care laudă miraculoasa însănătoșire obținută de fată.

— Ivy! se entuziasmă el. Mă simt ca și cum aș avea jumătate din vârsta mea!

— Așa e! Axle dădu din cap, cu smerenie. Niciodată nu te-am văzut într-o stare atât de bună, nu pari să ai mai mult de o sută cincizeci de ani!

Complimentul îl făcu să roșească pe Peps.

Axle își cercetă din nou fratele, uluit. Dar Peps își găsisse unul dintre cufere și scotocea prin el, făcând să zboare prin aer cape, blănuri și mantii de catifea.

— Ah! strigă el, cu vocea înfundată din pricina elegantelor veșminte. Se răsuci cu o mină triumfătoare. Iar acum, Ivy Manx, sunt gata să-ți ofer un mic simbol al recunoștinței mele!

— Peps! Ivy era înfricoșată. Nici măcar nu știu ce am făcut...

— Prostii! Să nu mai aud așa ceva, domnișoară. Modestia nu mai e la modă! Își vârî pumnul cărnos în buzunărașul unui frac foarte elegant din cufăr,

terminându-și astfel căutarea înfrigurată. Hmm! O scurtă privire îngrijorată, apoi una triumfătoare se perindară pe fața lui netedă, iar apoi își deschise palma; în ea se afla un mic obiect strălucitor, care atrăgea lumina ce pătrundea prin hublou.

— Ce e? Ivy se aplecă, neputându-și stăpâni curiozitatea.

Era ceva subțire și delicat, având într-un capăt o gaură ovală și întunecată.

— Un ac de pălărie? întrebă ea.

— Un ac de brodat? sugeră Rowan.

— Da' de unde! Oare ce mai învățați voi acum? E o țivilitoare 1. O țivilitoare de argint. Un fel de talisman. Ăăă, i-a aparținut cuiva foarte drag mie. O să-ți aducă noroc. Peps zâmbi, devenind brusc foarte asemănător cu bustul său de marmură, în timp ce ferecea încăperea cu privescerea dintelui său de aur.

Axle îl apucă de mână și privi în palmă. Pe fața lui bărboasă apărură o privire surprinsă, apoi una furioasă.

— Peps! O clipă, expresia elegantului estacagiu se schimbă, de parcă îi cerea iertare. Nu mi-ai spus niciodată că ai un talisman al cârciumăreselor!

— Nu m-ai întrebat.

— Ce se face cu el? întrebă Ivy, examinându-l.

— Vrei să spui, în afară de faptul că îl porți? Peps ridică din umeri. Luă obiectul, care era atârnat de o panglică de mătase, și îl înnodă la gâtul lui Ivy.

— Mulțumesc, presupun că am nevoie de cât mai mult noroc.

— Este un talisman cu mari puteri, o avertiză Axle. Tare mi-ar plăcea să-l studiez...

Rowan își dresă vocea răgușită.

— Ăăă, ar putea să-mi explice cineva ce-i aia o hangiță?

Capitolul douăzeci – Ape tulburi

Atlasul ținutului Caux era cartea de referință, mai presus decât toate celelalte din țară, între multele sale pagini numărându-se antidoturi pentru otrăvuri, simbolistica ascunsă a florilor și chiar câteva pasaje fermecate, tainice. Însă, într-un fel, era enervant de incompletă.

Cartea fusese scrisă de Axlerod D. Roux ca o replică la regimul otrăvitor al Mătrăgunelor și la ridicarea la putere a Breslei Degustătorilor și era instrumentul folosit de cei ce își doreau să rămână în viață în perfidul tărâm Caux.

Fusese cartea preferată a mârșavei regine Mătrăgună. Pentru că era tare iubită, atât de prieteni, cât și de dușmani, Axle alesese cu înțelepciune să nu includă în ea nimic contestabil – alegând mai degrabă faptele dovedite –, pentru a nu fi catalogat drept eretic și aruncat în temniță pentru trădare. Totuși, unele evenimente din istoria ținutului Caux erau mult prea importante pentru a fi lăsate deoparte, iar acestea erau ascunse adânc în text. Rowan descoperise un astfel de fragment, care prezenta în amănunt trista poveste a regelui Verdegris.

Dar hangițele îi scăpaseră dintr-un cu totul alt motiv.

Axle nu scrisese despre ele, pentru că dispariția lor era învăluită în prea multă mâhnire.

Estacagiul își dresе glasul și dădu ușor din cap.

— Hangițele, începu Axle, domneau peste ape tulburi. Păru că își adună gândurile. Erau locuitoare ale ținutului Caux, iar când Intrarea spre Pimcaux a fost deschisă, au fost invitate acolo în vizită. Era însă o înșelătorie josnică, iar Vidal Vinegret a trântit ușa în urma lor. Vocea i se pierdu.

Peps fu cel care continuă.

— Erau soțiile noastre, spuse el simplu.

Ochii lui Ivy erau căscați de uimire. Prin urmare, mai avea un motiv să meargă în Pimcaux, gândi ea, apoi le împărtăși gândul și celorlalți. Trebuiau să se grăbească să ajungă la Rocamadour.

Degustătorul însă o privi urât. Rowan nu părea să împărtășească graba celorlalți de a ajunge la Rocamadour. Era nespus de nenorocit în compania lui Șase și era convins că aceasta îl amenința când Ivy se întorcea cu spatele. Și îi ducea nespus dorul lui Măcușor; i se părea nepotrivit să plece undeva fără el.

De fapt, mohorâtul oraș al Breslei Degustătorilor era ultimul loc în care ar fi dorit să se afle. Era dat în urmărire, ca degustător căruia i s-a retras gulerul, iar dacă era prins, îl aștepta un viitor sumbru. Își simțea capul amețit, ochii îi lăcrimau și îl amenința un nou val de strănuturi. Pe când Rowan regreta plecarea pripită, Șase șerpui printre gleznele lui Ivy, ajungându-i aproape până la mijloc și lăsând în urmă smocuri de blană și fire ascuțite din mustăți. Rowan era convins că era cu ochii pe el, în timp ce pernuțele mari ale labelor ei se strecurau fără zgomot de-a lungul scândurilor de pe punte.

Se simți și mai nenorocit. Era nevoit să se întoarcă exact în locul de care se temea atât de mult. Breasla Degustătorilor își pedepsea sever degustătorii renegați, rezervându-le o osândă de-a dreptul cumplită, născocită chiar de temutul conducător al Breslei, Vidal Vinegret, pedeapsa supremă pentru un degustător, care făcea ca acesta să nu mai poată gusta niciodată nimic: înlăturarea chirurgicală a limbii.

Prins în menghină între Șase și Rocamadour, băiatul nu își dorea decât să fie singur.

Capitolul douăzeci și unu – Toane proaste

Starea de rău nu-i produce nimănui prea mare încântare. Prin urmare, iritarea ce pusese stăpânire pe Rowan Truax putea fi iertată. În posomoreala lui, era convins că Ivy ținea cu pisica, pentru că Șase nu era niciodată prea departe de ea, și era aproape sigur că ghemul ăla afurisit de noduri și încâlceli se ținea după el.

Însă toanele sunt toane, adesea inexplicabile și copleșitoare. Nu îl încântau deloc micile becuri cu filamente delicate care bâzâiau plăcut, aprinse prin orice ungher al casei plutitoare. Nu îl încânta nimic, poate doar singurătatea, căci devenise tot mai capricios de când își începuseră călătoria de-a lungul bătrânului fluviu, în lumina slabă, spre ruine singuratice și stânci joase.

Deși lumina era plăpândă și anemică, Ivy era încrezătoare și veselă. Găsindu-l pe fostul degustător singur, se apucă să vorbească despre felul în care călătoreau.

— Nu spunea mereu Axle că a merge cu vaporul este pur și simplu cel mai bun mod de a vedea orice și absolut totul? se entuziasmă ea.

Însă Rowan nu dorea să discute despre acest subiect – de fapt, nu voia să discute despre nimic –, așa că îi răspunse așa cum o făcea de ceva timp încoace, adică printr-o tăcere adâncă. Ivy îi aruncă pe furiș o privire piezișă, căci observase că, în ciuda obiceiului său, prietenul ei fusese foarte retras de când urcaseră la bordul casei plutitoare, însă puse totul pe seama presiunii create de apropierea de Rocamadour.

— Drăcilă? încercă ea, referindu-se la floarea care simboliza o dispoziție proastă. Crăiță?

Din nefericire pentru Ivy, Rowan nu accepta să i se mai amintească de proasta lui dispoziție, așa că îi dădu o replică scurtă.

— Lichen, pufni el, ca să-i dea de înțeles că voia să fie singur.

— Bine. Fata se răsuci pe călcâie. Dar nu putu să nu-i mai spună ceva la plecare. Crin portocaliu – deși nu asta gândea – și nemțîșor – ceea ce chiar gândea.

Dacă e să comparăm cu modul în care decursese plecarea lor, ziua următoare trecu fără evenimente, cu o singură excepție remarcabilă.

Rowan privea abătut peste balustradă, când vaporul încetini puțin și râul se lăți, transformându-se într-o baltă liniștită. Copacii de la marginea luminișului erau în cea mai mare parte mesteceni și frasini îngălbeniți; toamna avea rareori strălucire, din cauza nimicitoarelor Vânturi din Caux. Cu toate acestea, aici era o mică scânteiere de culoare, care era de două ori mai plăcută, așa cum se reflecta pe suprafața râului Marcel.

Cu mintea golită de gânduri, Rowan privea fix apa. Un guzgan ce lăsa în urmă un iz de mosc înota abătut pe suprafața lucioasă a apei, lăsând în urma lui mici unde. Se îndrepta spre malurile măloase și, acolo, se strecură pe o potecă, până ce dispăru în ierburile înalte. Degustătorul se sătură să-l mai aștepte să-și facă iar apariția și tocmai se pregătea să iasă din starea de amorțeală și să-și caute altă distracție, când ceva îi atrase atenția.

Un smoc de ierburi tremură nu departe, iar în locul respectiv Rowan zări o mișcare. Pe fondul nuanțelor de galben și brun mohorât din pădure, pata de un roșu viu sărea imediat în ochi.

Rowan se încruntă, ca să fie sigur de ce vedea.

Da – chiar acolo. O siluetă cu o glugă roșie se pierdea în lumina amurgului.

Capitolul douăzeci și doi – Avertismentul

Erau nevoiți să țină seama de vreme, căci odată cu lăsarea întunericului, se făcuse mai rece. Axle era absorbit de norii joși; ar fi vrut să examineze imediat cerul de noapte al ținutului Caux cu câteva dintre instrumentele lui de alamă. În schimb, se văzu nevoit să-și petreacă timpul bombănind, cufundat în vechi volume sau smulgându-și barba, pe când blestema râul cel umflat.

Ivy fu bucuroasă că avea veșminte de lână; le găsisese pe când scotocea prin cufărul de călătorie. Le îmbracă imediat. *Atlasul* ei era deschis pe pat, acolo unde îl aruncase mai devreme. Inspirată, se apucă să răstoarne pe podea tot conținutul cufărului și să facă inventarul. Mici carnețele – numai bune să-și noteze experiențele cu ierburi – și creioane. O mulțime de cărți de-ale ei. Pachete de semințe (cine îi făcuse bagajul o cunoștea bine, se pare). O pungă ceruită cu drajeuri de violete. Pe fundul cufărului dădu în sfârșit de ceea ce căuta: un mic sac de piele în care se afla trusa ei de otrăvuri.

Deasupra se afla o scrisoare.

Draga mea Ivy,

Acesta este un avertisment.

Tot ce știm din Profeție sunt fragmente disperate; multe pagini ale ei au pierit în flăcări. Ceea ce știm, însă, e că există forțe mari și puternice care doresc cu tot dinadinsul ca tu să dai greș. Calea de tămăduitor reprezintă salvarea ta. Va trebui să-ți amintești asta pentru a lupta cu ceea ce vei întâlni în drumul tău.

Îți vei practica propriul tău fel de tămăduire. Nu al meu. Cum tu te pricepi la astfel de ierburi, ar fi o greșeală din partea mea să te trimit fără ele la Rocamadour și în Pimcaux. Încearcă să fii însă cu băgare de seamă. Poate că tovarășa ta mult iubită, Hâș, nu mai e alături de tine, dar spiritul ei nu e niciodată departe.

Ai încredere în vechile scrieri, copila mea:

Cei care caută

Urmăresc ciorile,

Căci ciorile nu mint niciodată.

Unchiul tău iubitor,

Cecil Manx

Ivy își dădu seama că își ținuse răsuflarea cât citise scrisoarea, așa că acum, după ce respiră adânc, își puse șorțul.

Și începu să robotească.

În mod ciudat, Ivy cunoștea câteva rețete care alinau alergiile, însă cunoștea mult mai multe care le produceau. Vechea ei metodă – metoda lederei Otrăvitoare – îi adusese mare profit de pe urma vânzării prafurilor de mâncărime și a unor poțiuni și tonice groaznice care puteau declanșa stări precum cea în care se afla acum Rowan sau chiar mai rău (mult mai rău!). Dar acum se puse pe treabă – cu un praf de salcie și un vârf de rugină –, ca să-l ajute pe băiat să-și recapete sănătatea. Și buna dispoziție.

De obicei era în elementul ei printre vălătucii de abur ciudat și valurile înecăcioase de praf de cărbune, însă astăzi un gând nou îi distrăgea atenția. Cu greu se putea concentra, așa că uită să întoarcă clepsidra cu care măsura distilările. Iritată, dădu la o parte un fir de păr răzlețit pe față și o luă de la capăt.

Nu-i stătea mintea la lucru. De-ar fi fost aici Hâș! Ea ar fi putut s-o îndrume cu blândețe în direcția cea bună.

Se gândi la grădina misterioasă și întunecată pe care o văzuse. Oare ce se afla dincolo de porți? A cui o fi fost? Și de ce o desenase Dumbcane atât de bine cu ajutorul cernelurilor sale ciudate, alături de propriul ei chip?

Dar cel mai mult o interesa ce fel de plante creșteau acolo.

Își dădu seama că licoarea ei mai avea nevoie de ceva, așa că se îndreptă spre patul dezordonat și smulse câteva fire de pe spatele lui Șase, apoi le adăugă în fiertură. Pisica îi aruncă o privire obraznică, apoi, cu o plesnitură de coadă, îi întoarse spatele.

Feriga rea.

Era fascinată de planta care avea atâta putere.

În birtul unchiului ei, cu Hâș alături, inventase un adevărat leac universal împotriva otrăvurilor de orice fel. Însă nu putea reface rețeta, oricât s-ar fi străduit. Asta era cea mai mare dezamăgire a ei. Se întreba ce alte licori ar fi putut inventa cu ajutorul ferigii rele. Cu siguranță ea, Ivy cea Otrăvitoare, ar avea cunoștințele necesare pentru a o folosi fără reținerea necesară și pentru a-i învinge puterea dominatoare. Regina Ivy, se gândi încântată Prințesa Licorilor.

Tresări brusc, când își dădu seama ce greșeală face. Gânduri ca acesta îi aduseseră numai necazuri lui Herbert Dumbcane! Mai rău, își dădu seama că îi amintea de cineva. Cineva apropiat ei.

Mama ei.

Nu-și dorise Clothilde gloria de a-l vindeca pe Rege? Nu era ea grozav de supărată tocmai pentru că nu acesta îi era destinul?

Ivy se ridică dezgustată, răsturnând flacoanele și balanța din fața ei, și dădu peste cap experimentul.

Faptul că Ivy își abandona astfel îndeletnicirea se dovedi a fi un lucru bun, căci oricum Rowan nu ar fi putut

fi convins să bea licoarea. De altfel, băiatul nu ar fi putut fi convins să facă mai nimic și cu atât mai puțin să povestească despre ciudata siluetă roșie pe care o zărise mai devreme. Se simțea atât de nenorocit, încât era hotărât să nu spună nimănui nimic despre acea întâlnire.

Capitolul douăzeci și trei – Ceață

Ultimul lucru pe care îl zăriră înainte de a fi înghițiți de o ceață deasă și atotputernică fu o mică estacadă de fier undeva deasupra, ce se întindea între stâncile înalte din dreapta și din stânga lor. Era o imagine liniștitoare. Chiar de acolo, de jos, Ivy zări lumina chihlimbarie a unui foc ce dansa pe tavan, care imediat o duse cu gândul la minunata estacadă a lui Axle, aflată lângă casa ei din copilărie. Apoi, brusc, totul deveni cenușiu.

Era o ceață incredibil de deasă. Fuiorele ei încolăcite aveau greutate și volum și miroseau a subsol umed. De fapt, ieșea din râul Marcel, pe măsură ce frigul dimineții întâlnea căldura apei. Negura o obosi pe Ivy, care se duse până la urmă la culcare.

Se întinse în pat, luptându-se cu Șase pentru a-și face loc, apoi deschise *Atlasul*. Se trezi în fața unei pagini de la sfârșitul volumului – o secțiune plină de însemnări, intitulată „Apendice IVb: Dicționar de simboluri”. Pe ea se afla imaginea unui șarpe care își înghițea coada.

Ivy începu să citească, iar gândul îi zbură la ciudatele imagini ale creaturilor fantastice din prăvălia lui Dumbcane. La ușa aurită, care avea același simbol.

Uroboros:

Un șarpe care își înghite propria coadă. Un simbol clar al Gustului, înșușit de Breasla Degustătorilor, dar care are origini mult mai vechi.

Avea sentimentul că era vorba de mult mai mult.

Se hotărî ca, de îndată ce avea să aibă ocazia, să discute despre Uroboros cu autorul *Atlasului*.

Dimineața, Ivy se trezi cu cotorul cărții lipit de față. Simțea că s-a schimbat ceva. Motoarele nu mai funcționau.

Capitolul douăzeci și patru – Ciuperca de Iarbă Sălbatică

La început nu se văzu nimic, în afară de ceață. Ivy se înghesui pe punte, alături de Axle și de Peps, apoi li se alătură și Rowan. Trindle încetinise vasul, care se târa lent, și trebuia să sune din când în când din cornul de ceață.

Apoi, ca și cum răsuflarea unui uriaș și-ar fi croit drum, ceața se deplasă, rostogolindu-se. Încă mai atârna nemișcată peste pământ și peste apă, dar dincolo de ea, apărură parcă din cer uriașe coloane masive de fier. Pe lângă ele, *Voiajul lui Trindle* părea minuscul. Călătorii își strâmbară gâturile privind în sus spre mănunchiul vertical de coloane negre; metalul gros ieșea dintr-un nor de deasupra pentru a se pierde apoi din nou, mai jos, în ceața de nepătruns. Ai fi zis că sunt niște picioare fără trup, imense și stranii.

— Ciuperca, îi strigă Axle lui Trindle, aflat în cabina cârmaciului.

Trindle opri complet motoarele, iar vaporul merse mai departe, săltând ca și cum s-ar fi aflat pe un nor, și în curând pilonii estacadei dispărură.

Ivy se pomeni că trage aer în piept.

De undeva, de sus, se auzi un zgomot de metal care lovește alt metal, apoi liniște.

Din fericire, mai apăru o spărtură în ceață, iar când vâlul se ridică din nou, din loc în loc întunericul înlocui cenușiul. Acum picioarele întrezărite căpătară și un corp – corpul unei estacade aflate pe un nor mohorât, fantomatic și desprins de pământ. Era complet izolată.

— E uriașă! șopti ea.

— Șșșșt! Axle duse degetul la buze și ascultă.

Ivy așteptă, apoi, într-adevăr, se auzi un clinchet, la început îndepărtat, apoi din ce în ce mai aproape.

— A! Să vedeți ce spectacol! Axle li se adresa lui Ivy și Rowan. Tratamentele clasa întâi. Absolut senzațional! Ciuperca este etalonul cu care sunt comparate toate celelalte.

După un timp, care lui Ivy i se păru exagerat de lung, un obiect întunecat fu coborât la pupa. Era un fel de lift, se dumiri ea. Pe care se afla un bilețel.

Pe el scria:

Nu sunt locuri.

Plecați!

— Să plecăm? Lui Peps nu-i venea să creadă.

Axle încă mai ținea între degete biletul nepolitic – scris pe o hârtie impecabilă, cu o caligrafie elegantă, care confirma că era trimis de Ciuperca de Iarbă Sălbatică.

— Da' mă rog, cine se cred? Peps începea să spumege, gata să dea drumul la insulte.

— Bănuiesc că e dreptul lor, spuse Axle, ridicând din umeri.

— Dar e un hotel, Axlerod. Și încă unul pentru estacagii.

Auzind aceasta, Ivy privi în sus cu și mai mult interes.

Axle căută în buzunarul interior al hainei un creion, cu gândul că poate un mesaj politic le-ar deschide drumul. Era sigur că era vorba doar de o simplă neînțelegere, pe care avea să o rezolve cu ajutorul unor explicații. Începu să scrie.

Peps își aranjă ținătoarea eșarfă portocalie, aruncând-o neglijent pe după umeri, și își șlefui inelul cu sigiliu.

— Nu te mai obosi! Văd eu despre ce e vorba.

Cu aceste cuvinte, omulețul sări în liftul de lemn.

— Nicidecum, nu fără mine! îi reproșă Axle, apoi sări și el.

Nici Ivy nu voia să rămână mai prejos, iar Rowan nu dorea să fie lăsat nicăieri singur alături de Șase.

Peps răsuci o manetă ce părea foarte veche și întreg mecanismul începu să urce.

— Hmm, se plânse Peps, după ce inspectă cușca posomorâtă. Se pare că ne-au retrogradat și ne-au trimis liftul pentru mărfuri.

Capitolul douăzeci și cinci – Nu sunt locuri

Ciuperca de Iarbă Sălbatică era o estacadă măreață, bogat ornamentată, care dăinuia în Caux din timpurile străvechi în care lucruri mărețe erau construite pentru a dura, dar și pentru a fi admirate. Era o estacadă-hotel, mare și impunătoare, făcută din piatră, lemn și fier. Interiorul era foarte elegant. De afară însă, piatra, lemnul și fierul alcătuiau un pod uriaș, aruncat într-un arc deloc grațios peste două stânci de calcar uriașe. În funcție de momentul din zi în care o priveai, Ciuperca amenința fie să sară de la locul ei, fie să se prăbușească în apele de dedesubt.

Arhitecții fuseseră uluiți. Planurile lor – întinse pe șapte sute de pagini – imaginau linii elegante și curbe grațioase, dar în loc de asta, se aleseseră cu un ansamblu care, după terminare, semăna nespus de mult cu o ciupercă întinsă deasupra apelor. Așa că demontaseră totul și o luaseră de la capăt, ajungând din nou la același rezultat, încă și mai înfiorător. Era clar că asta se întâmpla din pricina vreunei magii; poate era vorba de vreo vrajă făcută de o hanğiță supărată.

Căci, într-adevăr, cum hangițele erau stăpâne peste cursurile de apă, se știa că aveai nevoie de binecuvântarea lor pentru duce la bun sfârșit construcția vreunui pod sau a unei punți. Iar constructorii neglijaseră tocmai acest lucru foarte important: să obțină aprobarea hangițelor.

Când fusese terminat, pe acoperișul cocoșat crescuseră smocuri de iarbă sălbatică, neîmblânzită, care invadau până și cele mai ascunse cotloane ale structurii Ciupercii. Stâncile verticale laterale, împreună cu apele de sub ele, formau în acest loc al râului un fel de tunel aerodinamic, așa că uneori Ciuperca scotea niște sunete asemănătoare unor mugete. Dar asta n-avea importanță; dacă fusese într-adevăr vorba de vreun blestem al unei hangițe înfuriate, acesta fusese dejucat. Ciuperca de Iarbă Sălbatică devenise imediat celebră, ajungând un punct de atracție foarte popular, iar în curând, toți cei care luaseră parte la construirea remarcabilei estacade își închipuiau că nu-și doriseră nicicând ca ea să aibă altă înfățișare.

Pe când liftul urca încet pe sub întinsa structură, grupul păstră tăcerea. Călătoria era presărată de pauze îngrijorătoare, când liftul se oprea din ascensiune și stătea atârnat în aer, răsucindu-se leneș, pentru a se târî apoi îndărăt. Ivy se ținea strâns de balustrada de alamă uzată ce încingea interiorul cuștii, dar asta nu-i alunga prea mult teama produsă de urcuș. Pe sub estacadă era agățat un fel de mușchi verde foarte des care părea să fie deranjat de urcușul lor. Bucăți mari se desprindeau de pe suprafața umedă și cădeau peste ei ca o avalanșă de bărbi umede și pline de noroi.

— Văd că au rămas în urmă cu întreținerea, spuse Peps cu dispreț, uitându-se cum o dâră verde și lipicioasă se scurgea pe geam...

În sfârșit, ajunseră; partea de sus a liftului atinse cu o bufnitură o serie de trape cu arcuri, apoi, cu un crescendo

final de zgomot metalic, se opri chiar sub hotel. Cu un pocnet, vechitura ajunsese în hol, unde se opri săltând zdravăn.

Ușile se deschisera, dând într-o încăpere ce părea închinată pietrei și oglinzilor. Cu toate acestea, locul arăta ca și cum ceva mai demult avusese loc o confruntare între lumină și oglinzi, iar cea dintâi se retrăsese îmbufnată. Ceea ce rămăsese erau oglinzi și pietre șlefuite lipsite aproape complet de strălucire. Era o încăpere remarcabilă, pentru că vizitatorul se aștepta să-și găsească imaginea reflectată în fiecare ungher, numai că asta nu se întâmpla, ceea ce îl făcea să se minuneze fără încetare de propria lui existență.

Ivy păși prima afară din lift, pe un covor de un roșu aprins, urmată de ceilalți. În fața lor, se afla o tejghea.

Peps fu primul care sună clopoțelul, plin de nerăbdare, în timp ce își rotea privirea prin hol.— Ce fel de primire mai e și asta? întrebă el fără a se adresa cuiva anume, apoi mai sună o dată clopoțelul și își trecu degetul înmănușat pe tejghea, să vadă dacă era prăfuită.

— Știi, începu Axle, nu prea îmi face plăcere să-mi amintesc cât a trecut de când nu am mai fost aici.

Ca pentru a avea dovada timpului trecut, apăru un estacagiu incredibil de bătrân și de fragil, a cărui uniformă fusese cam mult scrobită. Părea că dorește nespuse să facă o plecăciune, dar era menținut în poziție verticală de hainele lui bătoase. Omul era portarul, care, la fel ca hotelul, cu siguranță apucase vremuri mai bune.

— Pe bilet scria „Nu sunt locuri”, șopti bătrânul cu o voce scârțâită. Își dresе vocea și repetă mesajul cu efort, dar nu reuși decât să scârțâie puțin mai tare.

— Știm să citim, îi răspunse Peps sec. Prin urmare, sunt ocupate toate sutele de camere de aici?

— Mă scuzați, spuse Axle, făcând un pas înainte. Precis puteți găsi locuri și pentru noi, nu-i așa? Acceptăm orice aveți la dispoziție. Poate chiar o magazie? Călătorim de mai multe zile, venim din Templar. Avem o misiune urgentă.

— Maestre D. Roux, începu obosit portarul, un estacagiu pe nume Bufnitură. Recunoștea figura oricărui oaspete care stătuse vreodată pe Ciupercă.

Axle dădu bucuros din cap.

— Nu ne interesează misiunea dumneavoastră.

Asta chiar că era o surpriză, așa că lui Axle îi îngheță zâmbetul pe buze.

— Eu... dacă-mi permiteți să vă contrazic, se bâlbâi Axle. *Vă privește foarte mult*, și pe dumneavoastră, și pe toți ceilalți din Caux, de altfel.

Bufnitură făcu o pauză. În lupta cu poziția verticală, uniforma părea să piardă teren, iar el părea preocupat de unul dintre pantofi.

— Prietene, a sosit vremea schimbării! Mătrăgunele nu mai sunt la putere! Marele Maestru farmacopat Cecil Manx este acum Administratorul ținutului Caux, iar nepoata lui, Ivy, aici de față, e în drum spre Pimcaux pentru a-i reda sănătatea bunului rege Verdegris!

Chipul pleștit al lui Bufnitură căpătă o înfățișare ciudată, care nu era chiar una de ușurare sau de eliberare.

— Iertați-mă, domnule, însă vă înșelați.

— Nu, cred că o să vedeți cât de curând..., începu Axle. Însă Bufnitură nu isprăvise.

— Nu ați făcut decât să înrăutățiți lucrurile.

Tăcură cu toții mâlc, uluiți. Apoi, când își dădură seama că Bufnitură nu mai avea nimic de adăugat, Axle se îndreptă, bătos, și scoase din vestă o carte de vizită tipărită pe un carton elegant pe care era scris numele lui

cu cerneală roșie în relief. Îi întinse cartea de vizită lui Bufnitură.

— Înștiințează-l pe Rustafustian despre sosirea noastră. Chiar acum...

Capitolul douăzeci și șase – Rustafustian

Târșâindu-și picioarele, Bufnitură se îndepărtă cu cartea de vizită în mână, lăsându-i pe cei din hol și mai nedumiriți decât la sosire.

— Cum adică am înrăutățit lucrurile? spuse Peps cu dispreț.

Axle era încruntat, iar Ivy începu să-și dea seama că o cuprindea un sentiment cumplit.

Se întoarse ca să cerceteze peretele din apropiere, pe care se aflau multe fotografii panoramice, în sepia. Păreau să facă parte dintr-un catalog al numeroaselor estacade din Caux și al locuitorilor acestora. Imaginile acopereau aproape tot spațiul de pe pereți, în afară de locurile unde existau câteva spații goale; acolo, dreptunghiuri fantomatice și cuie uitate arătau că unele fotografii fuseseră îndepărtate.

Estacagii din interiorul ramelor înnegrite erau prizonierii unor timpuri mai vechi și mai pure. Ivy se holbă la fețele neclare, unele timide și modeste, altele surprinse într-un moment de încântare exuberantă. Râul din spatele lor era calm; soarele arunca o umbră plăcută peste grilajul și peste eșafodajul ce formau fiecare pasarelă.

Pe când fata se minuna de cele văzute, dădu peste o fotografie mică. Observă imediat că era oarecum diferită de celelalte; estacada era foarte simplă, iar fotograficul

părea că simțise nevoia să înveselească imaginea. Aparatul fusese așezat mai departe; pădurea din apropierea micului pod arcuit era mai sălbatică, pârâul (căci nu era vorba de un râu, ci de un pârâiaș, nu prea adânc, presărat de stânci) era mai înspumat la picioarele aparatului, ca și când natura ar fi eliberat micuța estacadă de propria ei asprime. Ivy o cercetă mai cu atenție.

Spre marea ei surpriză, observă că una dintre cele două siluete de pe estacadă nu era un estacagiu. Era o tânără doamnă, remarcabilă și rafinată, a cărei statură se potrivea de minune cu cea a estacagiului. Deși era îmbrăcată după moda unor vremuri apuse, părea să se priceapă la pantofii de calitate și la hainele elegante; Ivy remarcase că avea o pasiune deosebită pentru nasturii cu perle. Văzu apoi că purta un mic talisman strălucitor, prins de o panglică în jurul gâtului. În fotografie, părul îi era aproape șters, ca și cum ar fi fost una cu râul din vale.

— Rowan! șopti Ivy, nemișcată în fața fotografiei.

Degustătorul se întoarse să arunce o privire.

— Cred că e o hanğiță! O arătă cu degetul, în timp ce își pipăia propriul talisman de la gât.

— Unde? Rowan se apropie și se holbă la fotografie.

— Acolo, e cam neclară, dar aș putea jura că așa e!

Exact în acea clipă, Bufnitură reuși să realizeze ceea ce el numea o întoarcere rapidă și i se adresă lui Axle, ignorându-l complet pe Peps:

— Rustafustian vă așteaptă.

Grupul îl urmă în holul alăturat, până la o ușă scundă și lată.

— S-au adunat toți, îi informă Bufnitură.

Axle îi aruncă o privire fratelui său, care de data asta rămase nemișcat, cu mâna încleștată pe cantul ușii. De-a lungul anilor, Peps nu făcuse niciun secret din

dezamăgirea pe care i-o provocaseră aproape toți colegii săi estacagii, deși profitase de pe urma absenței lor. Urma să fie o întâlnire stânjenitoare.

Intrară în ceea ce se numise cândva marea sală de bal a Broaștei. Acum era plină de balansoare, preferatele estacagiilor găzduiți de Ciupercă. Se aflau peste tot, așezate la întâmplare pe podeaua uzată de lemn. Pereții încăperii erau de culoarea ciupercii, bej-închis, până în locul în care apăreau impresionante puncte roșii. Iar deasupra pereților cu pete roșii era un tavan din lemn de balsa sculptat cu măiestrie, ce semăna cu un evantai pliat. Sau cu lamelele unei ciuperci. De fapt, așa cum începeau să-și dea seama Rowan și Ivy, întreaga încăpere amintea de o enormă ciupercă otrăvitoare.

— Axlerod D. Roux, rosti un estacagiu pântecos, așezat în mijlocul încăperii, într-un balansoar cu spetează înaltă. Probabil că vremurile sunt într-adevăr potrivnice, dacă ți-ai părăsit estacada confortabilă și traiul tău solitar.

— A trecut ceva timp, Rustafustian, încuviință stânjenit Axle.

Ivy aruncă o privire prin încăpere. Multe dintre scaunele acelea învechite erau goale, iar în cele ocupate ședeau estacagii bătrâni, care păreau la fel de obosiți și descurajați. Singurul mod în care luau parte la conversație era prin scârțâitul neîncetat al fiecărui balansoar. În spatele lor, pe perete, prin ferestrele rotunde se vedea că se ridicase ceața.

Urmă o tăcere stânjenitoare, întreruptă într-un sfârșit de bătrânul estacagiu, care își dresе glasul.

— Prin urmare, cum de avem această... onoare? Ținea neîndemânatic între degete un colț al cărții de vizită a lui Axle.

— Trebuie să fi aflat deja de motivele călătoriei noastre prin aceste părți, nu? Axle zâmbi curtenitor.

— Așa e. Rustafustian se întoarse s-o privească pe Ivy Manx.

— A. Dă-mi voie să ți-o prezint pe... începu Axle cu avânt.

— Ivy cea Otrăvitoare, îl întrerupse Rustafustian. Da, am auzit de Ivy cea Otrăvitoare. Dădu din cap, în timp ce o măsura pe fată cu privirea. Mai ales, în ultimul timp, de incredibile vindecări reușite.

Sub privirea lui, Ivy roși puternic. Își dori încă o dată ca doamna Pulch să-și fi stăvilit aplecarea spre exagerare.

— Ăăă... păși ea în față, trezindu-se că face o reverență. Dacă îmi permiteți, domnule, să nu dați crezare tuturor celor auzite. Ivy era gata să se lanseze într-o explicație energică a obiceiului de a bârfi al profesoarei ei, dar se opri brusc, înghețată de privirea rece a bătrânului estacagiu.

— Nici nu o facem. Bătrânul estacagiu o măsură din cap până-n picioare. Ce bine arată copila, remarcă el, întorcându-se spre Axle.

Auzindu-i vorbele, Ivy se întrebă ce voia să spună.

O umbră de îngrijorare trecu peste fața lui Axle.

— Da. Nu, însă...

— Pentru a tămădui cu adevărat, trebuie să fi avut parte de boli grave, cită Rustafustian, cu ochii mijiți. Sau oare ne selectăm cu grijă vechile învățături?

Rowan îi aruncă lui Ivy o privire îngrijorată.

— Faptele lui Ivy Manx – ale unei fete – au făcut să se încheie chinuitorul regim al Mătrăgunelor, le aminti Axle tuturor pe un ton defensiv.

— Poate. Dar nu vedem în asta niciun motiv de bucurie.

Axle nu-și putu ascunde mirarea. Căscă ochii atât de mult, încât ochelarii îi săriră de pe nas.

— Mătrăgunele erau mârșave, admise estacagiul. Dar Breasla Degustătorilor e și mai rea, mult mai rea! Oare nu Vidal Vinegret a fost acela care a șoptit vorbe pline de otravă în urechea bunului rege, astfel că și-a răspândit peste tot groaznica trădare ascunsă în spatele perdelei întunecate a Breslei Degustătorilor? De multă vreme, Vinegret se ocupa de regele său marionetă, dar acum a pornit în căutarea dușmanilor săi. Ciuperca de Iarbă Sălbatică se află în umbra orașului Rocamadour și nu ne permitem să intrăm în vizorul Breslei Degustătorilor, explică bătrânul estacagiul.

— Nu am fost urmăriți, te asigur, insistă Axle.

— Vinegret are în subordine un nou tip de spioni. Vocea lui Rustafustian era batjocoritoare. Sunt Observatorii lui. Ochii lui – la propriu. Îi recunoști imediat, căci poartă roba Breslei Degustătorilor, doar că este roșie.

Cu un nod în stomac, Rowan își aminti de silueta cu glugă roșie de pe malul râului.

— Ăăă...

Numai că mirarea lui Axle se transformase în furie, iar acum fața lui era roșie și amenințătoare.

— Ne refuzi, așadar? întrebă el.

— Nu trebuia să fi venit aici. Ne-ați pus pe toți în pericol, spuse blând Rustafustian.

Peps țâșni din spatele lui Rowan, unde stătuse ascuns până atunci.

— Lașilor ce sunteți! strigă el cu voce ascutită. Voi toți! Cum de îndrăzniți să-i vorbiți așa? Dacă Axlerod D. Roux vă cere ajutorul, o să i-l dați! Uitați cu ce îi sunteți datori? Mai mult, respingeți atât de ușor vechea Profeție și, odată cu ea, și pe fată – pe cea anunțată de Profeție?

Această izbucnire plină de culoare, care o cam puse în încurcătură pe Ivy, fu primită într-un mod ciudat. Nu declanșă nicio reacție, ca și cum toți estacagii din încăpere nici nu auziseră tirada lui Peps, nici măcar nu îl văzuseră.

— Ce-ți spuneam, Axle? Nu sunt decât niște moșnegi obosiți și slabi, mormăi Peps.

După un timp, atunci când fu clar că gazdele lor nu aveau de gând să răspundă, Ivy se uită în jur, întâlnind privirea lui Rowan. Degustătorul părea la fel de nedumirit ca și ea. Peps se bosumflase și se închisese într-o tăcere furioasă. Până la urmă, Axle luă cuvântul, începând cu două lucruri care le erau dragi tuturor estacagiilor.

— Mă tem că s-au dus vremurile în care puteam să stăm nepăsători. Sub noi, râul curge întunecat și bolnav. Dacă nu puteți să găsiți curajul necesar de dragul vostru, faceți-o măcar de dragul hangîtelor.

Capitolul douăzeci și șapte – Tribunal

Pe timpul suferinței aduse de regimul Mătrăgunelor, într-o perioadă îngrozitoare din istoria recentă a țărâmului Caux, se întrunise un tribunal secret al estacagiilor. Erau vremuri în care vârstnicii din Caux stăteau ascunși, iar acest tribunal, pe drept sau nu, era format din foști locuitori ai podului Knox și din diferite alte persoane jignite de Peps de-a lungul anilor. Toți erau oameni în vârstă, dintr-o specie veche, dar majoritatea estacagiilor care se adunau în secret la Ciupercă nu făcuseră niciodată parte dintr-un astfel de comitet. Axlerod D. Roux nu fusese anunțat, căci subiectul adunării tainice nu era

altul decât strălucitorul său frate, Peps. De mulți ani încoace, Peps profitase dându-se drept Axle, însă nu acesta era motivul audierii. De fapt, ascultarea era motivul audierii, căci această adunare secretă a estacagiilor era un tribunal pentru ascultarea selectivă.

Se hotărâse aici ca Peps D. Roux, care își însușise locuințele lor, rămânând pe Knox ca să se îmbogățească și care demolase pereți și angajase decoratori scumpi – ei bine, Peps D. Roux nu avea să mai fie ascultat niciodată. Fuseseră scrise și semnate diferite acte, fuseseră rostite pe rând vechi formule, iar apoi, într-adevăr, Peps – cu vocea lui subțire, entuziastă și ascuțită – avea să nu mai fie ascultat de ei niciodată.

La Ciupercă, Peps deveni mai țăntoș de îndată ce se dovedii că fusese într-adevăr adus în fața unui tribunal pentru ascultare selectivă. Rolul de persoană nedorită i se potrivea de minune. Începu să-i facă plăcere să strige cu putere, până și în cornul lustruit din urechea lui Rustafustian. Le puneă păianjeni în ghetete când ațipeau. Căpătă obiceiul de a se plânge într-un mod asurzitor de neajunsurile minunatului hotel. Începu apoi să se furișeze prin spatele locuitorilor adormiți de pe Ciupercă, încercând să-i trezească din somn cu o sperietură. Dădea din picioare; se lepădă de orice eleganță și strănuta fără să-și mai acopere nasul.

Și totuși, nimic din toate astea nu le atrăgea atenția, așa că în curând se plictisi de acest joc. Vorbele magice pe care estacagii le rostiseră la încheierea tribunalului lor se dovedeau foarte puternice; erau de pe vremea amintirilor lor comune, din timpurile în care manuscrisele fermecate fuseseră scrise pe suluri de pergament cu cerneluri pline de puteri magice, iar primele fire ale celor șapte panouri ale străvechii tapiserii fuseseră țesute pentru a forma acele imagini.

Axle se oferă să se adreseze tribunalului în apărarea lui Peps, pe motiv că nu exista vreun precedent pentru o astfel de hotărâre luată împotriva unuia din breasla lor, dar Peps se împotrivi cu dispreț.

— Cu cât Trindle și cu mine plecăm mai repede, cu atât mai bine, spuse el încruntat. Mai aproape de-atât de Breaslă oricum nu vă putem duce. Restul depinde de voi.

Îi dădu ordin lui Trindle să fie gata de plecare în zorii zilei și se mulțumi să-și petreacă timpul rămas provocând fel de fel de boroboațe.

Capitolul douăzeci și opt – Galeria

După cum observaseră Ivy și Rowan, ceva mai departe pe hol exista o încăpere puternic luminată, în care se aflau acum. Axle se ocupa cu pregătirile de plecare, iar ei fuseseră lăsați singuri toată după-amiaza; o adevărată fericire, într-o construcție nesfârșită precum era Ciuperca. Cei doi rătăceau prin labirintul de săli, cu gândul doar la distracție. Majoritatea ușilor aveau numere și erau camere de oaspeți, decorate în diferite moduri. Unele aveau și seminee.

Câteva uși dădeau spre debarale pentru măhuri sau lenjerie. Există și o sală de lectură, cu canapele din pluș și cu un foc care ardea viu în cămin. Mai întâlneai și o cameră de jocuri, cu rafturi pline cu tot felul de distracții, o colecție de jocuri ale minții cu care oamenii își umpleau timpul în exil. Ivy zări unul sau două jocuri de puzzle și o partidă de cărți abandonată. Pe o masă se afla o complicată tablă de șah pe care erau așezate piese din piatră cu un aer regesc și războinic.

Cei doi se aflau acum în fața sălii alăturate celei de jocuri. Două uși de sticlă se deschideau spre interior,

lăsând să se vadă o colecție de vitrine de mărimi diferite, unele în picioare, altele montate pe pereți, ca într-un muzeu.

De fapt, era un fel de expoziție.

După cât părea, era dedicată nenumăratelor contribuții pe care le aduseseră estacagii de-a lungul anilor societății din Caux, dar cum ei nu erau oameni lăudăroși, toate erau adunate și prezentate fără pompă, în vitrine simple de sticlă. Rowan era fascinat, așa că o luă nerăbdător pe culoarul central. Ivy, în schimb, era atrasă de o carte deschisă amplasată pe un podium chiar la intrare. Se uită la paginile liniate și îi trebui ceva timp pentru a-și da seama despre ce era vorba.

— O carte de oaspeți! îi strigă lui Rowan, pe când începu să îl răsfoiască.

Existau coloane ce cuprindeau data și numele vizitatorilor și un mic spațiu pentru comentarii, iar ultima înregistrare fusese făcută cu ceva vreme în urmă.

— N-a mai trecut nimeni pe aici de secole! exclamă ea.

Rowan stătea în fața unei vitrine despre vreme și citea cartonul cu explicații de sub fiecare obiect.

— Vârtelnițe de zăpadă, exclamă el. Bătătoare de lapoviță. Ploitoare. Pompe de vânt. Ivy, e uluitor!

Ivy dădu din cap, cu registrul în brațe, pe care îl răsfoia acum rapid, înaintând spre mijloc. – Iar aici – Rowan trecuse mai departe – sunt un fel de instrumente pentru hărți. Cred că l-am văzut pe Axle când folosea ceva asemănător. Calibrator de constelații, zice aici. Fluierătoare de stele. Harnașament pentru noapte – ce-o mai fi și ăla?

Următoarea vitrină conținea o colecție impresionantă de noduri și varietăți neînchipuite de sârmă ghimpată răsucită, însă Rowan trecu peste ele pentru a se opri la

ultimul exponat. După cum își dădu seama, se referea la călătoriile pe calea aerului.

— Sfârlează de vânt, scria pe cartonaș.

Într-adevăr, obiectul zburător asemănător umbrelei stătea în spatele unei uși prăfuite de sticlă, alături de alte câteva ciudățenii misterioase. Rowan nu era impresionat. Amintirea zborului cu invenția aia peste apele Districtului Lacurilor era grozav de proastă și era mai mult despre înot decât despre zbor.

Lângă sfârleaza de vânt se afla un fel de trăsură cu roți, cu o pânză mare și un balon din pânză; un cartonaș decolorat susținea că aparatul funcționa în tandem cu șinele de cale ferată. Cât despre următoarea invenție, ei bine, aceasta chiar părea să fie ceva mai interesantă. Era frumoasă, iar Rowan se opri să o cerceteze cu atenție.

Era vorba de o pereche de aripi, iar organizatorul expoziției alesese să o prezinte în toată splendoarea, cu una dintre ele pliată cu grijă, ca pentru odihnă, iar cu cealaltă desfăcută ca pentru zbor, mare și mândră. Erau construite cu mare artă, din milioane de petale ca niște solzi, cusute dintr-un fel de in ușor. Materialul avea un luciu stins, iar Rowan își dori nespus să îl poată pipăi. Pe etichetă stătea scris: „Aripi cu resort”.

Ivy citea și ea ceva.

Ajunsesse la mijlocul registrului, urmărind ultimele înregistrări, printre care erau unele mai citețe ca altele. Când dădu pagina, ajunsese la o notă atât de surprinzătoare și de îngrozitoare, încât rămase fără grai.

Cu litere zimțate, de câteva ori mai mari decât ale altor semnături, citi un nume.

Vidal Vinegret

Ca și cum nu ar fi fost de-ajuns, sub el, mai mic, dar la fel de somptuos și scris probabil cu același stilou, se afla un alt nume. Al mamei ei.

Capitolul douăzeci și nouă – Restaurantul

Nu au fost încercate. Ivy se dumiri că vocea hârâită venea din spatele ei. Surprinsă, închise cartea cu zgomot, dar văzu că Bufnitură se uita la Rowan.

— Aripile, explică portarul. Nu au fost niciodată testate. Cine știe dacă funcționează?

Rowan îl privi buimăcit pe Bufnitură. Fusesse dus cu gândul departe, plutind undeva, la marginea unui apus.

— Nu sunt decât presupuneri. Grig nu a găsit pe nimeni care să aibă curajul să-și riște viața și să le încerce.

— Grig? întrebă Rowan prosteste, în timp ce Ivy se încruntă. Nu-i făcea nicio plăcere să fie întreruptă, mai ales de un portar care se furișa pe la spate. Ar trebui să poarte un clopoțel, gândi ea posacă.

— Inventatorul. Putea construi orice din sârmă și pânză. Cu toate astea, nu funcționau întotdeauna așa cum ar fi trebuit. Bufnitură recăzu într-o tăcere stânjenitoare, dar o clipă mai târziu, păru că își amintește motivul pentru care venise. Maestrul Axle vă așteaptă la restaurant, anunță el.

Era o veste bună, căci abia acum cei doi își dădură seama cât le era de foame, așa că îl urmară încet pe Bufnitură. Acest lucru îi dădu lui Ivy ocazia să-l informeze pe Rowan despre ceea ce descoperise.

— Au venit aici împreună! spuse ea îngrozită.

— Cine?

— Mama și Vinegret!

— Când?

— Acum doisprezece ani.

— Ăăă... Ivy, nu știi ce să spun.

— Rowan, doar nu crezi...? De ceva vreme încerca să scape de un gând groaznic, încă de când Sorrel Flux o luase peste picior la Templar.

— Nu are importanță ce cred eu. Ivy, trebuie să discuți despre asta cu Axle. Sau cu Clothilde. Sau cu amândoi.

Chiar venise momentul să facă acest lucru.

În restaurantul puternic luminat, îl întâlnește pe estacagiu. Încăperea era animată de obișnuitele zumzete și clinchete, dar Ivy și Rowan nu mai văzuseră nicicând un asemenea loc.

În primul rând, mâncarea venea ea la tine. Bufnitură se opri brusc lângă o teighe la care erau aliniată taburete de metal, apoi plecă, după ce apăsă un buton mare și roșu.

O bandă rulantă strălucitoare se puse în mișcare dinaintea mesenilor, iar teigheaua se trezi la viață cu un bâzâit. Niște roțițe unse începură să se învârtă, punând în mișcare legături metalice ce șerpuiau prin întreaga încăpere. Curând, pe lângă ei începu încet parada nenumăratelor soiuri de mâncare ce se deplasau din bucătărie de-a lungul potecii unduitoare a benzii rulante. Mai întâi un pahar de cidru care se clătina de colo-colo, o felie de pâine prăjită fierbinte, unsă cu unt, o conservă de gem de prune, urmate de budinci dolofane, acoperite cu nori deși de frișcă.

Cum nu mai era aproape de Șase, sinusurile lui Rowan se desfundaseră, iar odată cu aceasta, îi revenise și pofta de mâncare. Rowan își aminti de singura lui experiență referitoare la mâncarea dintr-o instituție: Breasla Degustătorilor avea multe săli de clasă aranjate pentru mâncat – cursuri precum „Comestibilitate” și temutul „Mâncăruri irezistibile” – și mai era și marea

cantină studențească. Acolo, degustătorii învățăcei stăteau la cozi lungi și erau serviți cu supă ce îți limpezea cerul gurii și cu mâncare simplă, fără gust.

Se așezară toți trei, în timp ce o mulțime de gogoși proaspete și durdulii trecură pe alături cu un clinchet, dând pe dinafară de gem și pomădate din belșug cu zahăr pudră. Afară se pregătea să înceapă o furtună, așa că buna dispoziție dată de masa îmbelșugată avea să fie de scurtă durată. Exact în momentul în care Ivy (cu gura plină de plăcintă cu caise) se pregătea să-l întrebe pe Axle despre registrul de oaspeți, Rowan își aminti umil că avea de făcut o mărturisire. Avea să le spună ceva ce căpătase o nouă importanță.

Capitolul treizeci – Rămas-bun

Observatori! Axle mormăia ca pentru sine, în timp ce cântărea acest pericol nou și amenințător.

— Ca și cum Expulzații nu ar fi fost de ajuns...

— Nu uita de vulturi, adăugă Ivy, gata să sublinieze faptul că Breasla avea la îndemână un număr uluitor de obstacole îngrozitoare.

În lumina rece a debaralei, Axle se arăta nerăbdător să plece. Curmase brusc masa în momentul când Rowan adusese vorba despre observator.

— Poftim, le zise el, pe când răscolea prin desagă. Puneți-vă astea! Grăbit, aruncă spre Ivy și Rowan niște veșminte de lână întunecată.

— Robe de degustători? întrebă Ivy, ridicând-o pe a ei mai întâi de un capăt, apoi de celălalt. Miroseau frumos. De ce nu sunt negre?

Rowan știa de ce. Veșmântul oficial și milioanele de buzunărașe fuseseră pe vremuri prilej de mare mândrie

pentru degustător. Roba Breslei Degustătorilor, roba de student. Obligatoriu cafenie-deschis, urma să fie schimbată mai târziu cu adevăratul veșmânt de degustător, cel negru.

— E roba învățăcelului, o informă el sec pe Ivy. Fata și-o trăsesese deja peste cap, iar acum, învârtindu-se de zor, își potrivea gluga la locul ei.

— Ce-mi plac toate buzunărașele astea! spuse ea încântată. Începu să-și transfere în căptușeala robei conținutul îndrăgîtilui ei șorț de laborator. *Atlasul* ei, trusa de otrăvuri învelită în piele și câteva dopuri încăpura toate, și chiar mai rămase loc.

Lui Rowan, roba îi trezea amintiri puternice despre viața lui anterioară, de aceea îi atârna grea în mâini. Gândul îl duse la ora cea mai nesuferită – „Mâncăruri irezistibile și devoratoare I, II și III” –, iar apoi la cursul cel mai interesant, „Teoria avansată a gustului”. Acesta era predat de un profesor foarte bătrân, pe nume Breaux; dacă exista în Breaslă cineva pe care Rowan îl admira, acela era.

— Bun. Axle se trase de barbă, în timp ce Rowan termina cu îmbrăcatul. Câte o pereche de cizme pescărești pentru fiecare.

— Cizme pescărești? se mirară ei.

— Bufnitură mi-a spus că, nu departe de aici, se află un pârau.

— Un pârau? Rowan era îngrozit.

— Dragul meu prieten, de-abia vei băga de seamă că ți se udă picioarele, cu ploaia de afară care o să te facă ciuciulete. Ar putea fi mai rău. Am putea avea pe urme Vânturile din Caux!

Vremea se dovedi într-adevăr a le fi potrivnică în călătorie. La plecare îi așteptau tunete, fulgere și o ploaie enervantă. Șinele subțiri de metal de pe estacadă erau lustruite de atâta apă. Traversele erau invadate de iarbă aspră, așa că erau nevoiți să meargă cu foarte mare băgare de seamă. Însă nu le luă prea mult să traverseze Ciuperca, iar odată ajunși pe pământ, începură să înainteze greoi de-a lungul șinelor, cercetând îngrijorați depărtările.

Nori cumulus se îngrămădeau deasupra pe cer și aruncau din când în când un fulger strâmb spre călători. Rowan începu să se întrebe la ce îi folosiseră orele de știință, mai ales cele de Discipline terestre, și dacă era

într-adevăr o alegere înțeleaptă să meargă pe șinele de metal pe o astfel de vreme.

Axle, surprinzător de sprinten, îi călăuzea pe copii, căutând în același timp nerăbdător în jurul șinelor vreun semn care să anunțe pârâul. De ambele părți începea să se facă simțită prezența amenințătoare a pădurii întunecate și dese, în care mii de ace lucitoare și ramuri noduroase vibrau la fiecare fulger. Se gândi să-și continue drumul de-al lungul șinelor, dar știa cât de expuși erau în acest fel, nu numai în fața elementelor, ci și a nenumăraților ochi ai Breslei Degustătorilor.

— De data asta, nu mai există nicio piatră-mesager care să ne arate drumul, strigă el. Numai norocul.

Cerul fu luminat de un alt fulger, iar estacagiul scoase un strigăt puternic. Găsise pârâiașul. Îi îndemnă pe copii înainte.

Rowan însă nu era atent la micul triumf al lui Axle. Căci, sub aceeași fulgerare de lumină albastră, privirea îi fugi în spatele acestuia. Pe un indicator ruginit al Căilor Ferate Regale din Caux, ca o nălucire răutăcioasă ce părea cocoțată chiar pe muchia zimțată a fulgerului, se afla un vultur. Un vultur din Rocamadour. Degustătorul fu sigur că îl văzuse; ochii îi erau ațintiți asupra celor trei, iar ciocul căscat într-un șuierat înfiorător. Apoi totul se cufundă iar în întuneric și, când apăru următorul fulger, uriașa pasăre dispăruse.

Capitolul treizeci și unu – Obiectele cu resort

Cu un roi de stropi, Axle intră greoi în pârâu. Acesta tăia prin pădurea de nepătruns o potecă îngustă de care

se puteau folosi pentru a străbate desișul încâlcit. Nu era deloc un drum ușor, întrucât călătorii erau nevoiți să treacă peste stânci alunecoase, acoperite de alge vâscoase și de dâre lipicioase și fosforescente. Mergeau în șir indian, cu Axle drept călăuză și Rowan ultimul, înarmat cu o toporișcă.

Deasupra se înălța un acoperiș de vrejuri întunecate și de ramuri împletite, care aproape că împiedicau ploaia să pătrundă, așa că, în timp ce înaintau, erau măcar mulțumiți că se află la adăpost de ploaia torențială. Dantela neagră și densă țesută de acele și de ghimpii pădurii de păducel îi făcea să se simtă abătuți și deznădăjduiți.

— Păducelul este foarte înșelător, îi informă Axle, în timp ce, pe deasupra ochelarilor, arunca o privire îngrijorată spre pădurea din jur. În vremurile de demult, se spunea că îi leagă pe oameni, că îi prinde în capcană. Se crede că pădurea e plină de suflete prizoniere.

Se înfiorară toți trei la gândul magiei vii din jur.

Pe malurile pârauului urât mirositor se strânseseră grămezi de frunze în descompunere, rămășițe aduse de ape de pe solul pădurii. O vreme înaintară în tăcere prin mâl. Nu aveau unde să se odihnească, pentru că pe malul apei era prea mult noroi, din care creșteau rugi, oriunde găseau puțin pământ de care să se agațe. Însă până la urmă ajunseră la o stâncă mare și solidă. Partea de sus era destul de teșită pentru a le oferi un loc unde să se așeze și, ca toate stâncile, era bine fixată la locul ei; probabil că un uriaș o pusese cu multă vreme în urmă exact în mijlocul pârauului. Apa tulbure o ocolea pe ambele părți și își reunea șuvoiul ceva mai jos.

Axle se cățără pe stâncă și le întinse mâna pe rând lui Ivy și lui Rowan. După ce se înghesuiră toți în vârful ei, estacagiul începu să pregătească ceva de mâncare. Rowan

avea amintiri plăcute despre coșurile de picnic ale lui Axle. Estacagiii sunt celebri pentru talentele lor culinare și, în timpul călătoriei lui alături de Ivy, făcuse deja cunoștință cu câteva dintre specialitățile lui Axle. Până și aici, în umbra mohorâtă a Breslei Degustătorilor, fostul degustător avea să se bucure de o masă delicioasă, deși încropită la repezeală, luată de pe banda rulantă a restaurantului de pe Ciupercă. Pe lângă chifle rotofeie și umflate ca o pernă, roți ceruite de cașcaval, plăcinte cu pui și caramele moi de ciocolată, în sacul lui Axle mai era îndesat ceva. Ivy se uită curioasă, ca să vadă despre ce era vorba, pe când terminau de mâncat în tăcere. Băgă mâna în sac și scoase câteva pachetele. Fiecare era prins cu curele de pânză bej și era cam de mărimea palmei unei fete. Când îl întrebă pe prietenul ei ce erau, Axle nu spuse decât:

— Obiecte cu resort!

— Cu resort? Rowan deveni interesat.

— Da, diferite obiecte cu resort. Un dar din partea lui Rustafustian.

— Și la ce folosesc? se întrebă Ivy.

— Depinde, desigur.

— Țsta la ce folosește? Ivy arătă spre cel pe care îl ținea în mână.

— O, nu știu ce să-ți spun.

— Atunci, n-ar trebui să aflăm? Ivy se uita la micul obiect din pânză cu un interes tot mai mare. Au și instrucțiuni?

— Nu ți-a spus? întrebă Rowan. Adică, atunci când ți le-a dat, Rustafustian nu ți-a spus la ce folosesc?

Brusc, Axle păru încurcat.

— Axle? insistă Ivy, bănuitoare.

— Păi, nu. Vedeți voi, de fapt nu mi le-a dat cu adevărat...– Le-ai luat? Ivy izbucni în râs, iar sunetul

răsună vesel în adâncul unei lumi atât de izolate. Ei bine, atunci să ne uităm la resorturile astea, zise ea și trase de legăturile de siguranță.

— Ăăă... fii cu băgare de seamă, o avertiză Axle. Trebuie deschise cu mare grijă!

— Da' de unde... Pare destul de simplu...

Cu un fâșăit puternic, Ivy desfăcu cureaua și eliberă o spirală de sârmă cusută în tivul materialului. Forța resortului eliberat aproape că îl azvârli pe Rowan de pe stâncă în mlaștina noroioasă, dar degustătorului nici că-i păsa. Gândurile i se întoarseră la galeria de pe Ciupercă și la cartonașul de sub perechea de aripi pe care o admirase.

— Resorturi! repetă el entuziasmat.

În jurul lor se auzi un zgomot puternic, ca de aer aspirat, și aproape imediat apăru între ei un balon destul de mare. Sacul din pânză era acoperit cu o plasă de cânepă, iar pe măsură ce obiectul începea să se umfle, atârna suspendat în întuneric. Transformarea se produse la repezeală. În fața grupului uimit apăru un balon elegant, perfect rotund. În partea de jos avea o lopată – ce semăna mai degrabă cu o mare roată cu știfturi – care părea să fie forța ce îl propulsa. Se rotea leneșă, scoțând un clinchet. Apoi, spre marea surprinderea a călătorilor, începu să se ridice încet.

— Un balon climateric! spuse Axle cu vocea întretăiată. Cât își dorise să aibă unul la bordul Voiajului lui Trindle pe când se aflau sub norii aceia de nepătruns!

— Maamăăă! adăugă Ivy plină de admirație.

— Uaaau! i se alătură și Rowan, întinzând mâna afectuos spre balonul care era deja prea departe. Dar imediat după aceea scoase un strigăt de spaimă, căci balonul ajunsese la coroanele copacilor și se împiedică într-o ramură cu ghimpi amenințători.

Cu un fâsâit trist, zgomot care nu putea însemna decât un singur lucru când era vorba de baloane – totul se isprăvi într-o clipă. Curând fu făcut ferfeniță de rugi și deveni o grămadă de material și sârme care nu mai semăna cu nimic.

Cu o privire neajutorată, Axle se întoarse spre Ivy.

— Cred că ar trebui să fim mai prudenți când o să deschidem un altul, îi sugerează el cu voce joasă.

Însă înainte ca Axle să se dumirească, Ivy avea deja un alt resort în mână și, deși el o rugă să aștepte, ea desfăcu legătura și o eliberă. Obiectul care apărură se dovedea un cuier de haine solid de care Ivy se descotorosi nepăsătoare, aruncându-l în apă. Apoi luă un al treilea resort și îl deschise.

Ceea ce apărură în fața celor trei de pe stâncă fu un mare prilej de bucurie.

— Axle, o plută! decretă Ivy cu bucurie.

— Nu e o plută! o corectă Axle. E o plutitoare!

Plutitoarea e o minunată barcă plată, cu un motor ca o elice, amplasat în spatele pasagerilor. Este o ambarcațiune folosită mai ales de estacagii, prin urmare are dimensiuni potrivite pentru aceștia.

— O plutitoare cu resort! Ia să vedem ce altceva mai ai acolo...

Însă de data aceasta estacagiul reuși să o prindă de mână la timp.

— Cred că ar trebui să mai așteptăm înainte de a mai deschide vreunul, până aflăm ce sunt sau, cel puțin, până avem mai mult loc. Axle arată spre cele două capete ale plutitoarei, care, la fel ca balonul, era amenințată de ramurile întunecate, ascuțite ca niște ace. După ce se luptară cu ambarcațiunea și reușiră până la urmă să o lanseze la apă, Ivy, încă nespuns de încântată de ea însăși,

acceptă fără tragere de inimă, astfel că Rowan continuă să scotocească singur prin sacul ciudat al estacagiului.

— Și astea? întrebă Rowan, ridicând o mână de pachetele pe care le găsisese pe fundul sacului. Tot resorturi sunt?

— A! Axle bătu din palme încântat. Da, uitasem de ele! Le-am pus în bagaj chiar înainte de plecare.

Ivy se răsuci să privească și apucă repede câteva. Pernuțe cu cremene! exclamă ea bucuroasă. Grozav!

— Ai grijă! Astea-s toate și suntem de-abia la începutul călătoriei – protestă estacagiul, pe când Ivy împărțea micile pătrate mătăsoase. Deja îl luase pe al ei, iar perna moale începuse să ardă, emanând o căldură veselă. Îi arătă lui Rowan ce să facă, apoi își puse o pereche în ciorapi, după ce își scoase cizmele pescărești, și pentru prima dată în acea zi, își încălzi picioarele. Plutitoarea era construită astfel încât să alunece în ape puțin adânci, scufundată doar cât să permită micilor elice de la spate să o împingă înainte. Imaginată de estacagii, era, desigur, făcută pentru ei, dar, după cum avea să bage Rowan de seamă în curând, dimensiunile acesteia erau nespuse de mici. Era concepută să transporte un echipaj-standard de șapte estacagii plus un căpitan, ceea ce o făcea destul de spațioasă pentru cei doi copii, Axle și diferitele lor bagaje. Mica banchetă i se păru lui Rowan destul de îngustă.

Era destul de greu să evite ghimpii care amenințau din toate părțile pânza plutitoarei. Când Axle trase viguros de un cablu și puse în mișcare paletele, cu un huruit, Rowan se ghemui la căldură. Pârâul se mai lățise puțin. Aruncând o privire abătută spre pădure, cu fața și roba udate de ploaie, se trezi că duce dorul zborului periculos cu ajutorul sfârlezelor de vânt, îndurat alături de Ivy deasupra Districtului Lacurilor la începutul aventurii lor.

Deși avea degetele calde, fata observă că se făcuse parcă mai frig, iar dinții începură să-i clănțane. La rândul lui, în ciuda hainei groase, Axle simți cum îl cuprinde frigul, pe măsură ce urcau în susul râului. Ploaia poleise toți ghimpii îngrozitori ai păducelului și îi transformase în sulițe de cristal. Începu să-și imagineze un foc, un loc unde să poposească, iar când îi privi pe copii și le văzu fețele palide, își spuse că trebuia să găsească de urgență un mod de a-i încălzi.

În curând, Axle zări cu bucurie o spărtură în tufișuri. O rădăcină imensă de copac creștea răsucindu-se peste ea însăși, înainte de a se înfunda în pământ, chiar lângă apă. Era o platformă naturală, iar alături exista un locșor pe unde puteau acosta, lângă malul mâlos. Dincolo de rădăcina cea noduroasă, ceva mai sus de apă se găsea un loc îmbietor; Axle era sigur că văzuse un petic de mușchi verde.

Estacagiul legă plutitoarea, căci nu putea să o plieze la loc cu mâinile înghețate. Sări printr-o spărtură de lângă rădăcina scufundată în nămol, o ajută pe Ivy să coboare, apoi amândoi se pregătiră să-i dea o mână de ajutor lui Rowan.

Rădăcina pe care stăteau era deja destul de alunecoasă, iar Rowan nu prea reușea să-și țină echilibrul. Pârâul dezvelise încrengătura de rădăcini ale copacului, iar tentaculele sale golașe se încleștau în malul erodat sub forme care de care mai ciudate. Bulgări întregi de pământ cădeau în avalanșă peste cei trei călători, pe măsură ce malul se surpa. Rowan fu obligat să se târască în sus pe zidul necruțător, așa că în curând ajunse să se sprijine de trunchiul păducelului. Printre icnete, mormăieli și plesnituri, nimeni nu auzi scârțâitul ciudat (și apoi trosnitura) ce venea de undeva din interiorul

bătrânului copac. Deodată, o ramură plină de ghimpi se furișă în jurul fostului degustător și îl prinse strâns.

— Aaaaau! strigă Rowan, care se luptă mai întâi să se elibereze de țepii care îi împungeau pielea, după care rămase nemișcat.

Ce era mai rău? Degustătorul nu se putea hotărî dacă era mai bine să fii ud până la piele – și înghețat bocnă – ori să devii prizonierul unui copac primejdios și pus pe rele. Oricum, părea că ambele erau de preferat sosirii la porțile orașului Rocamadour. În orice caz, pe când analiza pe îndelete în minte situația, își dădu seama că era prizonier.

Capitolul treizeci și doi – Adevărata natură a plantelor

Așa cum știe orice farmacopat din Caux, unele plante sunt bune, altele sunt dăunătoare, însă atunci când sunt folosite, toate au puteri. Farmacopații se îndeletniceau chiar cu folosirea pădurilor și văilor din Caux la tămăduire și în alte scopuri bune. La fel de adevărat era și că aceste naturi – de fapt, aceste plante – erau pe cale să se trezească iar la viață, după un somn lung și uneori plin de toane.

Două lucruri se întâmplară în același timp.

Mai întâi, Rowan își aminti ce le povestise Axle mai devreme despre obiceiul păducelului de a prinde oamenii și de a le lua prizoniere nefericitele suflete, precum și de unele informații de la cursuri, despre călătorii pierduți chiar în aceste păduri. Apoi începu să se simtă chiar el destul de nefericit, pe când câteva ramuri mai spinoase se îndreptau spre el, înconjurându-i și strângându-i pieptul.

— Axle... Ivy, găfâi el. Copacul – nu mai pot să respir!

Cei doi privesc îngroziți cum copacul se îndoaie cu o putere străveche și îl trăgea pe bietul degustător spre o deschizătură nouă și înspăimântătoare, care apăruse într-o scobitură a trunchiului gros.

— Păducel! Axle scuipă cu amar, în timp ce își căuta sacul în plutitoare. Reapăru cu un strigăt victorios, ținând o toporișcă lucitoare în mână.

Începu imediat să lovească.

Avură mare noroc că toporișca lui Axle era bine ascuțită, căci primele lovituri își găsiră ținta, făcând răni adânci în lemnul bătrân, iar strânsoarea copacului în jurul lui Rowan păru că slăbește. Numai că toporișca era mică; după alte câteva lovituri, vajnica unealtă se toci.

— Ivy! strigă atunci Axle. Trage!

Toporișca lăsa urme din ce în ce mai puțin adânci, dar Ivy reuși să-l elibereze pe Rowan, iar când degustătorul aruncă cât colo ultima legătură de țepi, un scrâșnet amar însoți retragerea copacului. Cu mare greutate, plini de zgârieturi și cu hainele rupte, Axle și Ivy reușiră să-l târască pe Rowan spre zona cu verdeață, o oază surprinzătoare în toată acea încălceală a pădurii. De jur împrejur, coaja umedă spoia întreaga pădure într-un maroniu murdar, străbătut de dungile întunecate de umezeală ale trunchiurilor groase de păducel. Peste tot plutea un miros de pământ mucegăit.

Însă deasupra, prin împletitura ramurilor, se zărea argintiul lunii, iar Ivy își dădu seama abia atunci că ploaia se oprise și furtuna trecuse.

Capitolul treizeci și trei – Un oaspete nepoftit

Solul era sfărâmicios și cei trei chiar auziră câteva trosnituri pe când își aranjau locul de popas în întuneric. Mai jos de un ochi de apă, Axle despachetă resturile de mâncare și începu să încropească o masă, în timp ce Ivy găsi entuziasmată câteva paturi de campanie cu resort care purtau emblema Ciupericii. Nu după mult timp, Rowan se odihnea confortabil într-unul dintre ele.

Fata vru să-l examineze pe degustătorul obosit, dar Rowan era deja pe jumătate adormit.

— Nu am nimic, Ivy, trebuie doar să mă odihnesc, o liniști el.

Cu oarecare șovăială, Axle aprinse un foc mic, apoi își lustrui bucuros tigaia, după ce dăduse la iveală un șir de cârnați dolofani.

— Putem îndrăzni să facem focul? întrebă Ivy, bucuroasă că își poate încălzi mâinile deasupra cărbunilor. Se gândea la Breasla Degustătorilor și la turla cea înaltă. Cu siguranță că acolo, sus, cineva stătea la pândă. Le împărtăși și celorlalți îngrijorarea ei.

— Cred că trebuie, spuse Axle, arătând spre Rowan. E mult mai important să ni se usuce hainele. În plus, l-am aprins într-un loc în care va fi greu de zărit.

Axle era tăcut, frământat de gânduri negre. Nu prorektorii Breslei Degustătorilor erau cei care îl îngrijorau pe estacagiu, ci spionii și ucigașii plătiți de ei.

— Axle, de ce să se fi întâlnit Vidal Vinegret cu mama la Ciuperca de Iarbă Sălbatică? întrebă Ivy încet. În timp ce ședea tăcută și aștepta să se încălzească, îi reveni în minte aceeași întrebare și avu o strângere de inimă.

Axle, care își făcea de lucru cu niște cartofi, se opri și răspunse cu grijă.

— Ivy, mama ta a fost – este – o femeie despre care nu știm cui îi e loială. Se mișca foarte ușor între tărâmul luminii și cel al întunericului. Nouă ni s-a spus că ai noștri o considerau spioană. Cred însă că lucrurile erau mai complicate.

Ivy dădu din cap. Se trezi că strângea în mâini talismanul primit de la Peps, prins de panglica din jurul gâtului.

— Destinul tău este diferit de al ei, îi spuse blând estacagiul.

În liniștea care urmă, Ivy privi spre pădure, care acum, după tot ce văzuse că pățise Rowan cu copacul acela bătrân, părea foarte amenințătoare. Axle continuă, încălzit de foc.

— Ivy, m-am înșelat în legătură cu un lucru.

Ivy așteptă. Axle nu se înșela prea des.

— *Cel care le vorbește copacilor îi vorbește regelui.* Există multe lucruri nescrise în Profetie, însă acum văd că *tu*, nu tapiseriile, ești cea care face ca plantele să se trezească la viață. Iar asta e și o binecuvântare, și un blestem.

— Cum așa? se miră Ivy.

— Unele plante ajută, iar pe acestea le poți folosi pentru binele tuturor. Îți vor veni în ajutor la nevoie și te vor asculta.

Ivy se gândi la regele Verdegris. O veche zicală spunea că el condusesese cu ajutorul unei oștiri de flori.

— Și celelalte?

— Celelalte – ei bine, să zicem că sunt dominatoare, puse pe rele și gata să distrugă. E mai bine să fie date uitării.

— Ca feriga rea? ghici Ivy. După tăcerea lui Axle, își dădu seama că o nimerise.

Ivy privi silueta adormită a lui Rowan. Mai devreme fusese luat prizonier și cât pe ce să fie strangulat de un păducel. Oare să fi fost din cauza ei? Oare la asta trebuia să se aștepte după ce Axle vorbise despre trezirea la viață a naturii adevărate a plantelor? Ar fi preferat ca vina pentru o astfel de purtare să aparțină tapiseriilor. De acum înainte, trebuia să fie cu mare băgare de seamă.

Sfârșitul ploii mohorâte aduse două lucruri: un frig tăios și o nouă liniște neplăcută. Ivy își dădu seama că întreaga călătorie fusese foarte zgomotoasă: ploaia biciuitoare și apele involburate, spinii de păducel și paletele plutitoare care clipoceau încontinuu. Când se întinse să se odihnească, nu auzi nimic altceva decât zgomotul înfundat al pârâului, în celălalt capăt al luminișului.

Căzu repede pradă unor vise tulburi, pline de copaci noduroși și de vițe pletoase care le încercuiau tabăra. Păsări slute și batjocoritoare croncăneau lucruri îngrozitoare și, deși nu le putea înțelege, știa că ele cântau despre eșecul destinului ei.

Se smulse din vis și se trezi.

Pădurea era tăcută, luminișul era pustiu. Tovarășii ei dormeau, nepândiți de vreo primejdie. Acolo, în întuneric, se gândi la Cecil. Îi era dor de vechea ei viață de la birt, de vremurile acelea simple, când, după un coșmar, putea să fugă pe hol ca să găsească alinare în vorbele blânde ale unchiului ei. Câteodată îl găsea încă în laborator, cufundat în notițe sau luptându-se cu rafturile lui dezordonate. Deschideau împreună fereastra și priveau stelele, sau el îi abătea atenția cu povești despre mușterii mai ciudați. În acele momente, îi spunea să nu se teamă, pentru că în vise nu era nimic care să-i poată face rău.

Pe când se gândea la toate astea, Ivy auzi ceva. Un zgomot slab, amplificat însă de liniștea pădurii. Ivy se concentrează ca să asculte.

Era o trosnitură, urmată de o alta, astfel că acum Ivy era sigură că auzea pași.

— Axle! șopti fata iute prin întuneric; dar estacagii pot avea un somn greu, iar Axle tocmai asta demonstra acum.

Pașii deveneau mai iuți, iar Ivy se întoarse să-l trezească pe Rowan și de-abia avu timp să-și zgâlțâie prietenul, înainte ca vizitatorul neașteptat să ajungă la ei. Pipăi în jur după ceva cu care să se apere, dar nu găsi decât o furculiță lungă, pe care Axle o folosisese mai devreme la pregătirea mesei.

— Cine-i acolo? strigă ea cu o voce greu de recunoscut, agitând furculița în aer. Fu totuși de-ajuns pentru ca Axle să se trezească, astfel că, în lumina palidă a dimineții, cei trei călători se holbară la o priveliște uluitoare.

Preț de o clipă, uluită, Ivy crezu că visează. Ca în vise, știa că Axle se afla lângă ea – însă era și în fața ei, stând în picioare la marginea luminișului, rănit, cu sângele curgându-i dintr-o mulțime de zgârieturi. Vedea dublu.

— Peps! strigă Axle. În fața lor era fratele lui, ca o statuie vie, la fel de palid ca bustul lui de marmură.

Axle sări din pat, asaltându-l cu un potop de întrebări pe estacagiul amuțit; din ele se vedea că întâlnirea nu era un prilej de mare plăcere.

— Nu ți-am spus să nu încerci să vii după noi? bătu el din picior. Ce-o fi fost în mintea ta? Puteai să fii descoperit! Axle se uită în jur, căutând vreun semn care să demonstreze asta, dar până la urmă se uită stânjenit la cerul înstelat prin împletitura de spini. Peste tot sunt ochi, își certă el fratele.

Rowan strănută, iar zgomotul răsună foarte puternic în tăcerea care urmă. Într-adevăr, se părea că Peps nu era singur. Fără zgomot, pășind pe cele douăsprezece gheare din față, însoțitorul lui Peps își făcu apariția.

— Șase! exclamă Ivy.

Mâța se instalează în fața focului care fumega, în timp ce Rowan și Ivy îl ajutau pe Peps să se așeze pe unul dintre paturi. Axle pregăti un mic ceainic emailat, în timp ce bombănea pe înfundate.

— Chiar nu știu ce-a fost în mintea ta! Ne-ai pus pe toți în pericol!

După o clipă, în care Șase începu să-și facă toaleta într-un mod tare ciudat, Peps vorbi, în sfârșit.

— Trindle a murit! șopti el. Otrăvit! În somn! Căzu apoi iar într-o tăcere tristă, în timp ce Ivy se uita nervoasă în jur.

— Otrăvit? repetă Rowan, înspăimântat.

— Haide, gata! Vocea lui Axle deveni mai blândă. Îi întinse fratelui lui ceva care avea un miros suspect de asemănător cu coniacul. Uite o ceașcă bună de ceai.

— Și ceilalți, Mucegăitu', Rhys, s-au dus cu toții! Peps luă o înghițitură bună din lichidul din ceașcă, apoi întinse mâna, ca să mai capete o porție. Otrăviți, absolut toți! se smiorcăi el.

— Cine a făcut asta? întrebă Axle cu asprime.

Amărât, Peps făcu o pauză.

— Purtau robele Breslei Degustătorilor, numai că erau roșii, chițăi el. Erau Observatori.

Capitolul treizeci și patru – Povestea lui Peps

Spre dezamăgirea lui Peps, furtuna, în timpul căreia cei trei plecaseră, împiedicase deplasarea casei plutitoare

a lui Trindle. După un scurt moment de disperare, estacagiul luă hotărârea să profite de pe urma întârzierii și să se poarte cât se poate de nesuferit pe Ciupercă, ceea ce îndeplini cu entuziasmul lui caracteristic.

Când se sătură să se poarte atât de urât, coborî sub hotel pe casa lui plutitoare, unde, din cauza orei târzii, merse la culcare fără să-l mai vadă pe Trindle. Pe când se chinuia să adoarmă, mîța cea enormă i se strecură în pat, după obicei. În timp ce îl fura somnul, Peps își dădu seama că Șase îi ia tot mai mult spațiu, însă era atât de obosit, încât nici că-i mai păsa. Reuși să salveze o pernă din ghearele lui și se retrase de pe saltea sub pat, unde căzu într-un somn adânc.

— Pisica asta mi-a salvat viața! spuse el, apoi, după o scurtă pauză, spuse că încă puțin din ceaiul cu coniac al lui Axle i-ar face tare bine.

Ucigașii Breslei urcaseră la bord și se împrăștiaseră pentru a-l termina pe căpitan împreună cu echipajul său. Cum în cabina lui Peps dăduseră doar de o pisică plină de purici, își continuaseră înfiorătoarea căutare.

— Ucigași? Ivy era înspăimântată.

Peps continuă istorisirea. Trăsese cu urechea până când fusese sigur că plecaseră și numai atunci ieșise de sub Șase. Mersese iute în cabina căpitanului, însă ajunsese prea târziu pentru Trindle. Îngrozit, estacagiul se căznise să ajungă la lift pe întuneric, pipăind în căutarea butonului.

Ajuns la Ciupercă de larbă Sălbatică, strigase până răgușise, dar nu îi răspunsese nimeni.

— Tribunalul pentru ascultare selectivă! remarcă Ivy. Nu puteau să te audă!

Peps încuviință.

— Numai că ucigașii puteau! Erau cât pe ce să mă prindă! Privi în jur cu un aer teatral. Am alergat spre sala

cea mare împreună cu Șase, apoi în sus pe scări, cu Observatorii aceia îngrozitori pe urmele noastre. Nu credeam să ajung să duc dorul Expulzaților, însă aceștia chiar că sunt niște oameni înspăimântători. Siniștri, calculați, nemaipomenit de organizați. M-ar fi prins și pe mine, dacă mai devreme, într-un moment de inspirație, n-aș fi scos cuiele care fixau covorul pe scări. Când Observatorii ne-au fugărit pe treptele de marmură, covorul le-a alunecat de sub picioare și s-au rostogolit cu toți grămadă până jos! Șase și cu mine am fugit pe acoperiș.

Pisica își flutură coada smotocită când Ivy o scărpină după ureche.

— Așa că, după cum vedeți, spuse Peps sumbru, nu prea aveam ce altceva să facem, decât să venim după voi.

— Ce vești groaznice, spuse Ivy îndurerată. Trindle! Toți ceilalți! Atâtea persoane otrăvite!

— Vă rog să păstrăm un moment de reculegere pentru Trindle. Navigator, bucătar și prieten de nădejde. Să sperăm că moartea lui nu a fost în zadar.

În micul luminiș se înstăpâni liniștea, întreruptă doar de Șase, al cărui tors răgușit fu interpretat fie drept un omagiu (de Ivy), fie drept totală indiferență (de Rowan).

— După mine, continuă Peps, moșii ăia netrebnici nu ne-au fost de niciun folos, așa că și-au primit răsplata.

Tăcut, Axle privea focul. Într-un târziu, vorbi.

— Peps, există lucruri mai trainice decât ranchiuna. Există tradițiile.

— Da, cred că așa e.

— În curând ne vom întoarce la Ciupercă. Deocamdată însă trebuie să mergem mai departe. Axle vărsă restul de ceai în cenușă.

— Unde?

— Pârâul ar trebui să ne ducă direct la Rocamadour și la Breasla Degustătorilor, răspunse el. Nu o să fie un drum plăcut, dar ne va fi de folos.

— Ce vrei să spui? se miră Peps.

— Păi... fratele lui își dresese glasul, încurcat. Izvorăște de sub oraș. Mai precis, din canalizare.

Partea a II-a – Rocamadour

Citat

Ca să fii un adevărat tămăduitor, trebuie să fi avut parte de boli grave.

Veche maximă a farmacopaiilor

Capitolul treizeci și cinci – Roșu

Vidal Vinegret stătea la masa de piatră, nemișcat, și medita la culoarea roșie – lucru ciudat pentru un om lipsit de vedere. Fusesse culoarea lui preferată. Simboliza în același timp viața (în îmbujorarea delicată din obrajii unei fete tinere) și moartea. Acolo, în lumea întunericului pe care și-o impusese singur, Vinegret se mândrea că putea încă să-și imagineze acea culoare strălucitoare în adâncul minții sale.

Se gândea la o pasăre-cardinal, cu aripi roșii și neînfrică. Își imagină cutezătoarea pasăre roșie ca sângele pe o câmpie albă ca zăpada, cu o dungă neagră în jurul ochilor, asemenea unei măști.

— Domnule Director, șuieră un om mărunț și dolofan, înveșmântat într-o robă stacojie, al cărui corp cocoșat

avea ceva ciudat care îi dădea un aer demonic și demn de milă în același timp. Era prorectorul Snaith, care nu se dezlipea niciodată de lugubrul Director.

Pasărea-cardinal dispăru, iar locul ei – golul lăsat de culoare – fu luat de mânie, de o foame întunecată de alte detalii. O foame neagră. Un om fără vedere trăiește ros de dorința de a reveni în lumea luminii și a nuanțelor, dar în interiorul lui Vinegret, această dorință era mărită și distilată într-un simțământ asemănător ferocității.

Își întoarse chipul înspăimântător – cu găvanele din care ochii fuseseră smulși de propria sa mână – exact spre locul unde stătea cocoșatul de Snaith.

— Am pus mâna pe el, anunță Snaith cu mândrie. L-am prins pe caligraf. Pe Hemsen Dumbcane.

— A, da! Vidal Vinegret își aminti de scribul-tâlhar. Timp de ani de zile avuseseră o relație discretă. Dumbcane fusese ales să desfășoare o activitate de savant; căutase și catalogase diferite manuscrise. Directorul îi încredințase lui Dumbcane vechi lucrări în cel mai mare secret și, drept răsplată, fusese înșelat și furat, întrucât caligraful înlocuise operele furate cu documente contrafăcute aproape la perfecție și infestase astfel colecția Breslei cu falsurile sale. Mai rău de atât, din sertarul secret al biroului personal al Directorului lipsea acum un document cu adevărat prețios, care pentru conducătorul Breslei avea o valoare mai mare decât toate celelalte.

Ei bine, Dumbcane avea să descopere în curând cu ce se alegea de pe urma trădării. Vinegret se rezemă în scaun, încrucișându-și degetele gălbui, și îi ordonă lui Snaith să îl poftască înăuntru pe scrib.

Curând Dumbcane apăru, cuprins de un tremur de nestăvilit în fața temutului conducător al Breslei Degustătorilor. Fusese prins de Observatorii în robe roșii ai lui Snaith pe când se furișa pe drumuri prăfuite,

cocoșat sub greutatea sacului lui de pânză pătată. Acum se afla acolo, flancat și ținut strâns de oamenii lui Snaith, cu un roi de muște deasupra capului.

Cu o mișcare abia schițată a capului, Vidal Vinegret le făcu oamenilor semn să-i ia prizonierului sacul, iar Snaith își târșâi picioarele în mersul lui ca de rac și apucă sacul zdrențuit, pe care îl goli apoi pe podeaua de piatră.

— Nu e aici, domnule Director. Snaith îl privi pieziș pe Dumbcane.

— Nu-i acolo? murmură Vinegret.

— Nu. Prorectorul desfăcu și răspândi peste tot diferite manuscrise din traista lui Dumbcane, derulând fiecare sul în parte. Numai hărți și tabele fără valoare, nimic altceva. Ooo...

— Ei? Directorul Breslei se aplecă înainte, nerăbdător.

— Sunt și niște călimări. Patru. Pare să fie vorba de niște cerneluri. Snaith își flutură mânăca unduitoare spre norul de muște care zburaseră brusc de la caligraf spre micile flacoane.

Vinegret se lăsă în jilt, dezamăgit.

— Hensen, știi ce anume caut? Vorbea cu o voce blândă, lunecoasă și de o politețe rece, care îl făcu să înghețe pe caligraf.

Nehotărât, Dumbcane nu răspunse imediat. Dacă recunoștea că știe, dar că nu avea ceea ce căuta cu înfrigurare cel care îl ținea captiv, era oare mai rău decât dacă nega orice avea legătură cu ultima lor tranzacție secretă? Până la urmă, alegea prima variantă și se trezi că dă aprobator din cap; apoi, pentru că se răzgândi rapid, clătină din cap cu putere. Această tăcere nehotărâtă mai ținu câțva timp, spre amuzamentul lui Snaith, care până la urmă, puse capăt amețitorului joc cu o întrebare.

— Ei bine, ori una, ori alta? șuieră el. Ai sau nu manuscrisul?

Vinegret își ridică privirea spre el, iar găvanele ochilor lui făcură să-i piară prizonierului orice dorință de rezistență.

— Nu... nu știu, chițăi omul, chinuit.

— Ce dezamăgire, spuse ca o concluzie Directorul cel fioros. Este o dezamăgire foarte mare, Hemsén. Pentru mine, desigur, dar mai ales pentru tine.

Cu un semn degajat al mâinii, Vidal Vinegret le ordonă Observatorilor să-l ia de acolo.

— Stați puțin!

Observatorii îmbrăcați în roșu – ucigașii Breslei și ochii lui Vinegret în toate privințele – se opriră în prag.

— Știu unde se află! Sunt sigur!

— Daaa?

— De curând m-au vizitat doi membri ai neamului Taxus. Erau în căutarea citaniei unui absolvent al dumneavoastră, un degustător pe nume Truax. Rowan Truax, dacă îmi amintesc bine. Probabil că, grăbit cum eram, le-am dat manuscrisul din greșală!

— Taxus ai spus? Întrebă Snaith.

— Da, Taxus. Sunt sigur. Acest degustător Truax și-a încălcat jurământul sacru, iar rudele lui Taxus mi-au cerut citania. Vă rog, cu resursele pe care le are Breasla, va fi ușor să dați de ei. Precis nu știu ce le-a căzut în mâini...

— Mulțumesc, Hemsén, îl întrerupse Vinegret.

Dacă scribul își închipuise cumva că asta îi adusesse iertarea, speranțele îi fură rapid spulberate.

— Cucută. Vinegret rânji cu gura lui aproape știrbă. Buruiana crește nestingerită pe malul apelor. E foarte eficientă ca otravă. Începe cu o senzație grea de frig în tălpile picioarelor, care apoi urcă și te amorțește treptat. Genunchii. Apoi pulpele. O simți puternic, dar ești neputincios în fața paraliziei care te cuprinde. Minteă îți e

limpede până în ultima clipă. Când ajunge la inimă, ești deja mort.

Capitolul treizeci și șase – Gripe

La scurt timp după ce Hemsén Dumbcane fu escortat afară și suspinele lui umplură întunecatele coridoare de piatră, Snaith, complicele lui Vidal Vinegret, hotărî să se uite mai cu atenție la ce se afla în sacul caligrafului. La urma urmei, acesta se dăduse peste cap să plece de pe Knox cu toate manuscrisele, sulurile de pergament subțire și cernelurile cele groase și lipicioase.

În acest scop, îl convocă pe un prorector numit Gripe, un om cu un statut inferior lui și unul dintre colegii preferați. Snaith și Gripe lucrau împreună de mulți ani; Gripe fusese cel care avusese ideea de a face experimente pe cei săraci și nevoiași, care zăceau în multe spitale din Caux, iar Snaith observase că individul i se aseamăna ca mod de a gândi și era discret.

— De ce nu începi cu cele de acolo? îi sugeră Snaith, arătând spre cutiile de cerneluri ale lui Dumbcane.

Gripe dădu din cap și își suflecă până la cot mânecile robei roșii. Alese o cutie, de un albastru uimitor de închis, și se luptă cu capacul. La fel ca toate celelalte, era acoperită de sedimente întărite și sfărâmicioase, așa că Gripe se chinui din greu, fără să reușească să deschidă capacul. Pe când se căznea să-l desfacă, pe mâini i se așeză un nor leneș de musculițe. Gripe era un individ înzestrat cu multă forță, dar și cu multă răbdare; în cazul unui ucigaș, era o combinație mortală.

Mai încercă de câteva ori să deschidă cutia, apoi trecu la alta, de data asta neagră. Din nou, nicio mișcare.

Individul cel zdravăn ajunsese să vadă puncte negre – sau poate erau muște? – și se trezi că nu mai avea aer.

Aflat în capătul celălalt al camerei, Snaith nici nu avea habar de caznele colegului său. Era cufundat în selectarea sulurilor de pergament din fața lui. Examinând cu mare atenție documentele, își dădu seama că trădarea lui Dumbcane fusese mult mai mare decât crezuse inițial. În fața lui se aflau sute de suluri și, după cât se părea, toate aparțineau Breslei. Uluit de proporțiile trădării, miji ochii. Știa că asocierea caligrafului cu Breasla Degustătorilor data cu mult înainte de ascensiunea lui la rangul de prorector, căci abia de curând reușise să câștige încrederea totală a Directorului; ani de zile acesta fusese apropiat doar de acel asistent ursuz și nesuferit, numit Flux. Iar asta însemna că daunele provocate de falsificator erau incalculabile.

Îl privi pe tovarășul lui.

Până la urmă, Gripe se hotărâse să deschidă capacul cu ajutorul briceagului și tocmai se pregătea să o facă în clipa în care Snaith se uită la el. Prorectorul Gripe era în floarea vârstei, prin urmare era evident că nu se gândise vreodată care ar fi putut fi ultimele lui cuvinte. (Totuși, de-a lungul carierei sale, le inspirase multora cuvintele de pe urmă.) Briceagul eliberă capacul cu ușurință, cu un pocnet sonor. Încăperea se umplu de mirosul cernelii lui Dumbcane.

— Ce-i cu mirosul ăsta *îngrozitor*? îngăimă Gripe, uitându-se la Snaith cu o față neajutorată.

Acelea fură ultimele cuvinte pe care Observatorul în robă roșie le rosti în acel tărâm, ori într-altul, căci puternica cerneală – făcută din ferigă rea, o buruiănă dedată la distrugere și dominare – se vărsă pe mâinile prorectorului, iar de acolo, pe pieptul lui lat se întinse o pată întunecată, o umbră atât de neagră, încât părea că

înghite până și soarele. Snaith își puse mânușile din piele roșie și alergă să pună capacul pe cutia criminală. Nu se lăsă copleșit de vreun sentiment în fața dispariției lui Gripe – care ucigaș o face? Dimpotrivă, îl cuprinse un soi de entuziasm. Avea să împacheteze și să-i ofere Directorului Breslei această nouă toxină ciudată, acest pericol misterios găsit din întâmplare de falsificator. Știa că, dacă exista cineva care să aprecieze o otravă mortală, acela nu putea fi decât Vidal Vinegret.

Capitolul treizeci și șapte – Zidul

Pe cer mai adăsta încă o urmă palidă de lună, acoperită de un nor ciudat. Destul cât să lumineze ceea ce se găsea în fața lor: blocurile mari de piatră ale zidului fortificat al vechiului oraș Rocamadour, un număr nesfârșit de pietre netede și întunecate, fixate cu mortar nivelat impecabil. Aici pârâul nu mai era decât un fir de apă, ce izvora din spatele unui grătar ruginit, la fel de vechi ca însăși piatra.

Ca multe alte orașe vechi, Rocamadour era străbătut de multe canale subterane. Apa proaspătă circula prin oraș prin șerpuirea de conducte groase, prin gurile garguielor 1 și ale statuilor cu ochi orbi, ajungând până la urmă în bazinele întunecate și fântânile sumbre ale Breslei. În drumul lor, canalele de apă proaspătă treceau de-a lungul străzilor pietruite și pe alei înguste și întortocheate, unde potoleau din când în când setea șobolanilor din oraș sau umezeau lunecosul mușchi agățător ce acoperea mai toate fațadele din orașul-cetate.

Apa uzată ținea tot de lumea subterană. Evacuată din diferite clădiri ale academiei – din closete, laboratoare, infirmerie –, se furișa pe sub străzi printr-o serie de

tuneluri înșelătoare. Așa că nu erai niciodată la adăpost de zgomotul apei care curge sau care picură ori de mirosul rânced slobozit de grătarele care baricadau canalizarea de dedesubt.

Nu e cazul să prezentăm în detaliu din ce erau alcătuite mizeriile care se găseau în canalizarea orașului; ajunge să spunem că pasajul întunecat de sub Breasla Degustătorilor era un loc unde puțini se încumetau să meargă. Cu toate acestea, grupul nostru se afla în fața intrării unui astfel de canal subteran de ape uzate. Cercetând locul, Ivy observă un mâl lipicios și dens, prins de barele de metal uzate, astfel că nu îi surâdea deloc ideea de a se avânta în întunericul tunelului ce se căsca dincolo de zăbrele.

Axle scormonea în sac după un instrument, iar Rowan stătea retras ceva mai încolo, cu gâtul lungit, încercând să vadă ce se afla deasupra zidului gros.

— Sus sunt Observatori la post, șopti el, iar Ivy îi făcu semn să tacă.

Ultima parte a călătoriei pe firul apei fusese istovitoare; fuseseră obligați să străbată pe jos ultima bucată de drum, deoarece mușamaua din care era făcută plutitoarea se îmbibase de apă.

O trăseseră după ei pe rând, cu Șase înăuntru, căci pisica refuzase să intre iar cu lăbuțele în apă. Pe măsură ce se apropiaseră de izvorul apei, drumul se făcuse tot mai anevoios. Aerul era încărcat cu miros de apă uleioasă și de gaze de mlaștină, ceea ce îngreuna respirația și conversația.

— Aproape am ajuns! le strigă Axle pe când înaintau cu greu prin apa măloasă și mică, deasupra căreia pluteau nori de ceață.

În jurul lui Ivy se înălțau uriașe grămezi de mătasea-broaștei, iar în calea ei pluteau, la pândă, lungi tentacule ale unor ciudate frunze de nufăr de culoarea abanosului; fata se înfioră fără să vrea când simți una din ele trecându-i pe lângă picior. Acum mărul era și mai gros; bucăți mari plescăiau ca gelatina când le desprindea de pe cizme. Alge groase și dese acopereau mocirla precum crusta unei budinci.

Axle scoase la iveală unul dintre instrumentele sale preferate, cu terminații telescopice și cu un număr impresionant de clești. Înviorat, îi făcu semn cu capul fratelui său, apoi se întoarse spre Rowan.

— Tu ești cel mai înalt. Slăbește partea de sus a porții, însă ai grijă să nu faci zgomot!

Rowan înaintă cu greu și apucă instrumentul cel complicat. Grilajul era masiv și vechi, însă nimeni nu se aștepta la ceea ce urmă. Anii în care se aflase în contact cu deșeuri corozive măcinaseră poarta de metal, așa că aproape imediat ce Rowan începu să-i forțeze marginea, aceasta cedă, cu un plescăit asurzitor, urmat de un gălgâit și un bolborosit îngrozitor, iar în final, când se stinse și ultimul zgomot, înghețară cu toții în fața intrării întunecate.

Ceea ce auziră după aceea o îngrozi pe Ivy. De sus, de-a lungul zidurilor groase pe care patrulau Observatorii Breslei, răsună un strigăt, urmat de un ordin neînțeles. Urmă apoi dangătul aspru al alarmei. Fuseseră descoperiți.

Capitolul treizeci și opt – Grădina Minții

Vidal Vinegret stătea complet nemișcat în camera lui din vârful turlei negre a Breslei Degustătorilor. O dâră de lumină palidă aruncată de lună prin rombul perfect al ferestrei îi brăzda fața cu o linie frântă, în timp ce orbitele goale rămâneau în întuneric. Noaptea era perioada lui de meditație, când Directorul Breslei se elibera de problemele provocate de tiranie și dominare și se retrăgea într-un loc tainic din mintea sa.

Locul acesta se născuse dintr-o amintire din copilărie și din dorința de a nu uita lumina și culorile. De-a lungul anilor, îl cultivase cu grijă, astfel că ajunsese să se transforme într-o grădină mare și impresionantă. O grădină a minții. Își imaginase atent fiecare fir plantat și îmblânzise cu grijă fiecare lăstar și fiecare mlădiță, într-o întruchipare personală a perfecțiunii. Alesese și cultivase o varietate uluitoare de plante otrăvitoare, peste care făcea să strălucească soarele și să cadă ploaia. Concepușe un minunat foișor și îl imaginase populat cu specii rare de păuni de culoarea ambrei, ale căror țipete înfiorătoare sfâșiau liniștea.

În acea grădină a minții se retrăgea la sfârșitul zilei, căci Directorul Breslei nu dormea niciodată.

Dar în ziua aceea, grădina era tulburată de întuneric. Directorul nu mai văzuse până atunci astfel de nori învâlmășiți și, cum era o grădină imaginată de el, e de la sine înțeles că era uimit să descopere că nu are putere să-i alunge. Pavilionul era abandonat și prădat, iar sub ferestrele sparte mai erau împrăștiate doar câteva pene ale ultimelor păsări. Linia orizontului, de obicei o imagine frumoasă, de-abia se întrezărea sub norii și umezeala pe care Vinegret nu reușea să-i facă să dispară cu puterea gândului.

Meditația lui neliniștitoare fu tulburată de o bătaie ușoară, dar insistentă, la ușă.

Cu o izbucnire de mânie, Vinegret fu obligat să-și părăsească grădina și misterioșii nori invadatori. Atenția i se reîntoarce în corp, acolo unde era așezat drept și nemișcat, la fosta masă a bătrânului rege Verdegris, în apartamentul bătrânului rege, chiar în clădirile pe care le construisese acesta.

— Intră, ordonă el.

— Iertați deranjul, ceru îndurare Snaith. Dar e urgent.

Snaith ținea în mână cerneala. Mai devreme ezitase, gândindu-se în ce fel să raporteze trădarea uriașă a lui Dumbcane, iar până la urmă alesese varianta cea mai avantajoasă pentru el însuși: să nu spună nimic. În schimb, vorbe despre dispariția datorată cernelii a prorectorului Gripe, apoi, cu mare grijă, îi oferi stăpânului său ciudatele cutii.

În momentul în care le atinse, Vinegret fu străbătut de o dorință puternică, iar pentru o clipă, îi reveni în minte viziunea norilor învolburați. Degetele lui lungi și palide desfăcură cu grijă capacul unei cutii și, chiar înainte ca acesta să fie ridicat complet, mirosul ieși din interior într-o emanare de gaz înecăcios. Vinegret nici nu tresări. Dar inima lui începu să o ia la goană cu bubuituri puternice,

din ce în ce mai rapide și mai neregulate, mânate de o neîndurătoare bucurie răutăcioasă, iar el inhală mirosul cu putere.

Ferigă rea.

Scribul îi adusese ferigă rea.

Singurul loc în care știa că încă mai crește se afla în mintea lui.

De data aceasta, prorectorul era pregătit și își acoperise fața cu roba, ca să se apere de mirosul urât al cernelii. Privi cu o fascinație îngrozită cum stăpânul lui mai inhalează o dată mirosul și savurează duhoarea malefică. Apoi, spre surprinderea lui, văzu un nor de viespi lucioase, negre ca tăciunele, care ieșiră parcă din neant și începură să roiască pe deasupra capului lui Vidal Vinégret, repezindu-se înfuriate, în speranța de a bea din cerneala mortală aflată în cutia deschisă.

— Să-i încerc cernelurile ca de obicei? întrebă Snaith.— Da, neapărat. Și să-l găsiți pe fugarul Truax, prostul ăla de degustător, spuse Directorul, ale cărui nări fremătau. Ocupați-vă de recuperarea documentului meu!

Pierdut în adâncurile catacombelor Breslei, înconjurat de tunelurile umede ale sistemului de canalizare, Hemsén Dumbcane slobozi un urlet înfiorător. Lucrase de ani de zile cu – nu, *pentru* – buruiana aia distrugătoare. I se infiltrase în pori, i se depusese pe degete, îl îmbogățise. Acum, când simțea cum îl lasă puterile, își cercetă închisoarea. Ciudatele musculițe leneșe care îl întovărășiseră în urzelile lui de zi cu zi, acele muște care erau umbra cernelurilor cu care trudise, dispăruseră pur și simplu. Acum era cu adevărat singur.

Capitolul treizeci și nouă – Canalul colector

Când pătrunseră în hăul cel negru, călătorii fură întâmpinați de un țipăt ascuțit și înfiorător, un urllet atât de disperat și de pătrunzător, încât nimeni nu și-ar fi putut închipui că era al lui Dumbcane. Era urlletul cuiva căruia îi fusese sortit nu să moară, ci să ducă o viață groaznică, într-un moment când moartea ar fi fost o binecuvântare. Sunetul dispăru, dar ecoul mai dăinui câteva clipe, pe când grupul se înghesui, lipindu-se de zidul de cărămidă al tunelului canalului colector din Rocamadour.

— Ce... ce-a fost asta? reuși să rostească Peps, care intrase ultimul în pasaj și deja se gândea cum să iasă cât mai repede.

Nu se știe de ce, toți se întoarseră către Rowan.

— Nu știu. Băiatul se străduia din răputeri să nu-i tremure vocea.

— Să fi fost vreo iluzie creată de vânt? presupuse Axle, pe un ton neconvingător.

— Care vânt? replică Ivy.

— Unde ne aflăm? întrebă Peps, privind în jur cu neîncredere. Șase mergea înainte în salturi, simțindu-se în largul său în lumea subterană a rozătoarelor.

— În canalul colector, îl informă Ivy plină de bunăvoință.

— Canalul colector? Peps era îngrozit. Nu se poate!

Pasajul nu era complet cufundat în întuneric, iar fata nu prea știa dacă asta era un lucru bun sau rău. Țevi strâmbe, neacoperite, ieșeau din pereți la intervale neregulate și scuiپau flăcări mici și puturoase. Zidul murdar din cărămidă și mortar devenise lucios din cauza

umezelii, iar din loc în loc, deasupra lor, se căscau găuri întunecate din care țâșneau șobolani și alte creaturi. Și apoi, desigur, mai era și acel miros, care nu recomandă canalele drept locuri unde să lenevești.

— Cred că ar trebui să pornim la drum, propuse Rowan, încercând să-și dreagă glasul. Pentru că ceea ce știu sigur e că acei Expulzați vor fi aici destul de curând.

— De acord, însă încotro? întrebă Peps.

În fața lor, tunelul mai continua pe o bucată scurtă, însă era clar că trebuiau să ia o hotărâre, căci canalul se despărțea în diferite direcții, pentru a fi de folos orașului de la suprafață.

— Axle, nu se poate să nu existe vreo hartă în cartea aia a ta, spuse Peps.

Preț de o clipă, toți îl priviră pe autor cu speranță. Ivy căută *Atlasul* în buzunarul interior al robei.

— Nu avem timp, șopti iute Rowan, privind cu teamă înapoi spre intrare. Ivy însă ajunsese deja cu răsfoitul la mijlocul cărții și despătură diferite scheme și tabele, iar într-un final, le arată una dintre imaginile izolate dintr-un colț.

— Asta ne ajută. Axle își dresă vocea și veni lângă Ivy. Autorul și fata cercetară împreună pagina decolorată a capodoperei lui. În clipele de tăcere care urmară, cei doi se consultară, aplecați asupra paginii pliate.

— Axle, nu înțeleg nimic, mărturisi Ivy. Harta pe care o aveau în față era plină de linii șerpuite, iar lumina era prea slabă. Cu o strângere de inimă, auzi dangătul sec al alarmei, care se răspândea de-a lungul acoperișurilor și al zidurilor exterioare ale orașului, răsunând în tot tunelul.

— Răbdare! În mod ciudat, estacagiul nu privea harta, ci se uita în jur în tunelul cel întunecat. Imediat.

Apoi Ivy o văzu, cu greu.

Pe tavanul lucios al tunelului era o săgeată aurită, lungă și palidă, dar care devenea din ce în ce mai clară. Ieșea din cartea pe care o ținea în mână și arăta în mod evident spre tunelul din stânga.

— Ooo!

— Chiar așa! Axle era tare mândru.

— Mergem? Tonul lui Peps lăsa să se înțeleagă că spera să capete un răspuns negativ.

— Da, hotărî fata, care își adună cu o mână faldurile ude ale robei, în timp ce în cealaltă continua să țină *Atlasul* deschis.

Nu mai auziră niciun strigăt, așa că porniră la drum, deși instinctul îi îndemna să se întoarcă. Aveau mare noroc cu harta lui Axle, așa că nu se abătură de la indicațiile ei; uneori săgeata se proiecta pe un perete, alteori pe podeaua lucioasă, uneori chiar dădea câte un colț. În cele din urmă, ajunseră la o bifurcație.

Un coridor pietruit cu grijă părea să conducă spre suprafață. Celălalt tunel era mai sumbru. Începea cu o poartă de fier cu o formă amenințătoare, iar apoi continua și mai primejdios. Se răsucea și cotea, părând că se îndreaptă în jos, foarte jos chiar, de parcă fusese desenat de pana unui nebun.

— Țsta e, spuse Axle, arătând spre săgeată, care indica tunelul mai accesibil.

Tuturor li se păru a fi alegerea justă, numai lui Șase nu; rămase nemișcată în fața lui și nimic nu o putu clinti din loc. Rowan era încântat să o lase acolo, dar chiar în momentul în care se pregătea să le sugereze asta, dinspre coridor se auzi un zgomot ciudat. La început fusese un zgomot slab. Ca un fel de huruit, ca un greptănat la ușă, sau poate – ideea asta ciudată îi veni lui Ivy – ca sunetul produs de milioane de biluțe care ar fi pornit-o la vale pe

un deal pietruit. Curând zgomotul se făcu mai puternic, iar grupul privi în jur cu neliniște.

Șase era acum complet transformată. Scuipea în întuneric, părul ei se ridicase în smocuri electrizate, iar coada ei se agita frenetic. Ivy se aplecă să o calmeze, dar se trase imediat înapoi când pisica ripostă, părând că nu o recunoaște.

O clipă rămaseră privindu-se fix, în timp ce undeva în apropiere, în canalul huruitor, auzeau cum cad picături la intervale regulate.

Apoi apărură, revărsându-se din pasaj mii, nu, zeci de mii de șobolani închiși la culoare și lucioși, o adevărată maree în care fiecare picătură era un rozător urât mirositor, ce scrâșnea din dinți și se holba în întuneric. Labele lor plescăiau pe podea. Chițăiturile îi asurziră. Pereții se înnegriră brusc de atâtea blănuri unsuroase, iar podeaua se undui în valuri succesive.

Grupul o rupse la fugă la timp, pe urmele lui Șase. Ca să scape, pisica o luă pe singura cale rămasă la dispoziție: țâșni prin poarta care scârțâia lângă ei și intră în tunelul vechi ce se căsca spre adâncuri. Șobolanii înaintară în goana lor fără direcție, dar câțiva se răslețiră pe urmele grupului și dădură nas în nas cu călcâiele cizmelor lui Rowan. El bătu din picior amenințător și cu folos, dar acest lucru avu o urmare teribilă și neașteptată. Poarta din sârmă ghimpată a vechii intrări scârțâi în balamale și alunecă, trântindu-se cu o forță surprinzătoare. Grupul, deși scăpat de șobolani, rămase să contemple noua nenorocire.

Cu un scrâșnet, poarta se închisese.

Capitolul patruzeci – În adâncuri

Descurajați, pătrunseră în întuneric.

— Axle? i se adresă Rowan plin de speranță.

— Ăăă, se pare că tunelul ăsta nu e pe hartă, răspunse estacagiul.

— Aha!

— Totuși, trebuie să ducă undeva, remarcă Ivy. Doar e un canal colector...

Ca și celelalte prin care trecuseră, acesta era construit din piatră, dar parcă de o mână mai neglijentă. Blocurile erau ciobite și tăiate inegal, în diferite forme. La intervale regulate, porți din zăbrele metalice erau prinse în deschideri strâmbe, care coteau și se pierdeau într-un întuneric neliniștitor. Panta cobora într-o înclinare severă și periculoasă, astfel că, la fiecare pas, se confruntau cu primejdia de a aluneca în hăul negru ce se căsca în fața lor.

Axle pipăi prin sac și reuși să găsească o lanternă telescopică; filamentul subțire pâlpaia slab, dar lumina mai înveseli grupul.

După ce trase de poartă, într-o încercare nereușită de a o descuria, Rowan se întoarse și oftă. Șase o luase înainte. Se părea că acum depind de creatura aia, își spuse el bombănind.

Tunelul continuă spre străfunduri încă o bună bucată de vreme, iar călătorii înaintară tăcuți, pierduți în gândurile lor posomorâte. Din când în când, câte o pală de duhoare răbufnea din vreo deschizătură ruginită, iar grupul era obligat să se lupte cu atacuri de greață. Când ajunseră în sfârșit pe teren drept, tunelul se deschise spre un fel de intersecție în care patru canale similare se întâlneau în dreptul unui puț adânc, căptușit cu cărămidă. Era și o scară ce ducea spre interior, deși cu greu s-ar fi putut hotărî cineva să coboare în acea gaură neagră.

De undeva de dedesubt răzbătea până la ei un muget îndepărtat, însoțit de un val de aer umed care împrăștia un miros oribil de mucegai.

Cu mult timp în urmă, cine știe ce călător așezase peste deschizătură o scândură care forma o punte

nesigură până în cealaltă parte. Mare noroc, căci canalele acestea nu erau făcute pentru mersul pe jos, ci pentru scurgerea regulată a apelor uzate, iar fără acea scândură, ei s-ar fi aflat într-un punct mort. Dar scândura era veche, îndoită la mijloc, astfel că nu părea să poată susține nici măcar greutatea estacagiului, darămite pe ceilalți.

— Trec eu primul, îi anunță Axle și își aruncă sacul de cealaltă parte.

— Nici gând! se împotrivi Peps. Dacă o să cazî, noi rămânem blocați aici!

— Blocați, dar în siguranță. Axle își pipăi buzunarele, în încercarea de a-și echilibra greutatea.

— În siguranță? Ce fel de siguranță mai e și asta? O să rămânem aici pentru totdeauna! continuă să se plângă Peps.

— Cum eu sunt cel mai voinic, cred că ar trebui să fiu eu primul, interveni Rowan cu voce nesigură. Așa o să știm precis dacă putem trece dincolo.

— Trec eu prima, anunță Ivy.

Ceilalți trei fură în sfârșit de acord.

— Nu! strigară într-un glas.

Ivy clipi uluită.

— Nu ne putem lipsi de tine! Grozav l-ai mai vindeca pe Rege din fundul puțului ăstuia puturos!

Astfel începu o discuție interminabilă, iar cum fiecare dintre ei avea argumente solide, fu nevoie de multă diplomație pentru a stabili ordinea finală a trecerii. Peps urma să fie primul, căci pântecul lui generos urma să reprezinte o garanție de reușită pentru aproape toți, cu excepția lui Rowan, care era cel mai mare dintre ei.

— Unde e Șase? întrebă Ivy, privind în jur.

Pisica dispăruse, dar apărură apoi de partea cealaltă a puțului. În timpul discuției traversase scândura, iar acum stătea jos și se scărpină leneș la ceafă.

Își începură sfios parada de-a lungul vechii scânduri. Pășind cu grijă în linie dreaptă, Peps o traversă aproape în fugă. Toți anii petrecuți pe estacada lui Axle îi dezvoltaseră lui Ivy un simț al echilibrului de invidiat, așa că traversă cu ușurință spre punctul în care o aștepta Peps. Nici Axle nu întâmpină vreo greutate.

Cât despre Rowan, totul ar fi mers bine și pentru el, dacă nu ar fi privit în jos.

Capitolul patruzeci și unu – Poșircă

De fapt, să cazi în întuneric e probabil cel mai bine. Nu e nimic care să-ți distragă atenția.

Nu vezi unde cazi. Nu există decât curentul acela nebun de aer. Și câte o izbitură, atunci când corpul întâlnește marginile puțului de cărămidă și vechea scară ruptă.

Scara! Rowan își aminti de ea când marginea ei îi lovi obrazul în cădere. A doua oară când se izbi de ea, era pregătit. Oarecum. Reuși să o apuce, însă era alunecoasă și umedă, ca tot ce se afla în canalul colector, așa că mâna i se desprinsese destul de repede.

Până la urmă, îi opri totuși căderea.

O treaptă veche și putrezită se desprinsese și atârna în afară, ca o creangă ruptă și uscată. Roba i se agăță de ea, iar fostul degustător apucă să-și dea seama că probabil aceasta îi salvase viața. Momentul fu însă urmat de un pârâit înfiorător, apoi Rowan se trezi iar căzând tot mai jos, până ajunse în râul de dedesubt.

Nu mai văzuse niciodată ape atât de involburate. Acum le vedea, căci o lumină palidă răzbătea din hăul în care căzuse; era o grotă care adăpostea un uriaș râu

subteran, format în cea mai mare parte din surplusul de precipitații. O poșircă în toată regula.

Când ieși la suprafață, în căutare de aer, văzu ce îl aștepta. Firul de apă se lățea într-un fel de mare lac subteran. Curgea liniștit de-a lungul pereților de piatră, apoi se gătuia într-o cascadă înfuriată. Dincolo de punctul de cădere, spre care se îndrepta Rowan, nu se vedea nimic altceva decât întunericul.

Capitolul patruzeci și doi – Floarea regelui

Pe când Rowan era târât de curent spre căderea de apă, mugetul devenea tot mai puternic. Descumpănit, văzu că îl aștepta o cădere umedă în abis. Căinându-se că-i lipsea antrenamentul de înotător, privi disperat în jur prin grotă, în căutarea unui punct de care să se agațe. Săpați în stânca muntelui ce se înălța deasupra, pereții aveau o suprafață netedă, de piatră. Apoi zări într-o parte o grămadă mare de gunoaie. Cu ultimele puteri, se căzni să înoate într-acolo.

Roba îi atârna greu și se chinuia să respire, dar ajutat de curent și de puterea propriei voințe, reuși să ajungă la locul cu pricina. Acolo se prinse de o încâlceală de resturi. O masă încurcată și udă de materie în descompunere; crengi, lucrări de control îmbibate de apă, o pană răsucită și ruptă din coada unui vultur. Râul aluneca pe lângă el cu iuțeală, astfel că îi era greu să se agațe de grămada în mișcare sau de ceva mai solid. Rămase la pământ, cu nasul într-un pantof vechi.

În timp ce își analiza situația nu tocmai plăcută, simți că îl cuprinde dorința de a nu se mai împotrivi. O voce

interioară îi spunea că era poate mai ușor să dea piept cu vâltoarea decât să continue o călătorie care nu avea să-i aducă decât alte și alte umilințe. Cât de imposibilă era sarcina pe care și-o asumase! Ce nesăbuiță să se întoarcă aici, în Breasla Degustătorilor, chiar în mâinile dușmanilor lui! Asemenea unei buruieni cotropitoare, astfel de gânduri îi pătrunseră ușor în mintea obosită, care nu mai opunea nicio rezistență.

Fața schimonosită a lui Vinegret trecu prin fața lui, într-o viziune a dezastrului. Rowan simți cum degetele i se desprind de pe încâlceala de lemne putrezite.

Ceva îi atrase însă atenția. Era ceva absolut de neconceput și se afla exact deasupra grămezii de dărâmături în care era prins.

Un punct verde, un strop de viață. Iar din lujerul verde ieșea chiar și mai multă culoare, sub forma a cinci petale galbene-aurii.

O floare de cincifoi!

Floarea regelui creștea acolo parcă anume pentru Rowan, în infernul acela din măruntaiele Breslei Degustătorilor. Băiatul își adună puterile și ajunsese la ea, apoi se cățăără, obosit și șiroind de apa întunecatului râu subteran, iar după ce inhală plin de recunoștință câteva guri bune de aer, se întinse lângă floare și adormi.

Capitolul patruzeci și trei – Insolent

Atlasul ținutului Caux nu include decât un fragment despre marea și tragică dispariție a cărților din Biblioteca din Rocamadour. Axlerod D. Roux nu insistă prea mult asupra acestui trist eveniment din istoria ținutului Caux,

pentru că mâna îi tremurase prea mult și inima îi fusese mult prea îndurerată când scrisese acel text.

Acel vechi incendiu din Rocamadour, blestemat până și de Hemsen Dumbcane, avusese loc din porunca noului și înveninatului rege Mătrăgună, deși, ca multe alte lucruri, fusese de fapt ideea mișelească a lui Vidal Vinegret. Distrusese aproape toate cărțile faimoasei Biblioteci, iar odată cu ele, și vechile învățături din acele scrieri fermecate. Condamnase astfel ținutul Caux la o soartă cumplită, pentru că atunci când dispare învățătura, nu mai rămâne decât prostia.

Incendiul fusese înfăptuit de Expulzați: într-o liniște amenințătoare, adunaseră brațe întregi de volume pe care le îngrămădiseră într-un morman uriaș. Însă bibliotecarul fusese cel care aprinsese flacăra, cu o mână tremurătoare.

O, ce tortură să îți încalci principiile într-o astfel de faptă mișelească! Să ai ca sarcină, bibliotecar fiind, protejarea învățăturilor, pentru ca mai apoi să le distrugi! Asta era o trădare a propriei ființe, o otrăvire a sufletului.

Nespus de rușinat, bibliotecarul din Rocamadour, un individ pe nume Insolent, pentru care însă propriul nume se cufundase în uitare, ajunsese să trăiască în adâncul haznalei de sub oraș. Își căutase anume o existență mizeră ca pedeapsă pentru groaznica lui faptă. Își construisese o colibă mică dintr-o grămadă de pietre aflate prin preajmă și începuse astfel o existență plină de umezeală lângă un canal subteran, o adevărată ironie a sorții, căci avea astfel la îndemână antidotul focului.

Foc și apă. Sufletul nenorocit al lui Insolent era condamnat la o existență apoasă, fără consistență. Sufletul Bibliotecarului.

Vârful ud al bastonului lui Insolent împungea un ghemotoc suspect de lână îmbibată de apă. Nu fusese acolo cu o zi înainte, nici măcar în acea dimineață, iar

omul dorea să se descotorosească de el. Numai că acum bibliotecarul își dădu seama că lucrurile erau nițel mai complicate decât crezuse. Cocoloșul acela umed se mișca și gema. Ghemotocul acela umed era un băiat.

— Hei, tu de colo! Continuă să-l împungă, minunându-se ce soartă o azvârlise pe acea ființă nenorocită tocmai acolo, în străfunduri, însă fără să simtă niciun strop de milă. Era prea înecat în propria-i nenorocire pentru a mai simți vreo milă față de ceva. Ridică-te imediat! îi porunci.

Dar Rowan visa.

În visul lui se găsea Ivy, care îl căuta din priviri. Când însă ajunse mai aproape de ea, ochii ei se veștejiră și se transformară în noduri de copac, iar pielea se încreți și deveni maronie. Rowan visa că Ivy se transformase într-un copac. Unul mare și sălbatic. Unul care se lupta cu el și îl trăgea cu ramurile sale puternice, apoi îl împungea iar și iar în coaste. În mod straniu, copacul mirosea a foc și a fum.

Până la urmă, Rowan fu trezit de acel miros a cărui sursă era Insolent.

Băiatul clipi, cu ochii la acea fantomă ciudată și demnă de milă. Individul era cocoșat, îmbrăcat în resturile unei robe atât de distruse de foc și de pârlite, încât era mai mare mirarea că nu se destrămasese. Din loc în loc i se vedea pielea capului, acolo unde părul lui lung și cărunț refuzase să mai crească. Avea o piele ciudată, cu un luciu și o consistență asemănătoare cu ceara topită.

Rowan mai încasă o împunsătură între coaste și, de data asta, scose un țipăt.

— Aaaaau! Ce faci?

— Nu trece nimeni! Bibliotecarul se sprijini în arma lui și încercă să pară mai impunător.

— Să trec? De-abia mă mișc! îl lămuri Rowan.

— Sunt paznicul acestui tunel, iar tu ai intrat aici fără voie. Îți mai spun încă o dată: nu trece nimeni!

După ce primi încă o împunsătură, Rowan se căzni să se ridice. Avea dureri mari de tot în coaste.

— De acord, spuse el, privind în jur. Un șir neregulat de trepte desenau o potecă crestată în zidul de piatră care urca spre o firidă suspectă. În acel loc, deasupra hăului, Rowan văzu că grămada de pietre pe care o zărise din apă era de fapt un fel de adăpost construit la întâmplare, gata să le cadă în cap în orice moment. Numai să-mi arătați pe unde să ies...

Insolent clipi.

— Nu vreau să vă deranjez, domnule... Numai să-mi arătați o altă cale de ieșire. Doar nu mă pot întoarce pe unde am venit, nu?

Insolent deschise gura știrbă, apoi clănțani, închizând-o iute. Deveni mai atent. Pe chip i se așternu o mină neîncrezătoare.

— Nu, asta nu se poate, mormăi el, apoi îl ajută supărat pe Rowan să urce restul mormanului de gunoaie și îl conduse pe scările șubrede spre o zonă sigură.

Acolo, bibliotecarul fu cuprins de disperare pentru a doua oară în acea zi. De ani de zile trăia într-un surghiun singuratic, în timpul căruia nu fusese deranjat de nimeni. Iar acum, incredibil, de două ori în aceeași zi avea de-a face cu vizitatori nepoftiți.

— Nu trece nimeni! repetă, aproape fără să-și creadă ochilor.

De data aceasta însă, avertismentul nu era pentru Rowan. Undeva în față, hăul singuratic în care se afla casa bibliotecarului se întâlnea cu peretele de stâncă, în dreptul unui tunel. În deschizătura lui se aflau o fetiță, o pisică uriașă și doi estacagii.

Capitolul patruzeci și patru – Ghicitoarea

Rowan! Ivy alergă peste punte spre locul unde se aflau Rowan și bibliotecarul. Rowan! Eram convinsă... Nu îndrăzni să-și termine gândul cel trist; în loc de asta, alergă să-și îmbrățișeze prietenul.

— Nu trece nimeni! Bastonul lui Insolent o opri.

— Nu... nu încerc să trec. Vreau numai să-mi văd prietenul!

Preț de o clipă, Insolent păru încurcat, dar își redobândi iute aerul amenințător, agităndu-și brațele aspre în roba arsă.

— Înapoi, copilă!

Ivy nu-l luă în seamă.

— Cum de ai... ? Se căznea să vadă dincolo de individul acela enervant, dar el îi bloca fiecare încercare. Dansul acesta mai continuă câteva clipe, până când Rowan pur și simplu trecu pe lângă Insolent, spre marea supărare a acestuia. Avu astfel loc o îmbrățișare fierbinte, urmată de un icnet de durere. Coastele lui Rowan erau zgâriate și nu putea respira decât pe jumătate.

— Lasă-mă să mă uit! Ivy îi cercetă roba, care era sfâșiată într-o parte. Inspiră adânc! Bine. Nu e nimic rupt. Totuși, te-ai căptușit bine. Julituri, zgârieturi și o așchie de toată frumusețea, din câte mi se pare. Se uită mai cu atenție. Cred că e un spin din pădurea de păducel. Dacă vrei, pot să îl scot. Ți-ar prinde bine și o baie.

— Nu mai spune!

Se apropiaseră și Axle și Peps, împreună cu pisica cea hărtănită, așa că începură să flecărească veseli, vorbind pe deasupra capetelor celorlalți și îmbrățișându-se.

Brusc, bibliotecarul se simți stânjenit. Veselia lor îl indispunea. Era mai bine să scape de ei cât mai repede.

Își drese glasul.

— Nu trece nimeni! mai încercă o dată, cu o voce cam nesigură.

— Da, da, știm! spuse Ivy.

— Doar dacă...

— Dacă ce? Fata era curioasă.

— Dacă îmi răspundeți mai întâi la ghicitoare.

Capitolul patruzeci și cinci – Răspunsul

În sfârșit, le atrăsese atenția.

Insolent privi prudent spre punte și întrebă:

— Prin urmare, ne-am înțeles? Bibliotecarul făcu un pas înainte spre grup; efortul lui fu întâmpinat de șuieratul de avertisment al jigăritei de pisici. Șuieră imediat și el, drept răspuns.

— Ne-am înțeles, spuse Axle.

Dacă Insolent ar fi avut un simț de observație mai bun (până la fapta lui infamă, își devotase întreaga viață literaturii), ar fi zărit privirea ciudată pe care i-o aruncă deodată estacagiul. Însă bibliotecarul savura pauza teatrală dinaintea încercării, pauză în care se felicita pentru ghicitoarea lui specială, ce nu putea fi dezlegată, una pe care o scornise de-a lungul multor ani de singurătate. Până acum nimeni nu găsise răspunsul.

— Insolent, *tu* ești? întrebă Axle neîncrezător, ștergându-și de murdărie pince-nezul și punându-l apoi la loc pe nas. Trăiești!

Ghicitoarea rămase o vreme agățată pe buzele arse ale individului.

— Tu ești! Știam eu! Axle făcu un pas înainte și îl bătu pe spate pe bătrân, împrăștiind un nor de praf din stofa zdrențuită ce mirosea puternic a fum, care pluti și dispăru în aer.

O groază de ani trecuseră de când bibliotecarul nici nu se mai gândise la propriul lui nume, darămite să-l mai și rostească. Cu toate acestea, nu era el omul care să nu profite de o ghicitoare bună. Trăgându-se mai la o parte, își ridică demn capul.

— Ce mănâncă tot timpul, dar nu e niciodată flămând? Întrebă cu o voce sonoră și încăpățânată. O ținti cu privirea pe fata din fața lui.

Ivy urmărise schimbul ciudat de replici dintre Axle și străin și fu luată pe nepregătite.

— Aăă... vă rog, ați putea repeta întrebarea?

Bibliotecarul se supuse.

— Ce mănâncă tot timpul, dar nu e niciodată flămând? repetă Ivy gânditoare. Se întoarse să-l consulte pe Rowan.

— Porcii mănâncă mult, veni răspunsul lui Rowan, care era fiu de porcar. Chiar când nu le e foame.

— Cred că e vorba de ceva nu chiar atât de evident. La urma urmei, e o ghicitoare.

— Stai să mă gândesc un pic, caută el să tragă de timp. Încercă să-și amintească de anii lui de pregătire ca degustător.

— Insolent... Axle nu se lăsă. Îl bătu din nou insistent pe umăr. Nu se poate să nu-ți amintești de mine – Axelrod D. Roux? Ai fost mereu atât de meticulos și de învățat, m-ai ajutat mult în munca mea de cercetare. Ești un adevărat profesionist. Îți sunt foarte îndatorat, am vrut mereu să-ți mulțumesc, numai că, ei bine, cum

evenimentele au luat întorsătura pe care o știm, nu am avut cum să revin la Rocamadour. Spune-mi, rogu-te, cum de ai ajuns... aici?

Insolent oftă. După cum se vedea, omulețul ăsta nu se descuraja așa, cu una, cu două. Privi spre grup. Apa de sub ei bolborosea. Apoi, în acel fel misterios în care apar ideile mărețe, ca și cum ar cădea din cer, intacte și pe neașteptate, Ivy își dădu brusc seama că știe răspunsul la ghicitoarea lui Insolent.

— Un șarpe care își mănâncă propria coadă! spuse ea cu agerime. Uroborosul este răspunsul la întrebare!

Capitolul patruzeci și șase – Ceai și compasiune

Pentru că fata găsisese atât de repede răspunsul la ghicitoare și pentru că omulețul ăla insistent îi tot repeta numele, în cele din urmă pe Insolent îl podidi plânsul. Izbucni rapid, iar fața i se umplu de dăre de funingine și cenușă. Plânse amarnic. Plânse pentru câte fuseseră pierdute cu atât de multă vreme în urmă.

Apoi, cu un suspin adânc, îi invită pe vizitatori la un ceai.

Coliba lui Insolent nu era făcută pentru oaspeți – de fapt, nu era făcută să fie locuită de oameni – și aveau mare noroc că grămada mică de pietre înnegrite de fum pe care fierbea ceaiul se afla chiar în fața intrării. Bibliotecarul turnă o apă murdară în vasul prăpădit pe care îl așează deasupra cărbunilor încinși.

În afară de vreun Expulzat rătăcit, bibliotecarul nu întâlnise pe nimeni din lumea de deasupra pe toată durata regimului Mătrăgunelor, iar cum Expulzații nu stăpâneau

arta conversației, Insolent nu avusese parte decât de propria-i suferință. Constată acum că în inima lui mâhnită mai era loc de uimire și fu bucuros – sau, mai exact, nu fu întristat – să afle ce evenimente se petrecuseră în lipsa lui, de la incendiu încoace. Pe când Axle și Peps îl puneau la curent cu toate acestea, Ivy și Rowan schimbă câteva cuvinte pe șoptite.

— Uite acolo, o vezi? Rowan îi arată în josul teribilelor trepte floarea delicată de cincifoi.

Ivy scrută întunericul.

— Da! spuse ea cu voce întretăiată. Da, o văd! Precis e un semn. Crește doar în prezența magiei.

Încurajată, se întoarse și cercetă periculoasa alcătuire instabilă a casei lui Insolent. Era un refugiu dărăpănat, construit din blocuri de piatră neobișnuit de frumos cioplite. În mod inexplicabil, Bibliotecarul agățase la uscat niște zdrențe vechi de-a lungul unei frânghii deșirate, care atârnavă trist într-o parte a colibei. Pe față o trecu un fior când își dădu seama că blocurile de piatră îi erau foarte cunoscute.

— Rowan, strigă ea și își apucă prietenul de braț. Privește! Casa lui Insolent! E construită din...

Merseră iute mai aproape, Ivy aproape târându-l pe Rowan după ea.

— Pietre-mesager! le recunosc degustătorul.

— Da! Precis!

O rupse la fugă spre colibă cât putu de repede și își trecu palmele peste pietrele fermecate ale lui Verdegris. Altădată aflate pretutindeni, erau un far pentru cei rătăciți, căci îi îndrumau spre casă pe călătorii istoviți. În drumul ei spre Templar, Ivy dăduse peste câteva pietre uitate care o ajutaseră să-și păstreze speranța. Știa că majoritatea fuseseră puse sub lacăt de mișelul rege Mătrăgună, care disprețuia tot ce rămăsese de la fostul

Rege, astfel că Insolent fusese neștiutul beneficiar al acestei confiscări.

Ivy mai știa însă ceva ce regele Mătrăgună nu știuse. Cum pietrele erau fermecate, odată mutate, se schimba și informația dăltuită pe suprafața lor netedă. Cu o caligrafie frumoasă, un înscris se regăsea în numeroase replici pe fiecare piatră a colibei Bibliotecarului:

½ nod până la Pimcaux

Pimcaux.

Ce putere poate avea un singur cuvânt! Cei doi călători oboșiți zâmbiră larg la vederea lui, scris pe unele pietre cu litere mici, iar pe altele cu litere de-o șchioapă, când cu o caligrafie uluitoare, când cu una simplă și comodă, pe laterală, pe verticală și pe diagonală (căci casa lui Insolent nu era croită în linii drepte) și repetat la nesfârșit.

Vizita la Insolent acasă mai avu încă un rezultat important.

Axle și Peps ascultau cu ochii mari pe când bibliotecarul povestea ultimele minute petrecute lângă marele incendiu care înghițise nenumărate cărți fermecate și de neînlocuit din timpul domniei bunului rege. Când Insolent văzuse cum pier toate în flăcări, sub furioase limbi portocalii care înghițeau paginile vizionare, înțelesese în adâncul sufletului ce greșeală cumplită se făcea. Văzu cum textele stufoase și fermecate pe care le păzea de atâta vreme se transformau într-o cumplită masă neagră care apoi devenea cenușă. Într-o clipă, picioarele i-o luaseră din loc singure și se trezise deodată în mijlocul acelei îngrozitoare grămezi în flăcări, încercând cu disperare să salveze ce mai era în stare și cuprins de remușcări înfiorătoare.

— Puținele cărți pe care am reușit să le salvez sunt ascunse prin catacombe, le mărturisi el. În cea mai veche criptă de sub oraș. Cartea Uroborosului se află acolo.

Capitolul patruzeci și șapte – Grădina luminată de lună a profesorului Breaux

Ceaiul cel slab fu băut, apoi grupul își luă rămas-bun în liniște. Așa cum le arătase Insolent, printr-un tunel scurt ajunseră la o scară de metal; ceva obișnuit în canalele de scurgere, aceasta era totuși diferită de altele. Era poleită de o dără slabă de lumină argintie.

Rowan încă mai simțea efectul juliturilor și al vânătailor, mai ales că acum așchia îl zgândărea în coaste cu o durere ascuțită, sfâșietoare. Când privi în susul puțului, i se păru că pasajul e nesfârșit. Urcușul ăsta o să fie un chin, își spuse, nenorocit și plin de teamă față de locul în care aveau să ajungă. Brusc, roba de învățăcel îl făcu să se simtă încă și mai jalnic și mai greoi, ceea ce îi aduse în memorie o amintire din ziua în care își dăduse seama că nu avea sorți de izbândă ca degustător.

Avusese această revelație descurajantă în timpul unui curs teoretic despre gust, predat de un prorector bătrân, profesorul Breaux. Cursul, „Teoria avansată a gustului”, era destinat învățăceilor mult mai talentați sau, în orice caz, celor cu note mai bune, dar cererea lui de înscriere fusese totuși aprobată. Breaux era foarte bătrân și cocârjat, însă glasul lui ajungea până în fundul sălii, unde se auzea cu mai mare putere decât în primele rânduri.

De-a lungul anilor, cursul nu se abătuse de la programă, astfel că nu mai era apreciat de noii degustători, care îl considerau învechit și dificil. Din acest motiv, Rowan era mereu aproape singur în clasă, având-o colegă doar pe o fată arțăgoasă, pe nume Rue. Băiatul știa că fata avea o limbă cam ascuțită și, cum era cu un an mai mică decât el, la început se întâlneau numai la cursurile lui Breaux.

Din câte vedea, Rue nu lua niciodată notițe când profesorul Breaux prezenta detalii mai subtile despre gust și apetit. Rowan, care știa că el nu este un învățat adevărat, se căznea să umple foaie după foaie cu notițe mângălite la repezeală, însă talentul lui de a lua notițe nu-l ajuta să acumuleze cunoștințe. După ore, când se uita pe ele, avea impresia că tot ce scrisese era complet greșit și nu reușise deloc să prindă esența cursului. Cu toate astea, nu se dădea bătut, uneori mai ales pentru a-i demonstra lui Rue că poate reuși, pentru că mintea lui inventase o competiție între el și fata care părea că nici nu-l observă.

Dacă restul prorectorilor predau gustul sub forma diferitelor combinații de dulce, acru, sărat și amar – aromele pe care le recunoaște orice limbă –, profesorul Breaux avusese ideea de a preda gustul într-un mod cu totul diferit. El adăugase pe listă și savoarea – un al cincilea gust, foarte controversat –, iar din acest motiv lucrurile deveniseră și mai confuze. Rowan se chinuia să învețe gustul ca pe o *experiență* completă, totală, iar acest curs punea sub semnul întrebării toate celelalte învățături ale Breslei. Era ca și cum ar fi încercat să învețe două limbi diferite, dar asemănătoare până la confuzie, rezultatul fiind un amestec cumplit.

Astfel că băiatul putea să spună exact care fusese momentul în care își dăduse seama, în cursul pregătirii

lui, că nu avea să ajungă un bun degustător, acolo, în vechea sală de curs a lui Breaux, în care razele palide ale soarelui de după-amiază scoteau la iveală firele de praf ce pluteau în aer. Într-un fel, cursul acela sădise în Rowan sămânța care-l făcu să fie un tovarăș atât de bun pentru Ivy și un dușman al Breslei Degustătorilor. Într-un fel mult mai practic, îl dăduse peste cap atât de mult, încât ajunsese un pericol pentru el însuși și pentru cei pentru care gusta mâncarea, fapt ce se dovedise fatal pentru Turner Taxus.

Era un lucru arhicunoscut că profesorul Breaux avea o grădină de care era nespus de mândru. Era o grădină luminată de lună, neinteresantă pe timpul zilei, dar care, de îndată ce se așternea întunericul, se trezea la viață odată cu florile palide, cu aromele delicate și dulci și cu surprizele ei scilpitoare. Seara obișnuia să găzduiască întruniri, iar odată, când Rowan fusese invitat la una dintre ele – ceea ce era o adevărată onoare –, o descoperise acolo și pe Rue.

Rowan stătuse timid lângă fântâna de piatră și îi privise pe studenții mai mari, care țineau discursuri despre gust. Sperase să nu i se ceară părerea despre nimic și fusese agitat toată seara. Pe când simțurile îi fuseseră atrase de zorele și de floxul de lângă el, auzi, spre marea lui disperare, că fusese strigat. Se întoarse și o descoperi pe Rue cu brațul întins.

— Mai vrei vin de păpădie? îl întrebă ea din nou.

— Ce? Da, te rog, răspunse Rowan, zâmbind timid.

— Vii pentru prima oară? întrebă Rue, iar Rowan încuviință, cu un semn din cap. Tare-mi place cursul ăsta, ție nu?

Rowan spuse că da.

— Nu te-am văzut niciodată luând notițe, adăugă el apoi, curios.

- Mda, răspunse Rue. Îmi ajung cele de acasă.
- Acasă?
- E bunicul meu, arătase ea spre profesor. Nu știai?
- Nu!

Rue ridică din umeri.

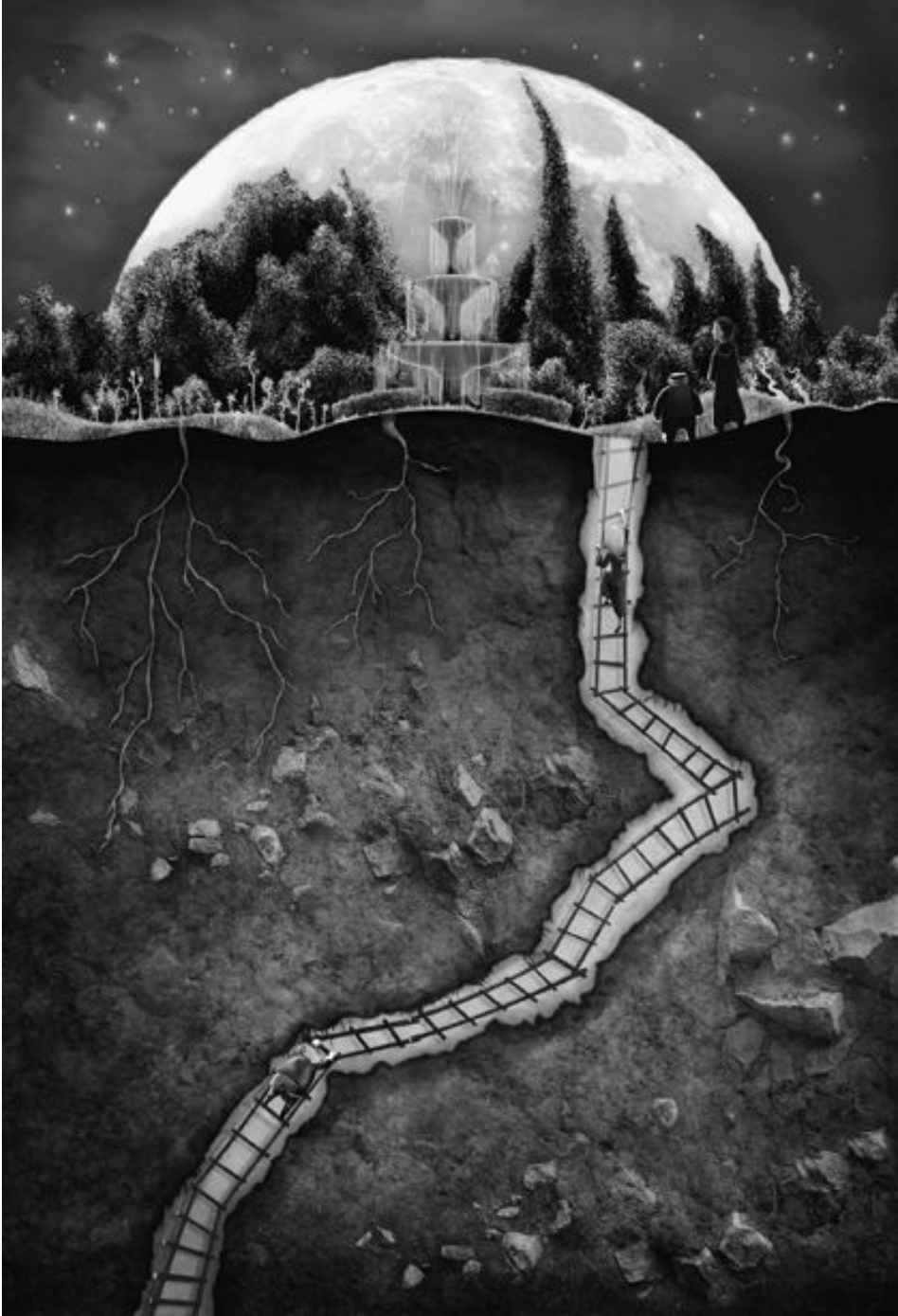
Rowan o privise, admirându-i părul șaten prins neglijent la spate cu o panglică.

— Mă bucur că ai venit, mai adăugase ea. De ceva timp îmi tot fac curaj să te invit.

Capitolul patruzeci și opt – Scara

Amintirea despre Rue și bunicul ei îi dădu putere lui Rowan să înceapă urcușul. Avea într-adevăr să fie un urcuș lung – căci Insolent își alesese ca loc de pedeapsă tocmai străfundurile orașului –, însă grupul era încurajat de raza de lună care le lumina spinările tăbăcite și murdare. Din când în când, dintr-un sac de pânză în care fusese îndesată și din care se vedea ieșind doar un ghem înfuriat de blană încâlcită, Șase slobozea un mieunat sinistru, pe care ecoul din pasaj îl prelungea la nesfârșit, ca și când o mie de pisici disperate și încarcerate ar fi alcătuit o simfonie nemiloasă.

Scara era chinuitor de lungă, cu bare de metal inegale, care se răsuceau amețitor prin tunel. Totuși, observau treptat o schimbare: lumina argintie devenea tot mai puternică, până când, după multe trepte, se iți la capătul tunelului printr-o fantă orizontală.

— Nu mai e mult, le strigă Axle celorlalți.

După ce se strădui un pic, reuși să dea la o parte grilajul greu de la capătul scării. Ieși din tunel, pentru a intra în neant.

Neantul era chinuitor, dar nu atât de chinuitor precum ceea ce urmă. Un țipăt, urmat de câteva comentarii înfundate, apoi se auzi iar doar sunetul scurgerii lente a apei pe peretele vâscos.

Îngrozită, Ivy se agăța cu disperare de treapta de metal a scării.

Următorul pe scară era Rowan, care ieși fără să se mai gândească la pericolele care ar fi putut să-l întâmpine. În nesăbuința lui exista și un strop de nostalgie a întoarcerii acasă, căci băiatul se emoționează la vederea fostului său campus. Fu urmat de Ivy și de Peps. Ceea ce-i întâmpină însă nu era chipul înspăimântător al vreunui Expulzat, ori poate Vidal Vinegret în persoană, ci o grădină liniștită, luminată de lună în miez de noapte, plină de flori argintii și miresme nocturne, în care caprimulgi flecăreți ciripeau răgușit.

Când ieși la lumină de după grilajul canalului de scurgere, lângă o fântână arteziană, cu pumnii strânși gata de luptă, Peps îl observă uluit pe fratele lui împreună cu un individ înveșmântat într-o mantie ciudată, bătându-se pe spate ca doi vechi prieteni.

Rowan știa foarte bine unde se află. Simți un straniu val de bucurie – straniu, pentru că ajunsese în inima temutei Bresle a Degustătorilor, dar se găseau în spațiul delicat al grădinii luminate de lună a profesorului Breaux. Profesorul se afla acolo, iar lângă el era Rue.

— Rowan! strigă Rue, apoi se repezi să-l îmbrățișeze de bun venit, numai că mirosul o opri brusc. Cum ai ajuns aici?

Ivy se uită chiorâș la fată, căci i se părea evident pe ce cale veniseră și gândi că oricine pune o astfel de întrebare trebuie să fie ori prost, ori orb.

Ca și ei, Rue purta roba cenușie a învățăceilor, căci era încă studentă și nu trecuse prin ceremonia Citaniei, în urma căreia, printre altele, avea să primească roba de degustător. Totuși, Rowan observă imediat că se schimbaseră ceva la ea. Părul îi era ciumpăvit conform tunsorii scurte a prorectorilor Breslei. În față era ras într-un semicerc care îi scotea și mai mult în evidență fruntea și îi lățea fața într-o lună plină, întruchiparea devoțiunii.

Rowan se holbă și făcu un pas în spate.

— Ai to-tonsură! se bâlbâi el.

Rue se încruntă o clipă, apoi se destinse.

— Da! râse ea. Mereu am vrut să-mi continuu studiile după absolvire.

— Vrei... vrei să ajungi *prorector*? De când o întâlnise pe Ivy, părerea lui despre Breasla Degustătorilor se schimbaseră radical, dar nici înainte nu se gândise să ajungă un erudit în cadrul Breslei.

— De ce nu? Există o onoare mai mare?

Rowan tăcu.

— Ea cine e, Rowan? întrebă Peps, uitându-se de la unul la altul.

Amintindu-și de bunele maniere, Rowan se grăbi să facă prezentările.

— Ivy, Peps, aceasta este prietena mea, Rue. Rue, ți-i prezint pe Ivy Manx și pe Peps D. Roux. A, iar acolo se află...

— Axlerod D. Roux! Rue dădu din cap cu entuziasm. Ca mai toți cei din Caux, Rue avea un mare respect pentru

Atlas și pentru autorul lui, care tocmai îi dădea vești prietenului său despre Cecil și Templar. Rue se întoarse iar spre Ivy, care până atunci nu reușise să pară prea prietenoasă.

— Numele meu vine de la al lui! îi mărturisi ea făcându-i cu ochiul.

Ivy pufni cu dispreț.

— De la Axle?

— Da. Părinții mei erau mari admiratori ai operei lui.

Ivy o privi printre gene. Brusc se simți proprietara prietenului ei de-o viață.

— Nu mai spune! Ce drăguț! Îi aruncă o căutătură furioasă fetei aceleia ciudate și avu o pornire a vechii Ivy – ce-ar fi să-i pună la încercare lui Rue talentele de degustătoare? Era sigură că o putea da gata pe viitoarea savantă cu câteva picături din faimosul ei tonic de ciupercă otrăvitoare. Ochii galbeni ai lui Șase sclipeau încurajator.

Privindu-le nervos pe cele două fete, Rowan întrerupse confruntarea.

— Ivy a crescut în apropierea estacadei lui Axle. Sunt prieteni vechi, o informă el pe Rue.

Cuvintele lui avură darul de-a o relaxa puțin pe Ivy, care zâmbi cu satisfacție. Schimbând iute subiectul, Rowan ceru să afle vești din interiorul Breslei Degustătorilor, observând că Rue era mai mult decât bucurăoasă să-i povestească.

Pe când cei doi colegi se puneau la curent cu noutățile, atenția lui Ivy fu atrasă de altceva.

— Ivy Manx, se auzi o voce baritonală, din cele care îi fac pe copii să învețe cu ușurință lucruri complicate doar cu ajutorul tonalităților ei melodioase. Ce îl aduce pe Copilul Profeției, pe Nobilul Vlăstar, tocmai aici, la Breasla

Degustătorilor? În acest tărâm tulburat, sigur nu poate fi voba de o vizită de curtoazie.

Lângă ea veniseră Axle și profesorul. În contrast cu roba neagră, părul lui argintiu lucea puternic în lumina slabă. Cei doi prieteni aveau fețe grave, iar profesorul se aplecă să o observe.

— Ăăă... Brusc, Ivy nu se simți în stare să răspundă. Însă, după cum se dovedî, întrebarea îi era adresată mai degrabă lui Axle, căci într-adevăr profesorul știa că estacagiul era cel care urma să dea un răspuns.

Axle privi în jur în noaptea adâncă, iar Breaux înțelese pe dată.

— Aici, în grădina mea, deocamdată sunteți în siguranță, spuse profesorul. Vinegret consideră că nu e cazul să-l deranjeze pe un bătrân profesor nesigur pe picioare. Nu încă.

— Dar...

Axle tăcu și îi cercetă de la distanță pe Rowan și pe Rue.

— A, da. Rue, oftă profesorul. E tânără. Asta e singura viață pe care o cunoaște, în interiorul zidurilor Breslei. Însă puteți avea încredere în ea, este nepoata mea, sânge din sângele meu.

— Desigur, răspunse iute Axle. O clipă, păru că mai avea să adauge ceva, însă profesorul îi strânse mâna și tăcu.

Se adunară lângă fântână, unde Peps se bucură să-și poată înmuia batista, pentru a face apoi imposibila încercare de a căpăta o înfățișare prezentabilă.

— Vechiul meu prieten, nu se poate să te mire faptul că ne aflăm aici, spuse Axle.

Ochii lui Breaux sclipiră o clipă, apoi deveniră liniștiți și triști. Clătină din cap.

— Preferam doar să nu fie cazul să veniți.

— Căutăm Intrarea din Rocamadour. Intrarea spre Pimcaux.

O clipă, Breaux rămase tăcut.

— Desigur, spuse el într-un final. Vă stau la dispoziție.

— Ai vești?

— Da. Și nu sunt bune.

Capitolul patruzeci și nouă – Planul

Cu ajutorul nepoatei sale, profesorul Breaux se așeză cu greutate pe o bancă de piatră lustruită. Se folosi și de un baston noduros, însă fața tot i se schimonosi de durere, iar Rowan constată cu uimire cât îmbătrânise profesorul în cei câțiva ani de când nu-l mai văzuse. Comod instalat, Breaux inspiră adânc.

— Spui că l-ai întâlnit pe bibliotecar, pe Insolent?

— Da, răspunse Axle. L-am văzut.

— Mare mirare! Profesorul privi în jur, apoi privirea i se opri la Ivy. Trebuie să-i fac o vizită vechiului meu prieten.

— Insolent a ascuns unele dintre cărțile lui Verdegris în cripta de sub oraș, spuse Axle cu entuziasm. Poate că Intrarea se află acolo?

Ivy își aminti de timpul petrecut în biroul lui Axle – părea să fie atât de mult de atunci –, când, împreună cu Rowan, văzuse într-o carte o astfel de Intrare. Cunoștea puterea măreței și vechii magii, iar amintirea ciudatei vizituni de pe estacadă făcu să i se strângă inima.

Însă bătrânul clătină din cap cu tristețe.

— O fi fost la un moment dat. Însă pagina a fost ruptă din carte cu mult timp înainte ca Insolent să o poată

salva, iar acum există o mulțime de speculații legate de existența ei.

— Asta înseamnă că poate încă mai e acolo! spuse Rowan.

— Mă tem că nu, spuse trist Breaux. Se crede că documentul a ajuns la Vidal Vinegret, care l-a pus la loc tainic.

Rowan privi în jur amărât. Era imposibil să pătrunzi în apartamentele Directorului.

— Iar acum se zvonește că ar fi dispărut din nou, oftă Breaux.

— Cum arăta pergamentul ăsta? întrebă Ivy. Imaginea unor neprețuite pergamente dispărute o duse cu gândul la cineva, iar atunci înțelese brusc.

— Se spune că era vorba de o ușă desenată simplu, dar ornată cu un vechi simbol al regenerării și tămăduirii: uroborosul.

— Uroborosul! exclamă într-un glas călătorii. Șarpele auriu din prăvălia lui Dumbcane.

— Ce nu e niciodată flămând, dar mănâncă tot timpul? strigă Ivy.

— Vinegret a prins hoțul, spuse mai departe Breaux. Este un scrib. Dar este în același timp și falsificator, și se pare că de o groază de vreme fura documente valoroase ce-i aparțineau Breslei.

— Se numește Hensen Dumbcane, anunță Axle, spre surpriza gazdei lui.

— Ai auzit de el?

Axle încuviință.

— E un fel de vecin.

Auzind vorbele astea, Peps se încruntă.

— E prizonier în catacombe, își așteaptă sentința, spuse Rue.

— Sentința? Ce fel de sentință? întrebă Axle.

— *Conium maculatum*.

— Cucută, șopti Ivy. Ca otravă, este perfectă. Rapidă și mortală.

Privirea înțeleaptă a lui Breaux se întoarce iar către Ivy.

— Ivy, l-am cunoscut pe unchiul tău Cecil în vremuri mai bune. Ce mai face? Bănuiesc că este foarte mândru de tine.

Ivy mormăi că Cecil o duce bine.

— Îți place grădina mea? Întrebă el. Aud că și tu ești pasionată de grădinărit.

— Da, mi-ar plăcea să arunc o privire pe aici, răspunse ea sfioasă.

— Mi-ar face mare plăcere. Făcu un gest larg. Nu uita să miroși socul, spuse el pe un ton neutru.

Ivy dădu din cap.

— Socul și arorutul, desigur.

Ciudate rugăminți, gândi Ivy, căci niciuna dintre aceste plante nu mirosea prea plăcut, dar dădu iar politicos din cap.

— Socul, arorutul și iarba-puricelui.

Ivy trase cu ochiul la Axle, care privea amuzat.

— O s-o fac negreșit, domnule profesor.

— Cum le merge aici ierbii-șarpelui și scui pătoarei? Întrebă Axle pe un ton calm.

Iarba-puricelui înseamnă în general *captiv, prizonier*, gândi ea iute. Iarba-șarpelui, o trestie țepoasă cu semințe pline de puf și sevă lipicioasă, însemna *a descifra*. Profesorul și Axle vorbeau folosind limbajul florilor. Brusc își dădu seama că îi era foarte drag acest bătrânel, profesorul preferat al lui Rowan. Ascultă voioasă cum profesorul și Axle propuneau să facă neapărat o vizită în catacombe, pentru a-l găsi pe Dumbcane.

Era prea periculos ca Ivy să părăsească această incintă, continua Axle. Nu putea fi recunoscută imediat, însă erau prea multe în joc. Profesorul fu de aceeași părere, așa că hotărâră ca și Rowan să rămână în spațiul înzidit, scaldat de lună. Fiind un fost student, lumea îl cunoștea și se știa că i se confiscase gulerul pentru că încălcase Jurământul. Dacă Vinegret îl găsea pe Rowan... Ivy știa ce îl aștepta, nu mai era nevoie ca profesorul să-și mai termine fraza.

Ivy căută într-un buzunar ascuns al robei sale de împrumut și scoase la iveală îndrăgitul ei exemplar al cărții lui Axle, pe care îl deschise iute la o pagină cu colțuri îndoite.

— Burete-puturos? întrebă ea, după ce găsi planta căutată. Nu e nici lichen, nici buruiana-de-sub-șă.

Profesorul izbucni în râs.

— Da, sigur că da! Canalul colector din Rocamadour este cel mai scârbos loc care-mi vine în minte. Să vedem ce putem face ca să vă spălați nițel!

Capitolul cincizeci – Ceva care crește

Nu trecu mult și călătorii se reuniră iar în fața fântânii, de data asta învăluți într-un miros mai frumos de săruri de baie și de săpun proaspăt, și în robe noi. Ivy zâmbi dând cu ochii de Peps, care era atât de mulțumit că scăpase în sfârșit de canal, încât nici că-i mai păsa că noile veșminte de împrumut nu i se potriveau. Zâmbetul lui larg lăsă să se vadă sclipirea dintelui de aur. Axle și Profesorul BreauX încă mai discutau cu voce joasă, iar Ivy aștepta sosirea lui Rowan.

În grădină era pusă masa, iar Rue se ocupa de diferite bunătăți și farfuriuțe. Ivy tot nu avea poftă de mâncare, căci mirosul din canal nu dispare cu una, cu două, dar privi în jur cu un sentiment de fericire, ținut în frâu de relitatea faptului că era un musafir neinvitat la Rocamadour. Trebuia cumva să se strecoare prin acest oraș îngrozitor și să găsească calea spre Pimcaux. Deocamdată, însă, grădina era splendidă, iar deliciile ei o îmbiau.

Porni la plimbare, mulțumită că avea ceva timp numai pentru ea. Foarte repede, conversația tainică a celorlalți fu acoperită de vibrațiile insectelor și chemările broaștelor, precum și de omniprezentul clipocit al fântânii. Plantele care creșteau peste tot se înviorau la trecerea ei, așa cum se întâmplase de când se născuse; o luă pe o cărare acoperită cu pietricele, de-a lungul căreia florile își lungeau gâturile pe tulpini ca să fie mai aproape de ea. Totuși, indiferent în ce direcție mergea prin grădina lui Breaux, nu avea cum să scape de înalta turlă întunecată a turnului Breslei, care străpungea cerul calm al nopții; privind-o, în suflet i se strecură o umbră de îngrijorare.

Ivy coti pe după o tufă bogată de iarbă-argintie și, surprinsă, își găsi gazda, singură în lumina lunii, stând pe o bancă într-un colț izolat al grădinii.

— Domnule profesor Breaux, spuse ea apropiindu-se.

Cu un deget la buze, el îi făcu semn să tacă.

Deși se afla pe proprietatea lui – pe care o dobândise datorită vârstei înaintate și vechimii în rândul prorectorilor și care era un loc oarecum sigur pentru călătorii noștri –, la urma urmei, aceasta era o pârțică din teritoriul mai mare al Breslei Degustătorilor, iar zidurile de apărare ale orașului nu erau foarte departe. Din locul în care se aflau acum, cei doi vedeau gârziile care patrulau pe creste. De partea cealaltă a zidului înalt de

piatră care încingea casa și grădina lui Breaux se afla o alee pietruită, iar Ivy auzi clar zgomot de pași care se îndepărtau.

— Vrei să stai lângă mine? profesorul rupse tăcerea care se înstăpânise.

Ivy dădu din cap și se așeză.

— Te invidiez pentru călătoria pe care o faci. Pimcaux! Deși planurile mele nu presupun o reîntoarcere acolo, mi-aș dori foarte mult să fac asta. Făcu o pauză. Totuși, trebuie să-ți spun ceva. Ceva foarte important pentru întoarcerea ta.

Ivy îi aruncă repede o privire, apoi înclină capul.

El întinse mâna și rupse din apropiere o floare de reginanoptii. Fata era încântată că, pe lângă compania lui, avea și bucuria de a simți parfumul greu al unei flori așa de rare. Degetele lui Breaux erau strâmbe și îngroșate de vârstă, însă nu le fu greu să sfărâme frumoasa floare. Aerul se umplu de mirosul apăsător al plantei strivite. Profesorul luă floarea ciuntită și o puse în palma deschisă a lui Ivy, după care îi închise degetele peste ea.

— Suntem un tărâm născut din pământ, din lucruri care cresc, și binevoitoare, și dăunătoare. Pădurile ascund o mare înțelepciune, iar cei ce o caută au parte de mari puteri. Însă plantele trebuie folosite cu chibzuință și nu contra naturii lor, căci atunci se întorc împotriva noastră. Fac rău, în loc să tămăduiască. Otrăvesc. Tu vorbești limbajul florilor, Ivy. Destinul tău e legat de asta. Cel ce le vorbește copacilor îi vorbește regelui.

Profesorul tăcu o vreme, apoi continuă.

— Când vei ajunge în Pimcaux, te vei afla abia la jumătatea călătoriei. Întoarcerea presupune cu totul altceva. Ca să pleci din Pimcaux trebuie să ai la tine ceva al pământului, ceva care crește pe solul din Caux. Altfel nu ai cum să mai vii înapoi.

Ivy dădu din cap în semn că înțelesese, iar profesorul se mai liniști puțin, ca și când i s-ar fi luat de pe umeri o mare greutate. Fata se aplecă în față și deschise palma, privind curioasă în lumina lunii. În pumnul ei mic, delicata floare renăscuse și nu mai purta nicio urmă a suferinței produse de mâna bătrânului.

Ea își puse floarea la ureche.

— Prin urmare, e adevărat. Acum sunt și eu martor la asta. Plantele se retrezesc la viață. Unchiul tău a folosit farmece vechi când a trezit din somn tapiseriile lui Verdegris. Însă și mai puternică e înrăurirea ta asupra a tot ceea ce crește.

Gândul lui Ivy zbură la copacul de păducel și la dorința lui malefică de a-l face prizonier pe prietenul ei. O străbătu un fior. Părea că se trezesc toate plantele, nu doar cele bune. Oare câtă lume trebuia să sufere din cauza ei?

Undeva în apropiere se auzi un trosnet, un zgomot de frunze uscate strivite de pași pe alee, iar Ivy înlemni. Printr-o perdea de plante agățătoare, bare subțiri de metal lăsau să se vadă o stradă îngustă; lui Ivy i se păru că acolo se vedea mișcând ceva. Privind spre șirul întunecat de pietre de caldarâm, fu sigură că așa era. Zărise o străfulgerare stacojie, apoi nimic.

Capitolul cincizeci și unu – Truax

De când Snaith îi dăduse stăpânului său ciudatele cerneluri ale lui Dumbcane, mânia pusese și mai mult stăpânire pe Vinegret, o mânie rece și atotputernică, ce părea să-l devoreze. Sentimentele stăpânului său îl umpleau de temeri până și pe ucigaș, iar viespile furioase care încoronau acum capul Directorului erau creaturi

afurisite, hotărâte să păzească acele cerneluri cu care se juca Vinegret și, după cum i se părea lui Snaith, să îl țină la distanță.

În orice moment al zilei, directorul Breslei putea fi găsit la biroul său de piatră, a cărui suprafață lustruită era acoperită cu o piele imprimată, plină de dâre și pete de cerneală. Avea nările acoperite de o crustă de cerneală, iar lui Snaith aerul greu din încăpere i se părea nesănătos și de nerespirat.

Totuși, Directorul îi dăduse o însărcinare, și anume să-l găsească pe rătăcitorul degustător Truax. Dacă le cădea în mână, se puteau tocmi cu cei din neamul Taxus pentru documentul dispărut. Avea să fie o sarcină destul de ușoară, așa că se puse ascultător pe treabă. Fișele meticuloase completate ale Breslei îl ajutau să-l localizeze pe Rowan Truax la scurt timp după absolvire. Lucrase în Templar, apoi, lucru interesant, făcuse o scurtă călătorie în nord până la un birt unde Taxus trebuia să livreze o banală înștiințare de sechestrare. În acel loc își dezamăgise Truax clientul, ba mai rău chiar, încălcase și solemnul jurământ ce prevedea să rămână lângă cel răpus până ce avea să fie preluat de reprezentanții neamului său, căci, potrivit legii Breslei, din acel moment, degustătorul devenea proprietatea lor și puteau dispune de el cum doreau. O asemenea nesocotire a jurământului trebuia pedepsită. De la acel episod, degustătorul dispăruse fără urmă.

Însă ceea ce i se păru cel mai interesant lui Snaith fu numele birtului. Era scris cu acea caligrafie meticuloasă, specifică numeroaselor dosare ale Breslei: Nestemata Scobită. Nestemata Scobită. Știa că e birtul în care stătuse Sorrel Flux, fostul asistent al lui Vidal Vinegret, la cererea Directorului, și în care se ascundea Nobilul Vlăstar. Iar

degustătorul Truax dispăruse împreună cu Cea din Profeție.

Apoi lui Snaith îi veni o idee minunată, care îi dădu fiori pe șira spinării lui cocoșate și șubrede. Poate că cei doi călătoreau împreună, gândi el. Ce noroc pe capul lui dacă ar da de amândoi!

Capitolul cincizeci și doi – Făcătoarea-de-regi

Orașul nu mai fusese vizitat de vreun reprezentant al estacagiilor de pe vremea când Axle se refugiase în faimoasa Bibliotecă pentru a cerceta și a-și scrie capodopera. Acum existau birouri vamale și porți păzite și, în orice caz, o pădure de păducel mai deasă și mai de netrecut decât orice șanț cu apă.

Rocamadour, imaginat de mintea măreață a regelui Verdegris, fusese clădit ca un loc al erudiției, în care orice alte preocupări să fie lăsate uitării, în fața unei sincere dorințe de cunoaștere. Numai că bunul rege nu intenționase ca acolo să se predea o materie atât de sumbră și de vicleană precum otrăvurile, și nici ca profesorii să ajungă toți sub stăpânirea fostului său sfetnic trădător. Breasla Degustătorilor, dimpreună cu degustătorii pe care îi educa, era un simbol al bolii, al anarhiei ce domnea în regatul naturii.

Orașul era construit în coasta muntelui, iar piatra din care erau făcute fiecare cărămidă, stâlp și cheie de boltă era neagră ca tăciunele și acoperită cu un strat de mușchi fin care creștea aproape peste tot, de-a lungul pasajelor și pe dalele curților interioare. În partea de jos a orașului se aflau străzile pietruite și câteva magazine, toate

administrare de Breaslă, de unde studenții cumpărau cele necesare. Săliile de curs, birourile și Biblioteca, odinioară altar al învățaturii, care acum era mai tot timpul goală, se aflau mai sus. Însă catacombele și Dumbcane erau jos. Mult mai jos.

Hotărâră ca Axle și Peps să se avânte în expediția prin catacombe și, deși o astfel de plimbare nu avea nimic care să-l atragă pe Peps D. Roux, acesta voia totuși să se revanșeze pentru că fusese pasager clandestin în toată călătoria. Așa că îmbrăcară amândoi roba cenușie de învățacel, al cărei tiv îndoit abia ascundea pantofii eleganți ai lui Peps.

— Ferigă rea, șopti Peps pe când își târșăia picioarele alături de fratele lui pe caldarâmul unei străduțe întortocheate, la adăpostul umbrelor. Ce-i cu toată discuția asta despre feriga rea?

— Șșșștt! îl dojeni Axle, oprindu-se. Să nu-i mai folosești numele la întâmplare. Îl fulgeră cu privirea. Mai ales aici.

— Ei, asta-i! Peps era uluit. Frumos mod de a vorbi cu fratele tău!

Axle se opri o clipă și cercetă locul, apoi îl privi pe Peps și își mai îndulci tonul.

— Îmi pare rău. Ai dreptate, firește.

— Vreau să spun, mai înainte, când te-am întrebat despre feri...

— Peps! îl întrerupse Axle amenințător.

— Ăăă, când te-am întrebat despre chestia aia. Am vrut să spun doar că mi se pare că se face prea mult târăboi pentru ea. La urma urmei, e doar o buruiiană.

— Așa e. Pe vremuri nu era cunoscută sub numele ăsta, ci sub un altul. Înainte ca regele Verdegris să o interzică, i se spunea făcătoarea-de-regi.

— Făcătoarea-de-regi?

— Da.

— Țsta nu pare a fi un lucru rău.

— Până îți dai seama că nu se dă în lături de la nimic, se folosește de toate resursele. Făcătoarea-de-regi lasă în urma ei câmpuri arse și fumegânde, păduri acoperite de mană și în descompunere, râuri otrăvite și înnegrite, și abia atunci ajungi să fii rege peste toate rămășițele astea.

— A, înțeleg, răspunse Peps. Oare cum de o fi pus amărâtul ăla de Hemsan Dumbcane mâna pe așa ceva?

— Dragul meu frate, chiar asta o să-l întrebăm.

Cei doi porniră mai departe; înaintau cu grijă pe străzile slab luminate și se ascundeau ori de câte ori auzeau pași. Axle își înfundase barba aspră în robă, așa că, de departe, puteau fi luați drept boboci.

Deasupra lor se înălța turnul întunecat în care se aflau apartamentele sinistre și pătate de cerneală ale lui Vidal Vinegret, însă estacagiii se îndreptau în cu totul altă direcție. În jos. Foarte, foarte jos, prin Încălzitoare, pe lângă marele foc și pe lângă vatră, apoi pe sub o serie de coridoare boltite, fiecare din ce în ce mai puțin sculptat, ca și cum vechiul sculptor și-ar fi pierdut treptat speranța.

În cele din urmă, pasajul se transformă într-un tunel simplu din piatră brută, tăiată de mâini stângace. Aici începea lumea umbrelor. La capătul ei se afla un chepeng de lemn. Fără încuietoare, căci ce nevoie era să încui morții?

Capitolul cincizeci și trei – Catacombele

Vidal Vinegret era singur cu gândurile sale, mereu singur. De fapt, nu complet singur. Dacă e s-o spunem pe-

a dreaptă, găzduia fel de fel de viespi negre și lucioase și chiar cu o dimineață în urmă avusese surpriza să simtă lângă mâini – ce depărtate i se păreau acum! – o mulțime de lipitori care se târau pe masa lui de piatră, înconjurând încet ce mai rămăsese din cerneala lui Dumbcane.

Dacă i-ar fi fost posibil să vadă și ar fi catadicsit să se uite într-o oglindă, s-ar fi bucurat să descopere imaginea unui alt om. Bâzâitul furios din urechi căpătase formă; viespile se îngrămădeau în jurul capului său lipsit de vedere sub forma unei coroane de spini, o extraordinară coroană vie și înfuriată. De la cerneluri, pielea de pe mâinile lui Vinegret se închisese la culoare până când ajunsese neagră, iar pe față avea dungi și era murdar. Renunțase la orice interes pentru înfățișarea exterioară și nu-l mai preocupa ce era în el, decât cercetarea celor mai adânci cotloane ale minții sale. Nu mai voia să știe decât de cultivarea grădinii minții.

Însă, odată cu apariția făcătoarei-de-regi în viața lui întunecată, grădina minții lui Vinegret fusese invadată. Norii amenințatori pe care îi observase la orizont se instalaseră deasupra ei, aducând o furtună atât de dezlănțuită, încât majoritatea plantelor minunate fuseseră smulse din pământ și călcate parcă în picioare de un uriaș. În locul lor crescură plante întunecate și aspre – frunze negre, pline de coji, care aruncau umbre imense. Și ciuperce ciudate, zdrențuite, asemănătoare aripilor de liliac.

Și totuși, feriga rea creștea înfloritoare doar aici, în propria lui grădină a minții. Din câte știa, nu se mai afla în niciun alt loc din Caux. Aceasta era și problema cu care se confrunta în prezent Directorul Breslei, căci cernelurile lui Dumbcane erau pe terminate, iar Vidal Vinegret trebuia să-și astâmpere setea.

Prin urmare, împins de poftă, Vinegret se ridică brusc, ceea ce declanșă şuieratul supărat al unei păsări mari și albe ce stătea într-o cușcă din colțul camerei; aceasta se liniștește însă când Directorul pipăie în jur în căutarea bastonului. Era întuneric, dar nevăzătorul nu avea nevoie de lumină nici măcar în mormintele de sub oraș.

În catacombe se adăposteau renegații Breslei: Expulzații. Axle știa asta, căci Axle știa mai tot ce era de știut despre Caux. Peps însă nu. Pentru a nu-și alarma fratele înainte de vreme, Axle evitase acest subiect. Până acum, când, după ce deschiseseră chepengul cel greu, priveau treptele de piatră prăfuite din fața lor.

Peps era destul de speriat.

— În legătură cu Expulzații, continuă Axle pe un ton calm, problema e că, din cauza lipsei gustului, li s-a dezvoltat vederea. Văd foarte bine în întuneric.

Peps căscă și mai mult ochii.

— Avem însă un avantaj, continuă Axle. Au tendința să se bazeze pe simțurile care le-au mai rămas, nu pe inteligență.

Peps făcu o mutră de parcă mâncase aguridă. În cele din urmă, ridică din umeri.

— Bine. Ce plan ai?

— Catacombele au fost săpate de-a lungul multor ani și fiecare generație de prorectori și-a pus amprenta asupra lor. Dacă nu mă înșel, Dumbcane se află în partea cea mai adâncă și mai veche.

— Păi sigur, mormăie Peps. Bănuiesc că ai o hartă, nu? Estacagiul se gândea la canalul de mai devreme și la săgețile luminoase ale *Atlasului*.

— Catacombele n-au fost cartografiate, răspunse Axle cu însuflețire. Sunt ani de zile de când aștept ocazia asta.

Peps mormăi ceva, în timp ce fratele lui dădea la iveală o împletitură lungă de viță-de-noapte, o frânghie subțire și mătăsoasă, puțin fosforescentă, și un săculeț zornăitor.

— Pe măsură ce înaintăm, trebuie să desfășurăm firul, ca să lăsăm o urmă. Așa nu avem cum să ne rătăcim.

Peps urmări fără grai cum Axle îl echipează cu o cingătoare de piele cu câteva inele de alamă și cum scoate din săculețul zdrăngănitor o carabină – o clamă ovală, care se prinse de curea cu un clinchet și rămase atârnată de ea. Axle își puse o curea asemănătoare și se uită în jur, cu un aer mulțumit.

— Bun! spuse el și își frecă palmele cu entuziasm. Am pornit!

Peps se întrebă dacă n-ar fi fost cazul să-i amintească fratelui său că pătrundeau în încăperile mortuare ale Breslei.

Treptele înguste care coborau se răsuceau în jurul propriului ax, iar ecoul pașilor mărunți ai celor doi umplea neliniștitor întunericul. Ajungând la o porțiune dreaptă, Axle pipăi peretele, în căutarea unei crăpături în care fixă cu îndemănare capătul desfăcut al firului de viță cu un cui de alamă. După ce prinse de firul luminos cureaua lui și cea a lui Peps, începu să înainteze pe pipăite, oprindu-se din loc în loc pentru a prinde coarda în zid.

Merseră astfel o bucată de vreme prin întuneric, de-a lungul peretelui rece și neted. La un moment dat, ajunseră la o încăpere, iar Axle se opri pentru a marca drumul pe hârtie, rapid și fără zgomot, căci era riscant să-și aprindă lanterna.

Când își aprinse torța, lumina pâlpâitoare desenă pe pereți umbre mișcătoare, iar Peps văzu cu groază că se aflau într-un fel de criptă, o cameră mortuară a Breslei Degustătorilor. Plăci de piatră ordonate, ce înfățișau diverse nume, ranguri și realizări, ornau peretele, probabil

pentru eternitate. Plăcuțe scrise în limba veche ilustrau genealogii complicate. Bălți uleioase îi trimiteau înapoi lui Peps propria lui imagine. Chipul lui palid și înfricoșat era multiplicat în acea încăpere a morții în băltoace fantomatice care lăsau impresia că solul era subțire și imaterial și că în orice moment avea să cadă pradă existenței sale lichide. Estacagiul avu deodată impresia că se îneacă.

Chiar în mijlocul încăperii, deasupra unui morman de pietre, se afla o statuie mare – silueta uriașă a unui om cu capul acoperit de o glugă și cu brațele deschise, ca un apărător al morților.

Peps se ghemui într-un colț, tremurând.

Dintr-o parte în cealaltă a boltei, oase erau înșirate ordonat pe un raft înalt.

— Pe aici, arătă Axle chiar în direcția oaselor, spre groaza lui Peps. Prin pasajul ăsta, sunt aproape sigur.

Apoi stinse torța.

— Aproape? scânci fratele său.

— Am mers spre est, sunt aproape sigur... Pe întuneric e greu să-ți dai seama.

— Atunci lasă lumina aprinsă!

— Șșștt! Brusc, Axle intră în alertă.

Un curent de aer mișcă firul luminos în întuneric.

— Vine cineva! șopti iute Axle.

Cei doi estacagii se lipiră de perete la timp, ca două frunze moarte. Îi auziră în întuneric. Tăcuți, nemișcați, teribili. Un grup de Expulzați trecu rapid pe lângă ei. Din fericire, aveau o misiune foarte importantă, așa că nu îi observară pe cei doi omuleți care tremurau de groază în întuneric. Își însoțeau stăpânul lipsit de vedere, care se ducea să-l viziteze pe cel mai nou prizonier.

Capitolul cincizeci și patru – Pământul sfânt

Otrăvurile din Caux II-FINAL 11/23/2010 1:57 PM
Page 241

Hemsen Dumbcane zăcea în celula lui murdară din măruntaiele catacombelor, dorindu-și din tot sufletul să aibă șansa de a evada din propriul său trecut, nu pentru a-și renega fărădelegile, ci pentru a-și recupera cernelurile și manuscrisele și a se pierde în anonim. Când fusese prins, tocmai se pregătea să-și asigure o bătrânețe liniștită, iar acum blestema și asta. Toți anii în care folosise nimicitoarea plantă lăsaseră urme asupra prizonierului care, obișnuit cu efectele înviorătoare ale ferigii rele, abia mai era în stare acum să-și alunge un păduche de pe sprânceană. Era așezat pe o mână de paie, leșinat, așa că Vidal Vinegret se convinsese că Dumbcane nu era mort numai după ce-l împunse bine de mai multe ori. În spatele lui, un grup de Expulzați tăcuți îl priveau cu ochii lucind în semiîntuneric.

Pe când caligraful își freca ochii împăienjeniți, Directorul aștepta în fața lui, înalt și amenințător.

— Hemsen Dumbcane! Știi de ce am venit? i se adresă Vinegret cu voce spartă și autoritară.

Scribul gemu. Ghimpele invidiei îl înverșună și mai mult. Vinegret era încoronat de roiul lucios de viespi care pulsau cu o ticăloasă aură purpurie, ca o aluzie amară la tot ceea ce pierduse el.

— Făcătoarea-de-regi. Spune-mi absolut tot, porunci stăpânul Breslei.

Dumbcane înghiți în sec. Asta chiar că era o dilemă. Dacă recunoștea totul, atunci directorul nu mai dădea doi bani pe el și viața lui era ca și terminată. Totuși,

amenințat de toiagul înghimpat ce-i atârna deasupra capului, nu prea era o mișcare inteligentă să ocolească adevărul.

— Ăăă, poate că... v-aș putea arăta?

Vinegret cântări propunerea.

— Ai să-mi spui, ordonă el după o clipă. Iar dacă spui adevărul, o să te răsplătesc. Viespile i se agitară în jurul capului cu frenezie.

— O răsplată, bunule Director? întrebă Dumbcane. Își imaginează cum ar fi să simtă iar pe spate căldura soarelui, în timp ce scotea apă proaspătă dintr-un puț adânc.

— Drept răsplată o să-ți las viața, anunță el sec.

Dumbcane înțelese imediat avantajul unei astfel de propuneri.

— Desigur. Înțeleg prea bine. Ce anume doriți să știți?

Și astfel află Vinegret cum dăduse Dumbcane peste formula cernelurilor trădătoare, notată pe marginea unui vechi text. Și cum, într-o noapte târzie, după multe căutări, găsisese un smoc mic din acea buruiană într-un colț uitat de pădure întunecată, lângă o veche lespede de granit, acoperită cu vechi inscripții. Chiar și după regulile din Caux, acela era un cimitir lugubru.

— Făcătoarea-de-regi crește pe pământ sfânt, suspină Dumbcane.

— Atunci acolo o s-o caut. Vidal Vinegret își chemă Expulzații. Ordinele erau simple. Trebuiau să găsească un exemplar de ferigă rea, unul viu, și încă imediat.

Apoi se întoarse iar spre Dumbcane.

— Te vei întoarce în curând la îndeletnicirea de a fabrica cerneluri.

Capitolul cincizeci și cinci – Prada

Axle și Peps, despărțiți de sfoara slab luminată, de-abia își reveniseră de pe urma sperieturii, când intrară iar în alertă, de data aceasta din cauza unui grup mai puțin organizat de servitori ai Breslei Degustătorilor. Expulzații se împrăștia, comunicând prin sunete guturale de neînțeles, ce risipeau și ultima rămășiță de seninătate și optimism. Cuprins de panică, Peps își trase pelerina peste față, în încercarea zadarnică de a se ascunde.

Nu fură zăriți, dar își pierdură orice simț al aventurii, iar restul drumului merseară foarte prudent, până ce ajunseră, fără alte incidente, în fața ușii celulei.

Hemsen Dumbcane era acolo, închis într-o criptă înfiorătoare, întins pe podea, lângă o grămadă de oase.

— Hei, tu de colo... șopti Peps. Hemsen Dumbcane.

Dumbcane nu catadicsi să-și ridice privirea. Își roti ochii în jur când își auzi numele, apoi privirea i se întoarse în colțul în care admira rotunjimea a ceea ce părea a fi o falangă. Locul unde se afla era atât de înfiorător, încât i se păru foarte posibil să aibă în continuare viziuni chinuitoare. Oare omulețul ăla nu era de pe Knox? Nu fusese una dintre prezențele obișnuite și enervante de pe pod în toți anii în care el își desfășurase acolo activitățile ilegale? Desigur, nu se afla el însuși acolo, în iadul acelei închisori, ci era o viziune creată pentru a-i aminti de viața de mai înainte.

— Plecați, spirite întunecate! Ce plictisitor să fii deranjat de doi estacagii iscoditori, creați de propria ta închipuire!

Axle își dresе glasul și rosti cât mai tare:

— Dumbcane. Adună-te! Nu visezi! Suntem aici, la fel ca tine, ne separă doar grilajul ăsta. Dacă ne ajuți, o să facem tot ce putem ca să-l deschidem.

Dumbcane se ridică într-atât cât să se sprijine într-un cot zdrelit. Chiar că erau insistenți piperniciții ăștia de vizitatorii imaginari.

— Ce vreți? îi întrebă, cântându-le în strună.

— Ți s-a... ăăă... dat un document.

Hemsen oftă din rărunchi. Refrenul îi era cunoscut.

— Un document foarte vechi, unul pe care... l-ai pierdut de curând.

Hemsen știa despre ce era vorba. Se posomorî. Era ceea ce îl trimisese în închisoare și brusc, simți cum îl cuprinde un val de furie.

— Vânătorii de recompense!

— Cine? Întrebă Peps. Ce vânători de recompense?

— Cei care îl căutau pe degustător.

— Niște vânători de recompense au venit în prăvălia ta? Nu cumva se numeau Taxus?

Hemsen dădu din cap amărât.

— Au venit după citanie. Le-am dat-o, dar... Amintirea schimbului grăbit din dugheană îl făcu pe Dumbcane din ce în ce mai nervos. Nu voiam decât să plece! Le-am dat pergamentul cu uroborosul din greșeală.

— Clanul lui Turner Taxus are acum pergamentul? Întrebă Axle.

— Toate astea... toate numai din cauza acelui afurisit de degustător! Tot ce am pierdut e din cauza lui. Truax, așa îl cheamă. Rowan Truax! Scuipă. Ridicase treptat vocea, al cărei ecou răzbătea prin pereții umezi.

— Șșșstt, îl atenționează Axle, fără folos. Dumbcane căzuse pradă propriei revelații.

— Truax! Pun eu mâna pe el! El e izvorul chinului meu! O să-l fac să-mi plătească, suferința pe care o îndur îmi e martoră!

Era imposibil ca scribul să fie consolată, căci nebunia lui venea de la anii petrecuți lângă feriga rea, iar jignirea

profundă îi fusese provocată de situația în care se afla, pentru care dădea vina pe Rowan, nu pe sine însuși. Vocea îi căpătase un ton isteric, iar volumul crescuse vertiginos. Peps se uită neputincios la Axle; niciunul dintre ei nu știa ce să spună sau ce să facă pentru a-l alina pe Dumbcane, așa că în curând fură convinși că aveau să fie descoperiți.

— Termină cu gălăgia asta! șuieră Peps.

Dumbcane ajunsese deja să pronunțe numele în două silabe lungi și plângărețe și nu spunea decât atât, repetând la nesfârșit în încăperea întunecată în care căpătau ecou, amplificându-se.

— Tru-ax! Tru-ax! Tru-ax! suspina el.

Apoi, fără ca vreunul dintre estacagii să-și dea seama, își făcură apariția fără zgomot doi Expulzați, dintre cei care mai devreme scotoceau prin încăperile mortuare de sub Rocamadour, la dorința stăpânului lor. Fără de știre, strânsoarea lor înfiorătoare și rece se abătu peste umerii lui Axlerod D. Roux, iar Peps, care se trăsesese în umbră, privi îngrozit cum fratele său era scos afară în ritmul bocetului lui Dumbcane.

Capitolul cincizeci și șase – Vița-de-noapte

Peps simțea că nu mai poate să respire din cauza panicii care începe să pună stăpânire pe el. Brațele i se agitau în întuneric; se retrăsese într-un fel de hol mic, adâncit în beznă. Trecu astfel un timp nesfârșit, până când, văzând că nu fusese descoperit și că trădătorul de Dumbcane căzuse iar în letargie, Peps își îngădui un strop de speranță. Care însă dispăru imediat ce își aminti că

fratele lui se afla acum în mâinile Breslei Degustătorilor, adică ale lui Vidal Vinegret.

Peps își dădu seama că, de dragul fratelui său, trebuia să ajungă iar la suprafață. Trebuia să-l avertizeze pe Rowan. Să-i spună ce aflate despre pergamentul dispărut. Asta ar fi dorit Axle de la el. Răsuflă adânc, sperând să se liniștească, apoi duse mâna la neobișnuita lui cingătoare și dădu de clama de alamă. Când înaintaseră spre Dumbcane, se desprinseseră unii de alții, lăsând vița-de-noapte fixată de peretele din fața celulei lui. Nu trebuia decât să se furișeze înapoi ca să o găsească, apoi să meargă pe firul ei.

Astfel, plin de curaj – căci unii se nasc cu această calitate, în timp ce alții, aidoma lui Peps, par să și-o găsească doar atunci când au mare nevoie de ea –, estacagiul rămas singur se furișă pe vârfuri pe lângă zăbrelele celulei în care dormea prizonierul; împietri de spaimă când i se păru că îl trezise, împietri din nou când pleoapele falsificatorului se deschiseră, agitate de delir, și în sfârșit mâinile lui reci și umede apucară ghemul de împletitură care atârna de perete, acolo unde îl fixase Axle.

Slaba lui fosforescență îl mai calmă, sau poate era doar efectul atingerii unui obiect care provenea de la suprafață. Peps își dădu seama abia acum ce efect epuizant avea acel întuneric adânc, lipsit de viață și lumină. Desigur, nu se gândi deloc la feriga rea și nici nu-și imagină că ea înflorea tocmai în locuri ascunse de lumina dătătoare de viață a soarelui.

Atent, făcu ghem firul de viță cât putu de repede; în fiecare punct în care Axle îl fixase de zidul sfărâmicios, își desprindea bucla cu un clinchet și, până când o prindea iarăși de porțiunea următoare, inima i-o lua razna, de parcă s-ar fi desprins de propria viață. În acest mod, reuși până la urmă să ajungă la lumină, revăzând cu încântare

treptele de piatră care mai devreme îi păruseră de rău augur.

Îngenunche și sărută pământul.

Estacagii nu își mai purtau de mult pașii pe străzile pietruite din Rocamadour, iar cei ce sălășluiau prin împrejurimi trăiau cu frica-n sân. Apropierea zorilor aducea și primejdia de a fi observat, iar singur cum era în prezent, Peps se simți și mai expus. Se furișă de-a lungul străzilor pietruite, evitându-le pe cele aglomerate sau care îl obligau să treacă pe lângă amenințătoarele grilaje de fier ce încătușau mai toate ferestrele din oraș. Din când în când, se auzeau bătăi de clopote ce anunțau începutul cursurilor și laboratoarelor. Trecu pe lângă un mic grup de elevi mai tineri care se îngrămădiră unul în altul, măsurându-l din ochi, și îl făcură să se ascundă și mai bine sub glugă.

— Bobocii, pe aici! porunci o voce, iar grupul din apropiere tresări.

Peps iuți pașii.

— Hei, tu de colo! se auzi iar vocea, iar Peps, îngrozit, își dădu seama că i se adresa chiar lui. Unde crezi că fugi?

Peps se întoarse, cu capul plecat, și mormăi că fusese trimis undeva de profesorul Breaux.

— Breaux? N-ar fi trebuit să trimită pe străzi un boboc fără ecuson. Poftește și vino cu mine! Trebuie să-ți fac raport.

Peps deschise gura, gata să protesteze, însă își aminti că se grăbea. Fratele lui avea nevoie de el. Se răsuci și o rupse la fugă, cu respirația întretăiată, călăuzit de propriile picioare spre marea poartă de piatră a lui Breaux, în timp ce obrații lui mândri se acopereau de o pată stacojie la gândul jignitor că fusese luat drept un țânc.

Capitolul cincizeci și șapte – Ultimul examen

Ivy își dădu seama că trecuse ceva timp de când n-o mai văzuse pe Șase. Într-adevăr, și Rowan observase că o ducea mai bine cu strănutatul, însă lui Ivy nu-i trecuse prin minte să întrebe de pisică. Când se gândi mai bine, își aminti că nu o mai zărise de când o depuseseră în fața fântânii lui Breaux, după groaznicul episod al canalului colector. Acum o căutase peste tot prin curte și se speriasse că n-o găsea.

Când auzi însă ciocănitul stins în ușa de lemn, se învioră. Precis Axle avea să știe ce să facă! Numai că mutra lui Peps anunța necazuri. Se repezi spre el.

— Peps! Arăți ca vai de tine! Ivy privi în jur. Unde e Axle?

Peps simți cum genunchii i se înmoaie, de bucurie că s-a întors nevătămat la Ivy, așa că ea îl sprijini, conducându-l spre o bancă apropiată, unde li se alăturară și ceilalți din grup, nerăbdători să afle veștile.

Peps nu mai trebuise niciodată să dea atâtea vești proaste la un loc, iar acestea erau atât de crunte, încât aproape că rămase fără grai. De unde să înceapă? Trase adânc aer în piept și le povesti de Dumbcane și de faptul că acum pergamentul cu uroborosul se afla la clanul Taxus. Le spuse că aceștia porniseră pe urmele lui Rowan și că îi obținuseră citania. Apoi, lăsând să i se rostogolească iute cuvintele din gură înainte de a-i pieri curajul, îi anunță că Expulzații îl prinseseră pe Axle.

Ivy tăcu o clipă, cântărind soarta lui Axle.

— Ei bine, trebuie să-l salvăm! hotărî ea, privindu-i pe toți cei adunați în grădină.

Nimeni nu îndrăzni să o privească drept în ochi, în afară de profesorul Breaux.

— Mă tem că așa ceva e imposibil, Ivy, o contrazise el blând.

— Da' de unde! Fata privi spre Rowan. Dacă lucrurile ar fi stat exact pe dos...

— Să fim bucuroși că nu e așa, răspunse Breaux. Axle poate face față arestării. Cunoștințele lui vaste despre... înrobitorii săi îi vor fi de folos.

Ivy simți cum se îmbujorează.

— Vă așteptați să stau deoparte fără să fac nimic în timp ce Axle e... e... Își dădu seama că nici nu poate isprăvi fraza. Își îndreptă spatele. Ei bine, mă tem că așa ceva e *imposibil*!

Ivy se întoarse pe călcâie și, după ce își trase gluga robei peste pletele aurii, deschise poarta pe care intrase Peps și păși pe alea întunecată.

— Ivy! strigă Rowan, însă ea dispăruse.

Ivy nu era pregătită pentru felul întunecat în care era alcătuită Breasla, așa că în timp ce se îndepărta prin pasajul boltit de-a lungul străzilor pietruite din Rocamadour, umerii i se încovoiară brusc sub apăsarea regretului. Dacă melancoliei îi corespunde un tip de vreme, atunci asta era: o umezeală care îți invadează sufletul și te face să te miști cu încetinitorul, ca și cum ai fi sub apă. De cum păși pe sub arcada intrării lui Breaux în inima orașului de jos, aromelor plăcute din curtea profesorului le luă locul un iz cotropitor de materii în descompunere. Bucățile zdrențuite de mușchi cățărător, care acoperea mai toate suprafețele de piatră ale clădirilor

Breslei, aveau o culoare maronie, nesănătoasă. Ivy își trase și mai mult gluga peste față.

Știa foarte puțin despre străzile întortocheate și cu atât mai puțin despre locul în care îl putea găsi pe Axle. Nu după mult timp, ajunse într-o piațetă, unde, în jurul unei fântâni altădată frumoase, erau adunate siluetele funeste ale vulturilor din Rocamadour, ale căror cuiburi dezordonate formau grămezi de murdărie. La vederea păsărilor, făcu pe negândite un pas înapoi și dădu de ceva moale, care o clipă mai înainte nu se aflase în acel loc; de fapt, își dădu seama cu o tresărire când se întoarse, nu era vorba de ceva.

Era *cineva*.

Datorită spatelui arcuit și pântecului voluminos, Snaith era o apariție înfiorătoare, însă ceea ce făcu să-i înghețe fetei sângele în vine fu roba lui roșie, de Observator.

Ochii săi, care licăreau pe sub fruntea proeminentă, deasupra obrazilor buhăiți și ciudați, îi aruncară lui Ivy o privire plină de interes.

— Ai întârziat, îi spuse. Ca pentru a-i întări vorbele, un clopot dezacordat bătu undeva în preajmă. Îi aruncă o privire furioasă. Ei bine?

Ivy își simți inima gata să-i sară din piept, dar reuși să dea din cap.

Prorectorul întinse brațul, iar la capătul pelerinei roșii apăru un deget teșit și cărnos care arată spre o ușă din apropiere. Pe aceasta, Ivy observă înfiorată un simbol. Un cap de bou, din botul căruia ieșea un roi de albine. Strângându-și bine roba în jurul trupului, fata se aplecă și trecu pe lângă el pentru a intra în sala de curs.

În ce sală uimitoare intrase! Era lungă și îngustă, cu tavanul înalt cât stâncile din jur și orânduită cu balcoane și scaune de catifea. În mijloc se afla o masă

nemaipomenit de lungă. Candelabre joase atârnavu peste tacâmuri aurite și peste un meniu deosebit. Pe întreaga ei lungime erau așezate din belșug feluri de mâncare, cum nu mai văzuse niciodată, nici la masa vreunui estacagiu, nici la masa reginei din saloanele domnești de la Templar. Festinul era servit de un șir lung de chelneri aflați în așteptare, cu alură și prezență impecabile.

Tarte ce dădeau pe afară de cremă dulce erau pudrate delicat cu cristale de zahăr. Chifle aurii tronau dolofane, alături de bucăți de unt, frumos ornate. Fripturile străluceau, fiecare întrecând-o în savoare pe cea dinainte. Sosul de carne aburind clipoceă ademenitor. Ivy abia se stăpâni să nu se repeadă și să înceapă să înfulece. Trecuse ceva timp de când luase ultima masă, căci plecase de la Breaux înainte de micul dejun.

Masa cea lungă era aranjată în fața unor bănci de piatră unde așteptau studenții. Ivy se duse și ea acolo. Snaith înaintă spre pupitru și se întoarse cu fața spre ei.

— Să începem!

Își întoarse corpul ca să privească întreaga adunare, căci gâtul lui bolnav nu se mai putea mișca.

— Sunt sigur că sunteți bine pregătiți pentru acest ultim examen.

Ivy îi privi pe elevii Breslei, care, mai mult sau mai puțin pregătiți, așteptau cu toții să fie examinați. Câțiva își revedeau notițele, răsfoindu-le ca să mai prindă o ultimă fărâmă de învățătură. Vecinul cel mai apropiat de Ivy mormăia ceva pentru sine, punându-și în ordine ustensilele Breslei și repetând noțiuni din *Atlas*.

Din ce în ce mai înspăimântată, fata își îndreptă atenția spre partea din față a sălii de curs, unde Snaith se așezase chiar în capul acelei mese îngrozitor de lungi și își proptise un guler de degustător sub bărbia lăsată. Buzele lui groase se umeziră în mod ciudat în momentul în care

se aplecă peste un bufet cu capac de argint lustruit, pe care îl deschise cu un gest plin de autoritate exersată. În interior se aflau tot soiul de cuțite de scobit cu vârful de os, cel mai mic fiind cam de dimensiunea degetului mic al unui estacagiu, iar cel mai mare, un cuțit lat folosit pentru hăcuit și scobit. Cuțitul care îi provocă repulsie lui Ivy era unul mic, așezat mai într-o parte, cu o lamă încovoiată, tare respingătoare, și care, spre deosebire de celelalte din colecția prorectorului, era nelustruit. Degetele lui se agitară pe deasupra cuțitului, oprindu-se să pipăie dinții strâmbi ai ustensilei, moment în care Ivy simți cum o cuprind furnicăturile. Până la urmă, atenția prorectorului se îndreptă spre un cuțit mijlociu, lustruit și neted, făcut pentru a scobi mâncarea, pe care, odată ales, îl flutură spre mulțime cu un licărit în ochi. Lângă cuțite aștepta o piatră de șlefuit lungă și groasă, pe care o luă și o lăsă să alunece cu măiestrie de o parte și de cealaltă a lamei ascuțite, cu un zgomot neplăcut.

— Să nu mai întârziem. Tu, își îndreptă el sulita oțelită spre ea. Ultima intrată, prima aleasă.

O încăpere întreagă plină de degustători privi spre ea, în așteptare; pe fețele necunoscute Ivy remarcă și câteva zâmbete batjocoritoare. Privi în spate, în speranța că avea să se ridice altcineva în locul ei, însă nu văzu decât rânduri de bănci care se rânduiau în sus, la nesfârșit. Se ridică absolut fără nicio tragere de inimă.

— Daaa, o îmboldi Snaith.

Ivy ajunsese la masa aranjată.

— Și cele trei? întrebă el.

— Cele trei? clipi nedumirită Ivy.

— Cele trei alegeri. Vocea lui Snaith avea o undă de nerăbdare. Cele trei feluri de mâncare pe care vrei să le guști pentru examenul final la „Mâncăruri irezistibile”.

Fata privi din nou masa, de data asta având avantajul că se afla mai aproape. O ademenea un vas enorm, plin cu fructe fragede și mari, ce se asemănau cu o natură moartă care prinsese viață. Se abținu cu greu să nu întindă mâna și să înșface o rodie de pe platou. De fapt, nu prea se afla acolo ceva ce n-ar fi mâncat pe loc. Îi chiorăia stomacul.

Ivy privi în jur, iar foamea o făcu să uite de toți acei ochi ațintiți asupra ei. Merse de-a lungul nesfârșitei mese, pe lângă fripturi uriașe și garnituri gustoase, până când ajunse la deserturi. Chiar la mijloc, pe o farfurie de cristal, trona o maiestuoasă prăjitură de ciocolată ornată cu mici boboci de flori. Cum să aleagă numai trei?

Făcu un semn vag și imediat i se puse masa, iar ea se așeză în fața unei porții de pui prăjit crocant și auriu, a unei delicioase budinci de porumb și a prăjiturii. Pe fiecare i-o servi chiar Snaith, exagerat în prezentare, după ce îi concedie pe chelnerii care săriseră la datorie plini de elan.

Ivy știa, desigur, că se află la o masă a Breslei Degustătorilor, la un curs care testa capacitatea elevilor de a detecta otrăvurile. Mai știa și că avea mai multe cunoștințe trebuincioase pentru detectarea otrăvurilor decât toți ceilalți, pentru că era mai bună decât toți ceilalți la fabricarea lor. Însă nu se putea pune totuși cu cel mai de temut curs al Breslei; era obligatoriu, de altfel, ca elevii să urmeze cursul de „Mâncăruri irezistibile” și nu era neobișnuit ca ei să repete cursul de mai multe ori înainte de a obține o notă de trecere. Ori să moară încercând să-l treacă.

Acesta avea să fie finalul luptei care se dădea în ea. Mâncarea din fața ei mirosea nemaipomenit. Văzând că nimeni nu avea ceva de obiectat, începu cu desertul.

Ivy luă cu furculița o bucățică din prăjitura cu multă ciocolată, foarte închisă la culoare și pufoasă. Splendidă și irezistibilă, era aproape neagră ca cerneala.

Capitolul cincizeci și opt – Doza

Feriga rea are o fire tare imprezizibilă și de aceea, într-un ținut unde se știu de regulă multe lucruri despre plante, despre ea se cunoaște foarte puțin. Crește, într-adevăr, în pământ sfânt, ferită de lumina soarelui, și

fusese salvată de la dispariție de Hemsan Dumbcane. Ține captivă persoana care se folosește de ea, dar își caută mereu o victimă mai puternică pe care să o ducă pe tărâmul ei întunecat. Pe măsură ce capătă mai multă putere și distruge totul în calea ei, atrage insecte și alte creaturi către gazda ei deloc binevoitoare. Cântă ademenitor și șoptește promisiuni regești în timp ce pustiește totul în jur și ar fi pus probabil stăpânire și pe Caux dacă regele Verdegris nu ar fi interzis-o la momentul potrivit.

Rămâne însă un mister de ce pe unii îi distruge, în timp ce pe alții îi poartă spre glorie.

Snaith își pusese deoparte o cantitate mică din cernelurile lui Dumbcane, așa că purcase la testarea acelei noi și curioase otrăvi. Îi păru imediat rău că nu se afla prin apropiere niciun orfelinat; ar fi fost un minunat loc anonim în care ar fi putut experimenta tot felul de instrumente noi și ucigătoare. Cea mai bună variantă înlocuitoare era grupa lui îngrozitor de plictisitoare de degustători netestați. Ultimul examen conținea otrăvuri fatale, predate de-a lungul unui an, prezentate într-un mod tentant și tulburător – un crâmpei destul de real de viață în afara zidurilor Breslei. Însă nimeni nu învățase până atunci despre feriga rea, așa că niciun elev nu putea fi bine pregătit.

Era prorectorul îngrijorat din această pricină? Nicidecum. Puse la cale mârșavul examen, ce avea să conțină această nouă toxină înfiorătoare, și se pregăti să-și noteze observațiile cu aceeași meticulozitate cu care ar fi făcut-o într-un spital pentru nevoiași sau într-o casă de corecție pentru delincvenți minori.

Ivy Manx înghiți a doua îmbucătură de ciocolată catifelată și brusc începu să se simtă ciudat. Imediat începură să-i plutească în fața ochilor forme ondulate,

pete dense de cerneală – sau poate erau insecte? Dădu din mâini pentru a le alunga, numai că petele reveniră, de data aceasta mai evidente. Cuprinsă de frică, simți un nod în stomac.

Pe urmă, în mod inexplicabil, se trezi undeva foarte departe de sala de curs, într-o grădină întunecată și abandonată. Pe cer se roteau nori amenințători. Gardul de fier ruginit era încins cu sârmă ghimpată, iar la picioare văzu numai resturi de pământ carbonizat. Grădina era complet schimbată, însă o recunoscu. Mai fusese aici cu ceva timp în urmă. Pe atunci înfloritoare, iar acum pustie, era grădina pe care o văzuse când îl vindecase pe Peps.

În apartamentul lui tăcut de deasupra Bibliotecii, Vidal Vinegret se ridică brusc în picioare, îngrozit. Fusese cufundat într-o reverie provocată de făcătoarea-de-regi, cu vise false despre puteri nemărginite și pământ pârjolit. Își pregăti bastonul.

În grădina minții pătrunsese un intrus.

Știu imediat că era Ivy.

Ivy rămăsese absentă, în timp ce Snaith o privea cu o expresie curioasă întipărită pe fața lui dolofană. Fata nu-și încleștase mâinile pe burtă și nici nu plângea de disperare, observă el. Nici nu țipa și nu-și sfâșia pieptul, cum făcuse Gripe, când o picătură mortală de ferigă rea i se răspândise în organele vitale. Exista oare vreun antidot de care el nu știa? Privi spre masă. Era sigur că îi servise o doză uriașă. Cu toate astea, ea îl sfida și continua să stea acolo fără să clipească. Fu cuprins de furie.

Elevii Breslei, care habar n-aveau de toate aceste experimente mișelești, se pregăteau pentru momentul inevitabil când avea să le vină rândul la masă, iar cei care nu șusoteau își pulverizau tăcuți gurile cu apă distilată ori

se foloseau de curățătoarele de limbă pentru a-și clăti cum se cuvine cerul gurii.

Snaith bătu din palme și își chemă asistenta, căci pauza îl scosese din sărite, iar aceasta sosi imediat. Ivy privi mută cum Rue se oprește în fața ei și i se adresează prorectorului celui groaznic pe un ton foarte familiar.

— Insuficient! spuse Snaith cu voce tare, în timp ce Rue lua notițe.

— La Infirmerie, domnule? întrebă apoi Rue. Fața ei era împietrită când apucă mâna lui Ivy.

Snaith însă respinse întrebarea cu un gest al mâinii. Deja cerceta nerăbdător adunarea, în căutarea unui nou cobai. Rue o duse pe Ivy într-un colț întunecat al mării săli, la adăpost de ochii cercetători ai elevilor.

— Tu! îl țintui prorectorul cu degetul pe un băiat subțirel și înspăimântat. Masa e servită!

Pe când elevul cobora treptele de piatră poticnindu-se, Snaith se întoarse. Privi cum asistenta lui se îndepărta împreună cu ființa aceea cu picioare înțepenite. Corpul îi fu străbătut de un malefic fior de entuziasm. Având încă vie în memorie pățania prorectorului Gripe, știu că fata era condamnată. Își drese glasul, apoi privi în jur și ascuți un cuțit.

Capitolul cincizeci și nouă – Umbra

Există ființe care guvernează peste foc și ființe care guvernează peste umbră – cam tot așa cum hanğițele stăpânesc apele învolburate –, dar acestea din urmă sunt nestatornice, primejdioase, iar în povestea noastră nici n-ar fi trebuit să ne batem capul cu ele, dacă Ivy nu s-ar fi aflat în acel moment între cele două tărâmură, unul al luminii și celălalt al întunericului.

Tărâmul întunericului este ciudat și oarecum neobișnuit cu vizitatorii.

Pe când Rue o ducea de braț spre curtea sumbră, Ivy zări o frântură de imagine a celor două lumi – înspăimântătoare contururi negre mișcătoare și mici scântei de foc încăpățânate. Boul și plăcuța de pe ușă se transformaseră; albinele deveniseră acum viespi negre și lucioase care păreau gata să roiască. O altă poartă înfățișa o salamandră de alamă care se zvârcolea în agonie, cu pielea arsă de flăcări. De fapt, curtea cea mică părea că avea deodată o mulțime de uși, toate respingătoare și pulsând de viață.

Ivy se împiedică de o piatră ieșită în afară, dar Rue o prinse de braț. O sprijini bine, apoi, după ce aruncă o privire furișă în spate, spre sala de lectură, își continuă drumul spre Infirmerie.

Ajunseră astfel la o alee întortocheată, unde, după ce mai privi o dată îndărăt, Rue o luă pe intrarea umedă; imediat, pantofii li se umplură de apa care mustea pe alee. Aici, liniștită de apa ce se prelingea în jur, Rue îi șopti lui Ivy:

— O să te duc înapoi la bunicul, deși nu știu ce o să se aleagă de mine din cauza asta.

Ivy vedea cum fața lui Rue se strâmbă și se îmbujorează.

— Pe aici. Tânărul proector Rue o sprijini pe Ivy în drum spre casă cum putu mai bine, călăuzindu-i silueta înțepenită pe alei lăturalnice.

Ce ciudat totuși că drumul lui Ivy spre casă era atât de diferit de al lui Rue, deși pașii le purtau pe aceleași alei! Pentru că Ivy nu mergea învăluită nici de razele soarelui, în plină zi, măcar de întunericul aruncat de turla înaltă a orașului. Ea mergea prin tărâmul umbrelor; întunericul în care zidurile întâlneau strada era un loc

fertil, care dădea naștere unei fâșii întinse de catifea întunecată. Propria ei umbră se înălța mai mare decât ea și părea să aibă o antipatie profundă pentru Rue. Începu să observe insecte ciudate care roiau în jurul ei, astfel că, de câteva ori, fu nevoită să-și fluture mâna, în încercarea zadarnică de a alunga nesuferitele creaturi.

Ajunseră la zidul grădinii lui Breaux.

— Repede, o îmboldi Rue. Tresări când auzi un zgomot îndepărtat și apucă strâns brațul lui Ivy.

În sfârșit, poarta se deschise spre interior, iar cele două fete intrară în ceea ce mai devreme fusese o oază, care însă acum nu-i mai aducea alinare lui Ivy. Lumea se reducea la lumină și întuneric, fără tonuri intermediare. Strălucirea îi ardea pupilele; în întuneric pândea o primejdie adâncă și distrugătoare. Buruieni țepoase, pe care numai ea le vedea, invadaseră paradisul lui Breaux. Amenințau florile argintii și le rodeau fără milă rădăcinile.

Deodată, în fața ei apăru într-o aură fosforescentă silueta lui Breaux, cu roba involburată de lumina lunii și de umbre și acoperită toată de un model ce amintea de scrierile vechi.

— Ivy? strigă el, pe când îngenunchea să o privească mai bine.

— Două părți de brâncă, un vârf de prundiș măcinat și un strop de rozmarin, recită fata rețeta unui ceai oarecare drept răspuns.

— Profesorul se aplecă spre ea și o apucă de bărbie, apoi îi întoarse capul într-o parte și în alta, cercetând-o.

— Rue, ce avem aici? întrebă el.

— Snaith, șopti Rue. Mâncăruri irezistibile.

— Nu se poate sublinia îndeajuns cât de necesare sunt un mojar bun și un pistil! adăugă Ivy în mod inexplicabil.

— Arată destul de bine, declară într-un final Breaux.

— I-am spus că o duc la Infirmerie, îl lămuri Rue.

Câte persoane din Caux ar putea spune că erau scutite de efectele otrăvurilor? Nu prea multe. Însă Ivy nu putea să vorbească direct despre experiența ei, căci de fiecare dată când deschidea gura să se plângă, se trezea că emite înșiruiți ciudate de rețete, unguente și cerneluri necunoscute. Își dădea foarte bine seama că se comporta bizar, însă nu putea să facă nimic.

— Tisă! strigă Ivy. Simțea pe umeri povara grea a soartei ei. Profetia, Pimcaux... ce avea să se aleagă acum de ele?

Deodată, Rowan și Peps apăruseră acolo, războindu-se cu umbrele din grădină, în timp ce Ivy îi privea îngrozită. Când cei patru schimbă priviri îngrijorate și pline de subînțeles, ea încercă din nou să explice ce se întâmplă, însă nu reuși decât să recite un tabel cu elemente din vremea studiilor ei de farmacopatie.

Până la urmă, renunță să mai vorbească și acceptă să fie dusă de Rowan spre confortul relativ al unei încăperi dosnice, unde rămase posacă, fără să dea atenție ceștii de ceai de lângă ea.

Atlasul ținutului Caux nu dă niciun sfat celor care au fost otrăviți cu ferigă rea, deoarece, fiind considerată o specie dispărută, se cunosc foarte puține lucruri despre efectele ei periculoase. Cu toate acestea, cartea îi oferi fetei o oarecare alinare, căci în timp ce o strângea în brațe, se întreba ce ar spune autorul despre starea jalnică în care se afla ea în prezent.

Înainte ca ceaiul să fi apucat să se răcească, Observatorii lui Snaith se înființară și bătură cu autoritate la poarta lui Breaux. Observară ciudățeniile vegetației crescute aiurea în grădină, apoi ciudățeniile casei, trecură iute pe lângă Rue, în culmea tulburării, și curând grupul stacojiu dădu peste Ivy și Rowan.

Cei doi fugari fură arestați de îndată.

Capitolul șaizeci – Sosiri

Vidal Vinegret își pregătise plin de speranță terenul de joacă – Breasla și orașul Rocamadour – pentru a produce cernelurile pe bază de ferigă rea ale lui Dumbcane. Încălzitoarea fusese reorganizată complet în scopul acestei noi aventuri și până și masivul furnal rotund se dovedi neîncăpător pentru tot cărbunele care fusese pregătit la cererea Directorului. Le poruncise prorectorilor și multora dintre elevii mai mari să confiște tot ce se putea arde; nimic nu era scutit.

Nu le mai lipsea decât buruiana.

Marea poartă cu ținte de fier a bătrânului oraș fusese larg deschisă spre pădurea de păducel din apropiere, iar tufișurile de nepătruns fuseseră tăiate pentru a lăsa la vedere un drum vechi și părăsit. Topoare mari răsunau pe pavaj și pe poteca spinoasă, iar rugii erau adunați și transformați în cenușă. Șuvoaie de Expulzați se scurgeau din oraș și cercetau fiecare mormânt.

Dumbcane primise un șorț de piele și o amânare a sentinței, pentru a putea să coordoneze pregătirile. Mirosul înțepător al cărbunelui ars îl înlocuise pe cel al umezelii; sus, în încăperile sale de deasupra orașului, Vidal Vinegret stătea și aștepta.

Nu era singur.

În poala lui, lipsite de strălucire și pline de pete de cerneală, o pereche de gheare uriașe frământau stofa de lână a robei sale. Traseră de firele aspre și reușiră chiar să rupă câteva, într-un final pătrunzând fără efort prin material, după care îi dădu drumul. Șase stătea întinsă torcând cu trufie; mâța și Vinegret așteptau veste de la Expulzați despre găsirea preaiubitei lor ferigi rele.

Primiră însă o altă veste.

— Domnule Director! Un prodecan pe nume Mimp își dresе vocea. Mimp avea puține sarcini care îi dădeau ocazia de a se întâlni cu Directorul, dar acum se afla chiar în fața lui. Nu reușea să-și adune curajul pentru a-l privi pe Vinegret, foarte înspăimântător cu toate viespile care i se roteau în jurul capului și în starea de așteptare tensionată în care se afla. Și mai era și pisica aceea.

— Vă caută niște vizitatori, stăpâne. Le-am explicat că nu primiți pe nimeni în momentul ăsta, dar nu vor să plece. Insistă...

Vinegret își aținti privirea lui pătrunzătoare asupra individului nespus de agitat.

— Trimite-l pe Snaith să se ocupe de ei.

— Ăăă, nu știm unde se află Snaith în clipa asta, domnule Director.

Urmă un moment de tăcere, în care Mimp își dori fierbinte să fie oriunde altundeva, chiar la supravegherea foalelor enorme ce alimentau cazanul cu aer fierbinte.

— Cine sunt? întrebă Vinegret, în timp ce mângâia pisica zdrențăroasă.

— Se numesc Taxus. Doresc să depună o petiție.

— Taxus? repetă Vinegret cu o voce răgușită, neobișnuită să cântărească lucrurile.

Spre marea uimire a prorectorului, Directorul se ridică, nu amenințător, ci nerăbdător, astfel că îngrozitoarea felină îi căzu dizgrațioasă din brațe, cu un șuierat. O clipă, Mimp se întrebă dacă era cazul să spună ceva despre ghemotoacele de blană care rămăseseră în poala nevăzătorului, dar se răzgândi imediat.

— Da. Poftește-i! Directorul făcu un gest spre ușă, în timp ce viespile se deplasară lent, regroupându-se apoi pe dată.

Prorectorul făcu o plecăciune și părăsi iute încăperea, iar imediat după aceea, se auzi un ciocănit la ușă.

— Intră, porunci glasul lui Vinegret, pe care mulți, dacă ar fi avut de ales, nu l-ar fi ascultat.

Capitolul șaizeci și unu – Reverie în cușcă

Axlerod D. Roux, renumit estacagiu și custode al farmacopatiei, stătea jos, înghesuit într-o colivie aurită și murdară. Posesorul de drept al coliviei, un vultur albinos pe care Vinegret îl crescuse de când ieșise din găoace, nu cunoștea un alt adăpost și, pentru că fusese mutat, stătea acum cocoțat pe o urnă din apropiere. Se uita urât la uzurpatorul acela neobișnuit, iar din când în când, își trăgea capul pe spate și emitea spre omuleț șuierături joase, în timp ce-și zbârlea penele ca niște țepi și întindea larg aripile.

Încăperea îi trezea estacagiului o mulțime de amintiri plăcute. Fără să ia în seamă pasărea, Axle se lăsă pradă unei reverii tăcute, în colivia sa.

Pereții erau luminați de oglinzi și de cristale, iar umbrele încă nu se instalaseră. Rocamadour era încă școala pe care o dorise regele Verdegris, o academie destinată tămăduirii și farmacopaților. Cu ochii minții, Axle vedea încăperea transformată, primitoare și călăuzitoare, așa cum fusese cândva. Imaginația lui îndepărtă rând pe rând toți anii în care fusese folosită în alt scop. Podelele fură curățate de recente pete de cerneală, iar stropii negri de pe pereți și de pe tavan dispărură în ceață, înlocuiți de covoare grele și de tapiserii cu țesătură bogată. Picturile murale somptuoase reveniră

la locul lor pe pereți. Rămaseră neschimbate numai masa de piatră și fereastra în formă de romb. Pereții goi și scobiți erau înlocuiți cu rafturi măiestrit sculptate. Deși uriașele rafturi de bibliotecă erau impresionante, conținutul lor era și mai valoros. Pentru că, aliniate pe toți cei patru pereți ai încăperii, se aflau mărețe volume legate în piele, scrise chiar de regele Verdegris, de care se ocupa acum un personaj înalt și tăcut, un om care, în mod evident, avea mare respect pentru cărțile pe care le mânia.

Era Insolent.

Axle și-l aminti ca pe un tânăr tăcut, foarte instruit, așa cum era înainte ca incendiul să-i distrugă și corpul, și mintea. Răsfoia cu afecțiune și cu nerăbdare un volum uriaș. Găsi ceea ce căuta și se întoarse, dând la iveală un tovarăș, o siluetă înveșmântată într-o mantie, o lungă robă de argint, binecunoscută estacagiilor, căruia îi arătă pagina, plin de încântare. Acesta dădea din cap în timp ce citea. Iar Axle fu încurajat de viziunea din tinerețe a vechiului său prieten și maestru farmacopat, Cecil Manx. Apoi prin fața ochilor i se perindă o nouă scenă.

Încăperea fu învăluită de umbră, însă Cecil încă mai era prezent. La masa de piatră era așezat Vidal Vinegret, cu fața neclară în acea lumină slabă. Aerul era plin de fum. Cenușa plutea de colo-colo pe podea. Cecil gesticula înfuriat, cu brațele larg desfăcute, cu toiagul ridicat, pe când prin fereastra colțuroasă de deasupra, luna își făcea cu greu apariția, aproape acoperită de fumul și de flăcările de afară. Deodată lumina palidă căzu pe fața Directorului și scoase la iveală trăsături noi și îngrozitoare. Fața lui purta răni recente, iar în locul în care în acea dimineață încă mai avea ochii, acum nu mai era nimic.

Înfiorat, Cecil Manx tăcu. Vinegret spuse ceva, însă atenția lui Axle fu atrasă spre ușa care se deschise.

Dreptunghiul de lumină galbenă încadră silueta subțire a noului servitor al Directorului. Deși îi vedea imaginea din tinerețe, Axle recunoscuse imediat îngheboșarea caracteristică a individului, precum și nasul lung și arogant și roba jerpelită și soioasă.

Sorrel Flux nu mai catadicsi să se încline, căci cine are nevoie să facă plecăciuni în fața unui stăpân orb? Înaintă cu bandaje noi spre locul în care aștepta Vinegret.

Simțind o smucitură, Axle se trezi din reverie.

Smucitura venea de la frânghia de catifea cu care colivia lui Axle era prinsă de încheietura mâinii Directorului. Se întâmplă într-un moment neașteptat, căci Vinegret se pregătea să-i primească pe cei din clanul Taxus.

Capitolul șaizeci și doi – Petiția

Cei doi Taxus erau indivizi voinici, unul înalt, altul mai scund, care intrară în încăpere împăunați și siguri pe ei, în ciuda atmosferei grozav de mohorâte. Dar când Quarles, fratele mai vârstnic, îl salută pe Director și zări orbitele goale ale ochilor acestuia, vocea începu să-i tremure. Iar când observă și că omul purta o coroană ce părea făurită din insecte înțepătoare și turbate, se opri brusc.

— Ce v-a adus aici? sparse liniștea Vinegret, sprijinindu-se în mâinile pătate de cerneală. Lumina slabă ce intra prin fereastra în formă de romb îi cădea acum pe față, iar cei doi Taxus se traseră fără să vrea cu doi pași înapoi.

— Eu... ăăă... noi doi am venit cu o citanie.

— O citanie.

— V-vrem... am dori să-l preluăm pe degustătorul Rowan Truax, așa cum ni se c-cuvine.

— Așa este. Coroana zumzăia puternic.

Cel mai vârstnic dintre frații Taxus își exprimă mulțumirea printr-o bâlbâială.

— O petiție. În legătură cu absolventul numit Truax. E atât de... *dezamăgitor* să aflu că Jurământul Degustătorilor a fost încălcat. Știți, avem modalități severe de preîntâmpinare a unor astfel de fapte.

Fără să aibă nevoie de simțul văzului, Directorul se întoarse spre prorectorul cel tăcut.

— Ai examinat actele?

Mimp ținea în mână un sul legat cu o panglică.

— Citania este chiar aici, domnule Director, și totul este în ordine.

— Nu cumva se mai află acolo și vreun alt document, în afară de citanie?

Cei doi Taxus schimbă priviri îngrijorate.

— Nu, domnule Director, e numai citania.

Vinegret cântări lucrurile.

— Dacă Truax ar apărea aici, aș prefera să-l judec eu, după regulile mele, începuse el. Vă asigur că sunt foarte eficiente. Vinegret făcu o pauză, imaginându-și o serie de grozăvii.

— Ăăă, ar mai fi acea mică problemă legată de recompensă, domnule Director.

— A, da! Recompensa. Totuși, cred că rezolvarea acestei probleme ar trebui să fie... de ordin intern.

Cei din clanul Taxus se gârboviră, dezamăgiți. Se părea că afacerea nu avea să se încheie în favoarea lor.

Un târșăit de papuci moi anunța pași care se apropiau.

— A, Snaith, oftă Vinegret, chiar înainte de apariția prorectorului.

Snaith își lungi gâtul strâmb și privi prin încăpere, însă nerăbdarea lui de a-și livra mesajul fu potolită de uimirea de a vedea că spațiul era deja ocupat. Se grăbi totuși să ajungă la stăpânul său spre care se aplecă, desenând o cărare printre viespile insistente. Vinegret ascultă nemișcat, iar după ce Snaith sfârși, li se adresă celor din încăpere.

— Membri ai clanului Taxus, dacă faceți cumva rost de celălalt document pe care l-ați primit de la caligraf – vă asigur, e vorba despre un sul de pergament vechi și lipsit de valoare, mai ales pentru familia voastră – s-ar putea să fiu mai receptiv la ideea unui schimb. Vă las ceva timp de gândire. Sunt mult mai mult decât generos. Snaith, poate că cei din clan ar dori să facă un tur al catacombelor? Consider că au un efect benefic asupra memoriei.

Capitolul șaizeci și trei – Camera de dojană

Nu e cazul să te simți atât de prost, spuse Rowan cu un zâmbet timid. Eu am picat la „Mâncăruri Irezistibile” de trei ori.

— Dar nu am fiert piatra lunii la o altă temperatură! protestă Ivy.

Fata își dădu seama că, indiferent ce făcea, nu putea să vorbească despre feriga rea, despre Snaith sau despre ceea ce i se întâmplase cu ocazia ultimului examen. Înțelese că această otravă deosebită se încăpățâna să fie foarte personală. Insecte luminoase unsuroase îi apăreau și dispăreau din fața ochilor și, în mod ciudat, odată cu apariția lor, începu să capete ceva mai multă forță în picioare, ca și când tocmai ele i-ar fi transmis-o.

Snaith și ceilalți Observatori înveșmântați în roșu îi lăsaseră pe ea și pe Rowan în Camera de Dojană, știa asta de la Rowan. El părea foarte îngrijorat din pricina asta. Camera de Dojană era o încăpere mare, cu podeaua acoperită de covoare, în care se afla o masă de lemn ce părea foarte veche. Pe aceasta erau așezate lumânări fumegânde din care picura ceara. Era punctul central al Breslei, locul în care aveau loc întruniri generale, demonstrații și vizite importante. Era un loc al prorectorilor, Rowan așa auzise, dar mai ales auzise cât de groaznic era. Pentru că aici se dădeau și pedepsele, în prezența unui public.

O friză cu decorații sculptate înconjura întreaga încăpere. Acele desene îi amintiră lui Ivy de ceea ce văzuse în dugheana lui Dumbcane. Pentru un privitor obișnuit, nu erau decât gravuri în lemn, cu subiecte precum căutători de plante și păduri adânci, frunze tărcate, fructe de pădure. Drăgălași copii de pripas și colibe ale tăietorilor de lemne. Numai că feriga rea înghițită de Ivy dezlănțuia cele mai răuvoitoare umbre, iar formele se preschimbară în personaje de coșmar: vânători care își agitau topoarele și cazane în care fierbeau lucruri oribile, povești despre nebunie și molimi. Rowan nu băgă de seamă nimic.

Într-un cotlon al încăperii stătea de pază un singur Expulzat. Ivy trase cu ochiul spre el; pelerina lui și claia de păr păreau că emană o întunecime grea și învăluitoare, ce amenința să înghită lumina slabă din cameră. Îl privi și Rowan, simțind cum i se face părul măciucă, din cu totul altă cauză. Își dădu seama că își privea viitorul – acum, că fusese prins, îl aștepta cu siguranță o pedeapsă. Pentru tot ceea ce săvârșise urma să-și piardă limba și să fie obligat să îndeplinească vrerile cele mai ucigătoare ale Breslei.

— Mă întreb ce o să se aleagă de Rue, spuse el, ca să schimbe subiectul. I-a ieșit din cuvânt lui Snaith, iar asta nu miroase a bine.

Ivy dădu din cap abătută. Se gândise și ea la același lucru.

— Cred că e cazul să ne felicităm. Mă mir că am ajuns și până aici. Rowan se simțea din ce în ce mai nenorocit. Ce șansă aveam să ne luptăm cu tot sistemul de apărare al Breslei?

Ivy încercă din nou să rostească niște cuvinte, însă știa că avea să recite doar liste de ustensile sau notițe neimportante din *Atlas*. Își dorea atât de mult să consoleze și să fie consolată. Veni mai aproape de Rowan și își puse tăcută capul pe umărul lui.

Se gândi iar la Axle. I se părea imposibil să îl reîntâlnească, iar când își dădu seama de asta, se cufundă și mai adânc în umbre. Profesorul Breaux spusese că sentința lui Dumbcane era să bea cucută. Oare ce îi pregătea Vinegret lui Axle?

Aproape că fu o mare alinare să fie târâți în fața Directorului Breslei.

— Trei părți de iod, o parte de scumpie, un strop de ciulin și un degetar de esență distilată de dor-de-ducă, spuse Ivy. Era rețeta uneia dintre licorile ei preferate.

Problema era că o recitase ca răspuns la salutul simplu al lui Vinegret:

— *Vizitator nepoftit.*

Salutul nu fusese rostit cu voce tare. Ivy auzi cumplita voce în minte. Directorul stătea jos, înconjurat de viespile din ce în ce mai infuriate și de alți câțiva bărzăuni zdraveni. Insectele păreau înviorate acum și își apărau teritoriul cu o înverșunare care le înlocuise obișnuita lene. Lângă Vinegret se afla silueta strâmbă a lui Snaith, a cărui față dolofană radia de succes și plăcere. Fata îl zări

pe Axle atârnat deasupra lor, înghesuit bizar într-o colivie aurită, și avu un scurt moment de bucurie.

Ivy avea propriul ei roi de insecte cu care să se lupte. Feriga rea pe care o înghițise nu atrăgea insecte negre și țepoase, ci creaturi zburătoare ale nopții. Musculițe luminoase îi pluteau nemișcate în jurul capului, iar prezența lor în fața ochilor, ca mici stele ce se stingeau, apoi se reaprindeau, îi provoca o stare de greață.

— Grețuri. Trei părți de bicarbonat, o parte de turta-lupului. Ivy își dovedea pregătirea de farmacopat, însă nu era în stare să-și controleze limba.

Acum, când pentru Rowan venise momentul de care se temuse cel mai mult și ajunsese în fața Directorului, ca prizonier al Breslei Degustătorilor, el refuză să se lase pradă slăbiciunii. Se forță să se uite prin încăpere. Așa cum stătea, cu fața pătată întoarsă spre Ivy, Vinegret era o apariție înspăimântătoare: negru ca cerneala și roind de insecte. Din colivia în care era cocoțat, Axle îi atrase atenția lui Rowan, iar cei doi schimbă o privire pe furiș.

— *Ivy, ai îndrăznit să guști din făcătoarea-de-regi.*

O clipă, Ivy se încruntă. Făcătoarea-de-regi?

— *Și, spre marea mea dezamăgire, încă mai ești în viață.*

Vidal Vinegret își întoarse fața plină de cicatrici spre tânărul degustător.

— Rowan Truax, i se adresă cu glas tare Directorul. Rostit de o voce atât de înfiorătoare, numele lui avu efectul unui ghiont violent. Rowan se clătină. Singura dată când își mai auzise numele spus de Director fusese când își primise roba de degustător, iar acel moment îi fusese de ajuns. Ne-ai dezamăgit profund. Rowan înghiți în sec, dar nu scoase un sunet.

— Ai fost un student mediocru. Ca degustător ai fost o adevărată catastrofă. Ai făcut de rușine și ai dezonorat

Jurământul. Însă... un zâmbet sinistru apăru pe buzele Directorului... un singur lucru ți-a reușit totuși. Mi-ai adus-o pe fată.

— Papura și iarba-mierlei să nu le fierbi niciodată! strigă Ivy jalnic.

Numai că în atitudinea tânărului degustător ceva se schimbă, ca și când o regiune mai ascunsă a minții sale ar fi fost scoasă la lumină. Rowan simți cum îl cuprinde un val de furie.

— Dezonoare? strigă el. Îndrăzniți să vorbiți despre dezonoare? Unde se află vreun strop de onoare în otravă? Otrava, prin natura ei, este o armă a lașității! Este unealta înșelătoare a celor slabi, iar dumneavoastră o stăpâniți de minune!

Viespile se grupară mai strâns și formară o coroană și mai bine definită, umflată și plină de vârfuri înțepătoare.

— Ține-ți limba... sau voi avea eu această plăcere.

Fața lui Vinegret se strâmbă de furie, iar găvanele goale ale ochilor lui se îndreptară amenințătoare spre Rowan. Deși nimeni altcineva nu îi văzuse, Ivy deslușise în umbra din spatele lui doi Expulzați ce păreau niște statui, încadrându-l nemișcați pe Director. Apoi aceștia ieșiră în lumina slabă, iar Rowan păli.

— Încă nu ți-e frică? Atunci vei fi primul care vei merge ca un viteaz să le îngroși rândurile.

— Să-mi aduc lama cea mai ascuțită? întrebă răutăcios Snaith.

Cuprinsă de greață, Ivy se gândi la cuțitul cu lama curbată din colecția prorectorului, cu lama lui zimțată și dinții sfârtecători, și înțelese acum de ce îi displicuse atât de mult.

Însă, pe când Vidal Vinegret explica în detaliu cât de mult avea să-l încante să colaboreze cu Rowan ca proaspăt depozat de limbă, Ivy o observă în sfârșit pe

Șase. Alungată brutal din poala Directorului, pisica aterizase pe masa de piatră, unde ghearele ei zgâriau suprafața, producând un zgomot înfiorător.

— Șase! o chemă Ivy, reușind să-i pronunțe corect numele.

Făcu un pas spre pisica îngrozitor de murdară și plină de pete întunecate. Încăperea îi pluti prin fața ochilor, în timp ce Expulzații ieșiră și mai mult în lumină și îl flancară pe stăpânul lor, pregătiți.

Numai că reîntâlnirea fu plină de surprize. Șase își arcui spatele, cuprinsă de furie, scuișând înnebunită, în timp ce smocuri vălătucite de blană zburau în toate părțile din corpul ei mătăhălos, iar stropii de salivă erau împrăștiați sub forma unui jet de spumă în toate părțile. Musculițele luminoase se învârtiră amețitor în jurul capului lui Ivy, așa că ea se întoarse împleticindu-se lângă Rowan.

— Acum eu sunt stăpânul ei, spuse încântat Directorul. Eu și feriga rea. Râsul lui Vinegret suna ca scârțâitul unui fierăstrău în timp ce este ascuțit.

Ivy reuși să citeze la întâmplare din *Atlas* multiplele întrebuițări ale noroiului de râu și să plesnească unele dintre musculițele care-i leneveau pe sprânceană. O privi îndurerată pe Șase.

— I-a înghițit pisica limba, i se adresă Vinegret mios lui Șase, în timp ce-o scărpină sub bărbie cu degetele lui lungi.

Se răsuci spre Observatorii săi îmbrăcați în roșu.

— Chemați-i pe cei din clan, îi ordonă pe urmă lui Snaith. Poate sunt gata să cadă la învoială.

Capitolul șaizeci și patru – Buchetul lui Breaux

Pe când Rowan își aduna tot curajul pentru momentul în care avea să fie dat pe mâna clanului fostului său patron, medită o clipă la felul cum ar fi arătat viața lui dacă ar fi fost un degustător mai bun. În primul rând, Turner Taxus ar fi fost încă în viață. Taxus fusese un patron destul de bun, iar Rowan avusese un post decent în Templar. Numai că ar fi gustat la nesfârșit mâncăruri ce puteau fi fatale. Ar fi trăit o viață după regulile Breslei Degustătorilor și ale Mătrăgunelor, pline de otravă și intrigi. Asta nu ar fi fost o existență normală. Nu-i spusese Axle de nenumărate ori că mâncarea era viață, iar să mănânci însemna să te bucuri, nu să te întristezi?

Dar, când ușa se deschise, cel ce intră nu fu Snaith împreună cu cei din neamul lui Turner Taxus; în locul lor apărură profesorul preferat al lui Rowan, care încercase de atâtea ori să-l ducă spre concluzia la care tocmai ajunsese. Iar profesorul Breaux ducea pe umăr o legătură de fân, bețișoare și frunze, o legătură grea, elaborată și complicată, ce includea mai multe specii de flori care își scoteau capetele de unde nu te așteptai, multe fiind așezate de-a-ndoaselea. Buchetul era absolut nelalocul lui în acel moment.

Se opri pentru a-i saluta pe prizonieri dând din cap, apoi le făcu un semn cu ochiul în timp ce își freca sprânceana și pășea în încăperea neprimitoare.

— Snaith? întrebă Vinegret.

— Eu sunt, domnule Director, răspunse Breaux. Profesorul își dădu jos povara de pe spatele încovoiat și o puse pe podea în fața lui Ivy și a lui Rowan. Era un buchet

rudimentar, legat cu o fâșie subțire de cârpă. Îl împinse spre cei doi copii cu vârful sandalei.

— Un mesaj, le șopti el.

— Profesorul Breaux? întrebă Vinegret.

— Da, Vidal.

— N-ai ce căuta aici, hotărî Vinegret.

— A! Am fost chemat de asociatul dumatăle, Snaith.

Mă tem că nepoata mea a intrat într-o mică încurcătură.

Chiar în acel moment, Observatorul-șef se întoarse, însoțit de membrii clanului Taxus.

Aceștia, absolut copleșiți de orele petrecute în sediul întunecatei Bresle a Degustătorilor, erau complet schimbați. Le dispăruse mersul țănoș. Li se dusesse până și strălucirea din ochi. Îl urmau orbește pe Snaith, rugându-se doar să nu mai pună nicicând piciorul în Rocamadour sau în catacombele sale.

Pentru Ivy, camera era o sală de dans a întunericii, în care apăreau și pluteau peste tot umbre, în funcție de neștiutele toane ale amețitorului ei halou de musculițe, care se împrăștia și se adunau înapoi fără odihnă. Se cufunda într-un întuneric și mai apăsător, când ochii i se luminau la vederea ciudatului buchet adus de Breaux. Era o combinație de flori preferate de ea, așa că Ivy se bucură imediat când le văzu, căci creșteau, erau vii și nu aparțineau lumii îngrozitoare și chinuitoare a ferigii rele. Se uită mai cu atenție, luptându-se cu umbrele tremurătoare ce o înconjurau.

Trepădătoare, izmă, iarba-broaștelor.

Păducel, pansea, pelin.

Mintea ei amorțită înregistrează amestecul acela de plante, apoi totul se limpezi brusc.

Codul florilor!

Profesorul Breaux le pusese la picioare un buchet care le arăta clar locul unde puteau găsi cartea pierdută a Intrării spre Pimcaux.

Capitolul șaizeci și cinci – Zborul

Ați adus ceea ce-mi aparține? îi întrebă Vinegret pe membrii Clanului. Gâtul lui Quarles se crispă, iar el rămase nemișcat. Turul catacombelor își făcuse efectul.

— Bine. Atunci vă propun un schimb simplu, continuă Vinegret. Truax, de colo – arată el spre Rowan, pe care cei din clan îl observară de-abia atunci – în schimbul documentului. Ne-am înțeles?

Cei doi Taxus erau în extaz. Se uitau când la Rowan, când la Vinegret. Scurta lor vizită la sediul Breslei îi zguduise atât de tare, încât nu-și mai doreau decât să o pornească pe drumul plin de spini cu mâna goală, spre birtul lor obișnuit, fără să se uite înapoi. Măinile lui Quarles tremurară când se scotoci în buzunarul de la piept și dădu la iveală o hârtie zdrențuită și mototolită.

Snaith se apropie de cei din clan cu mersul lui ca de crab și întinse un braț pe care îl ținuse până atunci la spatele cocârjat. După ce primi sulul mototolit, Observatorul se târî înapoi spre stăpânul lui, iar cei doi Taxus se îndreptară spre Rowan și îl apucară fiecare de câte un braț. Snaith fu cuprins însă de o mare curiozitate față de documentul pe care îl ținea în mână. Se opri și îl desfăcu. Văzu imaginea unei uși pe care strălucea un ciocânel circular, desenată cu mult timp în urmă cu ajutorul cernelurilor care le dădeau desenelor fie darul magiei, fie amprenta ticăloșiei.

Membrii Clanului așteptau, nehotărâți. Oare chiar terminaseră și erau liberi să plece? Prins între ei, Rowan

își simți ochii atrași de șarpele auriu de pe pagină, a cărui strălucire îl făcea să pară real.

— Snaith? își strigă Vinegret servitorul. Adu-mi pergamentul!

Snaith însă era subjugat. În fața lui se afla o adevărată operă de artă și, pe cât se pare, nu doar cei buni știu să aprecieze adevărata frumusețe.

De sus, de unde era cocoțat, Axle zărea și el desenul.

— Ivy! strigă el. Ușa cu uroboros! Pagina lipsă!

În clipa aceea se întâmplară mai multe lucruri.

Ivy își adună bruma de putere pe care o mai avea și se aruncă spre Snaith. Prin fața ochilor i se desfășurară șirurile de lumini de un roșu aprins al musculițelor, care fură întâmpinate de viespi negre înfuriate. Brusc, încăperea deveni un câmp de luptă al insectelor – și cât de multe erau! –, însă uroborosul auriu strălucea ca soarele, ca un adevărat far.

Corpul șubred al lui Snaith și foarte slabul lui simț al echilibrului se dovediră o combinație fatală. Căzu, strivind sub el nu numai fata și roiul înțepător, dar și altceva, mult mai grav.

— Ce se întâmplă, Snaith? strigă Vinegret, îngrijorat la auzul învălmășelii produse.

Acela fu momentul în care Șase își spală păcatele.

Iritată poate de zumzăitul înnebunitor al războinicilor insecte sau poate mânată de cine știe ce urme de cavalerism, uriașa pisică se aruncă asupra lui Snaith ca un ghem de duhoare și sculpat, zgâriindu-l aprig. Își înfipse ghearele în obrajii lui durdulii, îi sfâșie o ureche cu colții și îl scârmănă pe Observator de parcă era o păpușă de cârpă. Iar Snaith reacționează ca oricine altcineva: se făcu ghem, ca un crab care se retrage în carapace. Fu totuși înțepat de viespi, care îi atacară fața, spinarea strâmbă și gleznele umflate.

Ivy rămase amețită, dar liberă. În mână ținea desenul unei uși – calea spre Pimcaux.

Rowan încercă să scape de strânsoarea celor doi Taxus și aproape reuși, însă deodată se întâmplă cel mai groaznic lucru. În spatele lui se afla fereastra în formă de romb, iar când simți că, în sfârșit, membrii clanului îi dăduseră drumul, se împiedică și se dădu înapoi, clătinându-se, un pas, încă unul... măcar de-ar mai fi fost loc și de al treilea! Simți cum corpul lui izbește fereastra care crăpă ca zahărul candel, în timp ce, în mod curios, un clinchet armonios ca de clopoțel îi însoți ieșirea prin fereastra sălii lui Vinegret, astfel că în loc de piatră mohorâtă, avu parte de aer curat.

Capitolul șaizeci și șase – Truax

Ivy se rostogolea jos, tot mai jos pe treptele turlei: alerga, aluneca, își regăsea echilibrul, simțind cum o atrage lumea umbrelor condusă de feriga rea, dar încercând să se elibereze. Măinile îi tremurau încheștate pe pergamentul furat, în timp ce musculițe lacome se învâlmășeau în urma ei. În minte avea însă un singur lucru. Imaginea lui Rowan, pe când cădea cu brațele deschise, ca și când ar fi vrut să apuce cerul.

Suspînând, ajunse pe întunecatele străzi de piatră. Alerga, urmând indiciile date de mesajul floral pregătit de Breaux, știind că, nu departe, pe urmele ei se afla un val de Expulzați. Lavandă și boboci de trandafir – la stânga, apoi la dreapta. Apoi iar lavandă. Nu-i mai rămăsese decât mișcarea, fuga, gândi ea. Orice altceva dispăruse. Dacă reușea să continue să fugă, avea să ajungă până la urmă la Pimcaux. Avea să găsească un mod de a-l vindeca pe rege.

Deodată, printre umbrele mișcătoare clipiră ochi aprigi, iar ea își înăbuși un țipăt de groază. Dăduse peste fântâna vulturilor, pe care feriga rea o transformase într-o ruină oribilă. O mazăgă neagră și lipicioasă ieșea bolborosind din țevile sparte, iar vițe uscate și zdrențuite sufocaseră statuile. Uriașele păsări se ridicau înalte și înfiorătoare, își scuturau aripile, împrôșcând astfel firimituri de jar care sfârșeau în fântână cu un sfârâit. Ivy se lipi de zid, închise ochii și se strădui să respire liniștit, până când își dădu brusc seama că ușa în care se înghesuia îi era cunoscută. Un cap de bou. Ducea la sala de Mâncăruri irezistibile a lui Snaith.

Cu groază, Ivy auzi deasupra ei zgomot de aripi și se feri acoperindu-și capul. Pasărea era foarte aproape și înfiorător de mare. Fata simți pala de vânt care-i anunța apropierea și se ghemui, în așteptarea zgârieturii provocate de ghearele ascuțite.

În schimb, simți atingerea unei mâini cunoscute.

Una caldă, plină de viață, nu cufundată în întuneric. Așa cum prietenii buni se dovedesc a fi cea mai bună doctorie, mâna o smulse din delirul provocat de feriga rea și o readuse în lumea celor vii. Privi printre degete și își ținu răsuflarea.

Rowan!

Cum de era posibil?

Prietenul ei îi zâmbi în felul lui plăcut și se apucă să-și strângă aripile. Ivy își dădu seama că Rowan reușise să ascundă o pereche de aripi cu resort, confecționate dintr-o pânză cunoscută și sârmă bine întinsă.

— Ce distractiv! Îi mărturisi el, dar cu inima bătându-i cu putere în piept. Abia așteptam să le încerc, încă de când eram în pădure! Îi spuse apoi cum își realizase un vis când zburase spre norii cumulus și se ridicase deasupra întunecatului Rocamadour. Numai că, de acolo văzuse un grup de Expulzați și de Observatori îmbrăcați în roșu care ieșiseră din Bibliotecă, așa că știa că nu aveau la dispoziție prea mult timp.

Într-adevăr, pași grei se apropiau, așa că cei doi se întoarseră și o luară la fugă; Ivy ținea strâns în mână pergamentul lui Dumbcane. În sfârșit, ajunseră în adâncuri, la Încălzitoare.

Se opriră brusc, cu o alunecare.

Pregătită pentru prepararea cernelurilor lui Dumbcane, uriașa încăpere era luminată de un foc imens, a cărui căldură atinse obrajii copiilor aidoma unei respirații dogoritoare, în timp ce foale enorme ațâțau jarul. Peste tot domneau mormane de gunoi și murdărie. Scrâșnind neîncetat, lanțuri monstruoase deplasau linia de asamblare. Expulzați, mai mulți decât își imaginase Ivy, patrulau prin atelier, iar Hemsen Dumbcane se plimba de colo-colo și supraveghea conținutul diferitelor cazane sau pregătea țevi răsucite de alamă și uriașe pahare aburite. Din când în când, scribul bombănea și chema pe cineva în ajutor, trimițând vreun Expulzat să mai aducă apă ori să mărească temperatura.

Ivy și Rowan se uitară cum scheleticul caligraf se holba la un flacon mic ce conținea un sirop vâcos de culoare verde. El răsuci flaconul, apoi îl adulmecă ușor și se încruntă. Cu o înjurătură, Dumbcane îl azvârli spre un perete din apropiere, făcându-l țândări.

— Ce face? șopti Rowan.

Ivy clătină din cap, fără să răspundă. Axle ar ști, gândi ea. Axle, care era încă prizonierul îngrozitorului Director. Avu o strângere de inimă.

Rowan îi făcu semn să iasă din zona luminată, așa că se lipiră de peretele neted și se deplasară pas cu pas de-a lungul lui, încercând să ocolească înfiorătoarea mașinărie. Veșnic prezentele musculițe ale lui Ivy, ce gravitau formând un halou în jurul capului ei, păreau scânteii neînsemnate pe fundalul uriașului foc.

Se furișară de-a lungul sălii celei lungi, spre ținta lor: treptele simple care duceau spre pământul sfânt. Acolo se afla Peps, care îi aștepta ca să-i conducă pe sub pământ, așa cum îi informase Breaux cu ajutorul buchetului trimis.

Capitolul șaizeci și șapte – Cripta

Firul de viță-de-noapte era tot acolo, fixat de perete, așa cum îl lăsase Axle. Nu era greu de urmat, nici măcar pentru pașii șovăitori ai lui Peps (căci ce estacagiu întreg la minte s-ar întoarce pe tărâmul morților?). Pentru Ivy, drumul în întuneric era marcat de strălucirea neobișnuită a viței-de-noapte. Firul sălta și unduia, întins, apoi lăsat, câteodată încordat, alteori moale, și părea că o invită să intre în dans. În sfârșit, cei trei ajunseră în străfundurile Breslei Degustătorilor, în cea mai veche porțiune a labirintului de sub oraș.

— Tare mă bucur că iese ceva bun din drumul ăsta pe aici, murmură Peps în întuneric. Breaux i-a făcut o vizită lui Insolent, le explică el. Bibliotecarul i-a spus că a ascuns aici câteva dintre cărțile salvate.

— Unde? întrebă Rowan.

— Buchetul... lui Breaux... avea și... *brâncuță*, spuse repede Ivy. Minteă începea să i se limpezească, însă cuvintele încă îi veneau mai lent decât ar fi voit. Mai ales acum, când se grăbeau. Dar... era... nedeslușită. *Mutătoare. Trifoște-de-baltă.* Respiră adânc și se concentrează.

— O cameră ascunsă, închisă? recită Rowan definiția.

— Da.

— Euphorbia, fără ghimpi.

— Ce înseamnă când e fără ghimpi? întrebă Rowan nerăbdător.

Ivy caută prin buzunare.

Impresionantul *Atlas al lui Axle* dă ceva informații despre istoria catacombelor de sub Breasla Degustătorilor, însă nu conține hărți ale întortocheatelor tuneluri. Se aflau în cea mai veche porțiune a labirintului, iar în carte pur și simplu nu exista niciun indiciu referitor la locul în care erau acum. Ivy știa asta pentru că avea în mână exemplarul ei. Dar *Atlasul* era cel mai indicat pentru descifrarea celor mai ciudate elemente ale codului florilor, așa că se aplecă asupra lui.

— Euphorbia... fără ghimpi, mormăi ea, în timp ce răsfoia paginile cu liste lungi. Ăăă... aici... așa. O! Se opri să citească fragmentul. O, nu... Ivy își îndreptă spatele și își roti privirea prin încăperea subterană, înfricoșată.

— Ivy? întrebă Rowan, îngrijorat.

— Cred că... Insolent a ascuns cărțile... acolo, anunță Ivy arătând, aparent către Peps. Era o mare ușurare să vorbească iar normal.

Nedumirit, estacagiul se încruntă și își propti un deget în piept.

— Doar nu vrei să spui... începu el, dar se întrerupse imediat. Se răsuci încet și scrută întunericul. După ce făcură un pas în lateral, Ivy și Rowan văzură ce se afla în

spatele lui. O gaură făcută în zidăria ascunsă în umbră, mărginită de ambele părți de două urne masive.

Un mormânt.

O cheie de boltă uriașă atârna destul de jos deasupra portalului în ruină. Nu exista nicio placă pe care să fie scrise numele celor care se odihneau înăuntru. Era doar un ușor curent și un șuierat de aer aspirat.

Peps își drese vocea.

— Nu putea să găsească și Insolent un dulap frumos și comod în care să le pună?

Rowan îndepărtă pânze vechi de păianjen și se opri în prag.

— Așteaptă! strigă Ivy. Strânse în mână pergamentul zdrențuit cu desenul uroborosului și înaintă șovăielnic.

Rowan apucă mica lanternă pe care i-o dăduse Peps și, mână în mână, cei doi coborâră cele trei trepte inegale din fața deschizăturii. Apoi pășiră împreună în întunecimea pământului sfânt.

Capitolul șaizeci și opt – Pământul sfânt

Ivy crezu întâi că otrava pe care o înghițise îi juca vreo festă și făcea ca încăperea să se legene aidoma unui lan întunecat ce unduia în vânt. Numai că și ochii lui Rowan observară același lucru, odată ce se obișnuiră cu întunericul.

— Ce e asta? Ce poate crește sub pământ, fără soare? întrebă el.

La fel de repede găsi și răspunsul. Văzuse la Insolent că și în condiții imposibile tot mai crește câte ceva. Plantele acestea însă nu erau cincifoi și nu aduceau cu ele

bucuria optimistă pe care o transmitea floarea cea galbenă, nici acea vioiciune a inimii sau a firii. Nici nu aveau flori sau boboci. Erau numai spini negri catifelați și ciudate frunze nefiresc răsucite care foșneau în bătaia vântului nesuferit. Mirosul lor era în aceeași măsură ademenitor și respingător.

— Vai, Rowan, șopti Ivy.

— Nu-mi spune că e ceea ce cred eu.

— E un mormânt. Planta crește pe pământ sfânt...

— Nu! aproape că gemu el.

— Găsește cartea, repede! Ivy privi în jur. Nu trebuie decât să punem la loc pagina furată de Dumbcane, cea cu uroborosul. Ar trebui să funcționeze. În orice caz, *nu cumva să atingi buruiana!* Simți cum i se învâрте capul. Buruiana aceea îngrozitoare o ademenea, îi făcea semn. Părea că pulsează și că o cheamă.

Cărțile se aflau acolo, câteva teancuri puse la întâmplare în mai multe firide întunecate, construite pentru a adăposti oase. Păreau să fie câteva zeci; se pare că Insolent fusese copleșit de regrete și reușise să salveze mai multe decât crezuseră ei. Copertele imense erau pârlite, iar paginile înnegrite de fum. Ridicată pe vârfuri, Ivy reuși să ajungă la ele.

— Sângele-voinicului și iarbă-neagră pusă de-a-ndoaselea, îi spuse Ivy lui Rowan, care nu se uitase cu atenție la florile aduse de Breaux.

— Sângele-voinicului, asta-i ușor de ghicit. *Mic*, nu-i așa?

Ivy încuviință.

— Hmmm. Iarbă-neagră de-a-ndoaselea. Iarba-neagră înseamnă protecție, dar când e pusă invers, înseamnă... ce înseamnă?

— *Deghizat*.

— Prin urmare, mic și deghizat, continuă Rowan.

— Cred că Breaux vrea să căutăm cel mai mic volum dintre toate cărțile.

— Poate că e ascuns sub altă formă, sugeră Ivy.

— Toate sunt la fel de mari! se plânse Rowan. Privește!

Ivy cercetă volumele rămase de la Verdegris. După cum se așteptase, erau culegeri uriașe, legate în piele, cu titlurile imprimate pe cotoare, scrise fiecare în limba cea veche. Niciunul nu putea fi considerat mic.

Cuprinsă de disperare, privi în jur prin criptă. Podeaua era toată acoperită cu ferigă rea. În firidele adânci ale mormântului nu era decât întuneric, întuneric, și alte osuare ascunse în zid.

— Rămâi aici, îi porunci Ivy.

— Ce faci? îngăimă Rowan cu voce pierită.

Ivy trase puternic aer în piept și făcu un pas, intrând în lanul cel înspăimântător.

— Ivy? strigă Rowan disperat, însă ea era hotărâtă. Ai spus că nu trebuie atinsă!

— Mai e o carte acolo, răspunse Ivy. Deși vocea îi era calmă, cu totul altfel stăteau lucrurile cu ea. Avea acum ambele picioare cufundate în stratul întunecat de ferigă rea, iar dezgustătoarea buruiană îi ajungea până la mijloc. Și-apoi, nu o să pătesc nimic, doar am scăpat cu viață după Mâncărurile irezistibile, nu? Nu poate fi nimic mai rău de-atât.

Era un fel de reîntâlnire. Deși Dumbcane extrăsese cele mai dăunătoare elemente ale buruienii, iar concentrația lor în cernelurile sale era de o mie de ori mai puternică, feriga rea de la picioare îi dădu lui Ivy senzația că fusese aruncată într-un puț adânc, iar lumea umbrelor o învăluia din nou. În minte îi apăru iar mutra dolofană a lui Snaith, care afișa o privire triumfătoare în timp ce își ascuțea îngrozitorul cuțit.

Mirosul era puternic, desigur, așa că Ivy avu istețimea să-și țină respirația în timp ce înaintă. Era mirosul descompunerii, care însă venea, culmea, din ceva viu. Iar atingerea lui era lipicioasă, ușoară și catifelată. O mângâiere fatală.

Haloul ei de musculițe se înviorase, iar acum dansau prin întreaga încăpere, de data asta luminându-i drumul. Apoi o văzu în lumina purpurie emanată de musculițe, rezemată de peretele din capăt.

O singură carte. Ce era, oare? Părea să fie un manual de instrucțiuni pentru fabricarea butoaielor, de mult depășit.

— Degețel-roșu, spuse Ivy cu sufletul la gură. Era ultima plantă din buchet.

— Degețel-roșu? întrebă Rowan. Asta înseamnă... ce înseamnă?

Ivy așteptă să se liniștească. Trebuia să respire și se întrebă dacă avea curaj să o facă.

— Degețel-roșu: *fals* și *nesincer*! izbucni Rowan. O carte mică... Apoi puse totul cap la cap. O carte mică, ascunsă sub o copertă falsă!

Ivy apucă manualul și alergă înapoi.

— E cam de mărimea potrivită, cântări Rowan cartea, în timp ce Ivy își trăgea sufletul. Coperta era îndoită, iar literele aurite ale titlului sclipeau în lumina lanternei lui Peps. Ivy apucă volumul pentru a-l privi mai bine. Suflă stratul de praf adunat peste ani și scoase la iveală o copertă simplă, oarecare.

— Să vedem, spuse ea, desfășurând alături de carte pergamentul cu desenul uroborusului, pentru a le compara.

Deschise cartea, ca să încerce, și imediat peste intrarea în mormânt căzu o ploaie de petale aurii. Când atinseră podeaua de piatră, scoaseră un clinchet ca al

unor mici cioburi de cristal chihlimburiu desprinse din vitralii.

— Cincifoi! rostră într-un glas Ivy și Rowan.

Cartea era plină cu petale presate ale florii regelui.

Capitolul șaizeci și nouă – Intrarea spre Pimcaux

Luară cartea și trecură iute în încăperea care, prin comparație, părea luminoasă și în care Peps îi aștepta agitat.

Deși coperta promitea să dea învățături despre complicatele etape ale făuririi butoaielor, înăuntru se găsea cu totul altceva.

Scria așa:

Cartea Uroborosului

Textul era scris cu litere minuscule și, deși cartea era lată și mare, scrisul era mic, așa că nu prea era speranță să poată fi descifrat. Ivy cercetă cu atenție cusătura paginilor, apoi ridică privirea și dădu din cap.

— Cred că aici e locul ei, spuse, găsind locul de unde fusese ruptă pagina din dugheana lui Dumbcane.

Respiră adânc și se întoarse către estacagiu.

— Peps, spuse cu voce tremurătoare. Vii?

— În Pimcaux? întrebă el, ca și când până atunci nici nu se gândise la asta. Nu, răspunse el, pe un ton mai caraghios decât intenționase.

Ivy aprobă.

— Mi-am făgăduit să nu părăsesc orașul ăsta de coșmar fără fratele meu.

Și Ivy, și Rowan știau că o promisiune făcută unui estacagiu nu se încalcă. Fetei i se umplură ochii de lacrimi

ce lăsară pete întunecate pe pergamentul pe care îl ținea în mână.

— V-aș fi însă recunoscător dacă i-ați face o vizită Wilhelminei mele, ca să-i spuneți că Peps al ei o așteaptă, adăugă el, arătând spre talismanul de la gâtul lui Ivy.

— Desigur! îl sigură Ivy, reușind să zâmbească.

— Ei, atunci, hai, la drum! îi îndemnă estacagiul, cu o fluturare nerăbdătoare a mâinii.

Ivy se uită la Rowan, care se făcuse acum mai palid ca de obicei. Cei doi își amintiră de puterile magice ale cărții bunului rege, la care fuseseră deja martori în camera de lucru a lui Axle. Băiatul dădu din cap. Era pregătit.

Ivy netezi foaia mototolită luată de la Dumbcane și cercetă inelul scânteietor al șarpelui care își înghițea coada. Se gândi la vechea lui semnificație – nu gustul, așa cum susținea Breasla, ci renașterea, tămăduirea. Își dădu seama că, acum, uroborosul era simbolul propriei ei călătorii. Regele Verdegris o aștepta undeva dincolo de ușă. Aștepta să fie tămăduit.

Își ținu răsuflarea. Pagina mai conținea ceva, pe lângă ceea ce reușise ea să vadă în dugheana scribului, pe copia abandonată de Dumbcane înainte de a o termina. Textul era scris cu o cerneală aurie care strălucea ca o stea lichidă chiar și în acea lumină slabă. Iar printre vechile înflorituri și bucle ale caligrafiei bunului rege, se vedeau o mare involburată, vapoare și lumina unui far.

— Ferește-ți ochii, își avertiză ea prietenul când spațiul fu invadat de o lumină orbitoare și dogoritoare.

Cu vederea încețoșată și deformată de feriga rea, Ivy puse la loc pagina, iar marginile rupte și colțurile pârlite se reuniră într-un nor de mici scântei. Fibrele zdrențuite ale legăturii se cusură la loc ca într-un fermoar subțire și ordonat. Ciocănelul strălucitor al ușii prinse viață și, la fel ca acasă la Axle, Ivy întinse mâna, îl apucă și bătu în ușă.

Când lumina se revărsă din vechiul volum și o învăluie pe tânăra fată și pe tovarășul ei de călătorie, până și sumbra cameră mortuară fu iluminată de strălucirea soarelui auriu.

Partea a III-a – Pimcaux

Citat

Există ființe care trăiesc în văzduh: păsările, în primul rând. Plutesc, se înalță, pline de viață ca însăși lumina. Altele aparțin întinderilor de ape, precum peștii sau broaștele. Fiecare reprezintă împărății diferite: aerul este țărâmul Vânturilor, apele sunt ale hangîțelor.

Introducere la *Istoria și magia hangîțelor*
Axlerod D. Roux (fragment dintr-un manuscris pierdut)

Capitolul șaptezeci – Nu Pimcaux

Boarea aurie licări și dispăru. Deasupra lui Ivy pluteau umbre mari, cenușii, care se dezlănțuiau în toate direcțiile cu șuierături insuportabile, ca un scrâșnet îngrozitor de piatră frecată de altă piatră. Învăluită iar în întuneric, fata se simți brusc îngrijorată și lipsită de putere.

Aceasta nu era o lume a luminii.

Încet, ceața groasă și apăsătoare se mai limpezi puțin, dând astfel la iveală ruinele jalnice ale unui foișor altădată plin de splendoare și ale unei grădini regale ce părea că a căzut pradă unui incendiu neașteptat. Deși era foarte

schimbată, Ivy o recunoscuse. Tulpini înnegrite, distruse, alcătuiau tufe stranii, în timp ce siluetele plantelor roase de mană creau forme respingătoare. O poartă de fier părăginită se izbea neîncetat cu un zgomot deprimant. Era grădina din alfabetul lui Dumbcane, grădina pe care o zărise când îl vindecase pe Peps, cea în care se trezise în mod inexplicabil după ce înghițise feriga rea.

Ivy se uită în jur. Acum era mult mai mare, ca și cum, lăsându-se pradă umbrelor, crescuse peste măsură. Un grădinar ghemuit trebăluia pe lângă un gard viu ce își pierduse frunzele, pe care îl tundeă fără rost. Îl urmări în timp ce lucra, cuprinsă de o neliniște care se accentua tot mai mult, iar când omul cel palid se întoarse, ea descoperi cu stupeoare că cel ce tăia resturile arse ale tufișului era falsificatorul Dumbcane.

— *Ai venit.*

Ivy tresări la auzul vocii, căci nu era a amărâtului de caligraf, care părea că nici nu o văzuse. Era o voce plină de răutate, răgușită din cauza efectelor ferigii rele.

Era glasul lui Vidal Vinegret.

Se răsuci ca să privească grădina aflată în ruină și își dădu seama că sunetul nu venea dintr-o anumită direcție, ci se auzea în mintea ei. Vorbitorul nu era nicăieri și în același timp era pretutindeni.

Simți la picioare căldura cunoscută a unei blăni încălcite, iar când privi în jos o zări pe Șase, care torcea cu zgomot și își freca bărbia de piciorul ei. Dar hainele ei erau diferite. Roba Breslei Degustătorilor, pe care o purtase până atunci, dispăruse, înlocuită cu o elaborată rochie de dantelă întunecată ca noaptea și cu un desen nelămurit al țesăturii ca de pânză de păianjen, de parcă disperarea plantelor crescute aiurea în jur cuprinsese și împletirea firelor din material.

Liniștită de prezența lui Șase, închise ochii și puse întrebarea potrivită:

— *Unde sunt?*

— *Ești oaspete în grădina minții mele, Ivy.*

— *Asta se cheamă grădină?* Fata deschise ochii.

Dumbcane își făcea de lucru prin apropiere, iar Șase îi adresă scribului un mârâit jignitor.

— *De ce m-ai adus aici?* Cu o tresărire, se gândi la catacombe și la cartea care servise drept Intrare spre Pimcaux. La Rowan.

În sfârșit, Vinegret își făcu apariția din spatele unei împletituri arse de vițe, care amenința să se prăbușească.

— *Nu eu te-am adus aici. Ca și mine, ești atrasă de făcătoarea-de-regi.*

— *Nu-i adevărat!*

Îngrozită, Ivy îl văzu cum se apropie. Indiferentă, Șase începuse să-și facă toaleta, cocoțată pe un morman de cărbuni stinși. Pe când se apropia, Directorului îi căzu gluga. Acolo, retras în propria lui viziune, avea libertatea să se imagineze într-o altă stare. În grădina minții sale, Directorul își regăsise ochii. Erau la locul lor, ca în ziua în care se născuse, fără cicatrici, fără scobituri înfiorătoare. O privi cu acei ochi.

— *Îmi pare bine să te văd, Ivy.*

Transformarea îi provocă fetei un fior de teamă.

— *Ai un dar de invidiat. Puterea de a domina natura. Faci ca plantele să-și redobândească fosta lor măreție, adevărata lor natură. Le faci să devină mult mai puternice. Gândește-te ce efect ai avea asupra făcătoarei-de-regi! Cu tine alături, voi avea mai multă putere decât aș fi crezut vreodată!*

— *Făcătoarea-de-regi nu mai crește. A dispărut, se strădui fata să-l convingă.*

— *Știm amândoi că nu așa stau lucrurile.*

Ivy se gândi la invazia îngrozitoare aflată chiar sub Breasla Degustătorilor și înghiți cu greu, încercând să-și alunge din minte acea imagine.

— *Vino cu mine!*

Era un ordin, nu o invitație. El o privi printre gene, iar Ivy își dădu seama că prefera să îl știe orb.

— *Niciodată!*

Vinegret pocni din degete și imediat Dumbcane deveni atent, iar ochii lui ca mărgelile se fixară brusc asupra lui Ivy.

Prin aer începu să zboare o cenușă deasă și grea; se isca vântul.

Atenția lui Ivy se îndreptă spre gardul din fier forjat, cândva o frumusețe, acum dezmembrat și strâmb. Pe o rozetă, cu un glob între gheare, se afla silueta unei păsări negre. O cioară.

— *Gândește-te puțin, Ivy! În sfârșit, tatăl și fiica împreună, domnind peste întreg ținutul cu energia și puterea unui adevărat rege.*

Ivy îl privi cuprinsă de groază.

— Nu ești tatăl meu!

Însă știa. Sorrel Flux încercase să îi spună. Axle și Cecil încercaseră să o protejeze de aflarea adevărului. Vidal Vinegret se apropie și își coborî capul respingător până când ea zări nebunia ce i se citea pe față.

Însă mai era încă ceva. Cuprinsă de sfârșeală, înțelese pe dată. Era o asemănare de familie. Ochii lui, pe care și-i scosese singur, ca să scape de orice urmă, semănau cu ai ei. Astfel, cele mai negre temeri ale ei se adevăreau. Era ca și cum s-ar fi uitat în oglindă. Îl văzu cum râde de privirea ei îngrozită.

— *Nu! Nu poate fi asta adevărul!*

Un val de repulsie aproape că o făcu să cadă în genunchi.

— Adevărul? Vrei adevărul? o întrebă omul cel groaznic, rânjind.

Deodată, dinspre poartă se auzi un scârțâit ca de balama ruginită, apoi un pocnet metalic. Se stârni un curent de aer șfichiuitor. Cioara de fier își desfăcuse aripile și se desprinsese de pe grilaj. La început, se ocupă de servitorul Dumbcane, pe care îl plesni și îl ciuguli, apoi se așeză pe umărul fetei.

Ivy fu atât de surprinsă să o revadă pe rătăcita Hâș, încât rămase mută de uimire.

— *Ascult-o pe cioară! Cei care caută urmăresc ciorile, întrucât ciorile nu mint niciodată,* îl auzi ea pe Vidal Vinegret. Vorbele îi erau cunoscute și dădeau naștere unor gânduri contradictorii.

— *Spune-i, îi porunci el păsării. Spune-i cine sunt.*

Hâș se întoarse spre ea și vorbi. Numai că nu scotea decât zgomote de neînțeles, ca de clopot dogit. Cea care inițial păruse a fi neprețuita ei Hâș se dovedi doar o decorațiune de fier de pe un gard ornamentat, cu ochi goi smălțuiți și cu o greutate devenită brusc apăsătoare.

Nu era cioara ei, își dădu acum seama, căci cioara ei era în Caux, prizonieră veșnică a tapiseriilor. Asta era o întruchipare ieșită din mintea bolnavă a tatălui său; vorbele ei erau mai toate de neînțeles și îi dădeau fiori. Flecărea de zor, iar strânsoarea de pe umăr devenea dureroasă.

— Tatăl tău! Tatăl tău! croncănea răgușit pasărea.

Dezgustată, se prăbuși la pământ, pe spate, iar lumea din jur începu să dispară.

— *Ciorile nu mint niciodată. Vezi, sunt tatăl tău.*

Capitolul șaptezeci și unu – Wilhelmina

Gata, gata! Când deschise ochii, Ivy zări o încăpere invadată de soare, o cuvertură mică, făcută din petice, și pe cea mai scundă femeie pe care o întâlnise vreodată. Doar cu puțin mai mică decât cel mai înalt estacagiu, gazda ei avea capul învăluit de o cunună de bucle argintii, ca un moț de spumă de mare, iar în jurul gâtului îi atârna un șirag de perle mari și închise la culoare. Ivy observă că purta o rochie neagră elegant croită, scânteietoare și cu un milion de încheietori mici la spate. Hangița, căci asta era, îi ștergea delicat fruntea cu un burete de mare umed și exact când Ivy își dădu seama că se afla într-o cameră plină de lumina aurie a soarelui și nu în grădina tiranică a lui Vidal Vinegret, o durere ascuțită îi invadează capul, iar corpul îi fu cuprins de frisoane.

— Șșșttt! o liniști femeia când Ivy începu să geamă. Îi întinse o ceașcă delicată în care se afla o infuzie caldă, ce părea aur curat.

— Toată noaptea a fost așa, se auzi vocea îngrijorată a lui Rowan. Nu plecase de la căpătâiul prietenei sale. Vorbește tot timpul despre ciori. „Ciorile nu mint niciodată.”

— Ciorile nu mint niciodată? spuse femeia gânditoare. Da, probabil că e adevărat.

Se auzi o bătaie în ușa care se deschise curând după aceea. O altă hangiță, cu părul adunat în vârful capului, veni să-i vadă. Avea o față severă, care se adumbri și mai mult când ochii îi poposiră o clipă asupra lui Ivy și a lui Rowan. Se întoarse cu severitate spre îngrijitoarea lui Ivy.

— Wilhelmina, vino, te rog, să discutăm. Afară.

Wilhelmina se ridică și îi făcu lui Rowan cu ochiul, netulburată de ordinul primit.

— Bea, draga mea. E ceai de cincifoi! o sfătui ea pe Ivy.

Hangița cea severă se întoarse, cu părul tremurător ca o gelatină, iar după ce Wilhelmina trecu pe lângă ea, le mai aruncă celor doi copii o privire plină de reproș, apoi închise ușa.

— Wilhelmina? Ivy se uită la Rowan, în așteptarea unei confirmări.

— Da! Wilhelmina lui Peps. Rowan dădu din cap și se aplecă spre ea. Ivy, ce îngrijorat am fost!

Fata zâmbi timid.

— Prin urmare, suntem în Pimcaux? întrebă ea.

— Sigur că da. Păi unde în altă parte?

Ivy își aminti o clipă de mohorâta grădină a minții și se gândi împăcată că poate nu fusese decât un vis.

— Am ajuns aici prin Intrarea din catacombe, nu-ți amintești?

Rowan sporovăia bucuros, atât era de ușurat să vadă că Ivy își revenise din leșin. Turuia în neștire despre modul în care scăpaseră de Snaith și aduse vorba chiar și despre experiențele lui de la cursul de „Mâncăruri irezistibile”, apoi povesti cu avânt despre zborul cu aripile cu resort pe deasupra întregului Rocamadour.

— Încă le mai am, desigur, nu știi niciodată când o să fie nevoie să zbori. Ivy, gândește-te puțin, suntem în Pimcaux! Dar știi care-i cel mai ciudat lucru? Porți o rochie neagră foarte stranie!

Ivy se mohorî când își privi mai întâi brațele, apoi tot corpul. Într-adevăr, trupul îi era învăluit într-o stranie dantelă neagră. Picioarele îi erau încălțate cu pantofi negri strălucitori, iar ciudățenia cea mai mare se afla tolănită între ele: Șase, făcută covrig pe pat, într-o pată de lumină.

Fetei îi bătea inima cu putere, așa că închise ochii, inhalând briza mării.

— Hangițele sunt stăpânele apelor tulburi, explică Rowan. Lor trebuie să le ceri ajutorul dacă ești vreodată în pericol să naufragiezi ori să te îneci. Bănuiesc că e absolut normal să locuiască într-un far.

Ivy schiță un zâmbet slab.

— Suntem într-un far?— Da! Nu-i așa că e grozav? După câte văd, e unul foarte impresionant. Ivy, încercă Rowan timid, ce înseamnă „ciorile nu mint niciodată”?

Cuprinsă de tristețe, Ivy se gândi la Hăș.

— Era ceva din scrisoarea unchiului Cecil. E un fel de zicală veche. „Cei care caută / Urmăresc ciorile, / Căci ciorile nu mint niciodată.”

Făcu o pauză apoi mărturisi:

— Mi-e dor de Hăș.

Într-adevăr, îi era nespus de dor de bătrâna ei cioară, mai ales după cele întâmplate în grădina minții.

Rowan dădu din cap în tăcere, gândindu-se la tapiseriile fermecate și la soarta neclară a ciorii. O apucă pe Ivy de mână și i-o strânse ușor. Apoi vorbiră mai departe cu voce șoptită până când ușa se deschise din nou; de data aceasta, copiii putură să vadă cum hangița se întoarce la postul ei de veghe.

— Ei, ce zici de asta! Ai cel mai înviorător zâmbet!

Wilhelmina își însoți vorbele cu o aprobare a capului.

— Acum îl văd pentru prima dată. Nu-i de mirare că arătoșii ăia de frați D. Roux te-au îndrăgit așa de mult.

Ivy se luminează și mai mult când o auzi vorbind de Axle și de Peps.

— Iar talismanul... ce mai amintiri! Tare mă bucur să îl revăd. Chiar că nu-mi imaginez cum de-ai reușit să-l convingi pe Peps să renunțe la el. Ivy pipăi talismanul de la Peps, care acum părea că-i fusese dat cu amar de vreme

în urmă. Căldura panglicii din jurul gâtului îi aducea alinare.

— A fost cât pe-acți, îi mărturisi Wilhelmina. Nici nu-ți închipui.

Zâmbetul lui Ivy pieri când își aminti de abaterea făcută.

Wilhelmina se apropie și mai mult, după ce aruncă o privire spre ușa din spatele ei.

— Nu le convine deloc că ai adus feriga rea aici, le mărturisi ea. Absolut deloc.

Ivy se posomorî.

— Odată înghițită, amăreala ei se dezvoltă în tine, se instalează acolo. De aici înainte, va face tot timpul parte din tine. Ivy, niciodată nu o să te mai simți în largul tău pe întuneric.

Ivy se înfioră și simți furnicături în piele la gândul acelei întunecimi adânci.

— Însă acum ești o tămăduitoare care a încercat suferința! Nu-i minunat? Iar răul prin care ai trecut nici că o să mai conteze după ce o să-l vindeci pe regel!

Pentru a tămădui cu adevărat, trebuie să fi avut parte de boli grave. Probabil la asta se referise Rustafustian, se dumiri Ivy. Se ridică, fără să dea atenție durerii ascuțite din coaste. Rochia era îngrozitor de strâmtă. Se uită iute la Rowan.

— Regele! Unde îl găsim? o întrebă grăbită pe Wilhelmina.

Hangița se îngândură; părea chiar supărată.

— Ei, aici e o mică problemă.

— O problemă? întrebă Rowan îngrijorat.

— Da, o problemă. Aș zice că Degețel-Roșu chiar reprezintă o problemă.

— Degețel-Roșu?

— Domnul Degețel-Roșu, oftă Wilhelmina. Noul sfetnic al regelui Verdegris.

— Sfetnic?

— Sfetnic și biograf. Scribe o carte, deși, dacă mă gândesc bine, încă nu am văzut nici măcar o pagină din ea.

— Ce fel de carte? Întrebă Rowan cu interes.

— Un fel de memorii, spune el. Ale regelui. Mâzgălește la nesfârșit tot felul de notițe în jurnalele lui; pare foarte meticulos.

— Și de ce e domnul Degețel-Roșu o problemă? Nu se poate să nu dorească binele regelui! strigă Ivy, care însă își dădu imediat seama, cu tristețe, că existau și oameni care uneori le doreau răul celor pe care susțineau că îi slujesc.

— Binele regelui? Wilhelmina se posomorî. Domnul Degețel-Roșu vrea numai binele Măriei Sale.

Hangița îi privi pe copii pe rând.

— Dar să nu ne grăbim. Ivy, sunt sigură că mama ta o să ne fie de mare ajutor!

Capitolul șaptezeci și doi – Straie noi

Wilhelmina robotea prin mica încăpere fără să mai scoată niciun cuvânt, căci Ivy avea nevoie de odihnă. La auzul numelui Clothildei, mama ei, fata se posomorî și se lăsă pe spate în pernele moi, sfârșită de oboseală. Nu știa mare lucru despre ea, însă nu prea îi plăcea puținul pe care-l știa. O reîntâlnire i se părea de neconceput.

— Rowan, poate ai dori să cercetezi locurile? îi sugeră Wilhelmina degustătorului. Pimcaux este un loc foarte

potrivit pentru explorări, numai cu soare și mare, și sunt sigură că abia aștepți să-l vizitezi.

Rowan ezita, privind la Ivy.

— N-o să pățească nimic, îl liniști hangița. Ai fost un prieten devotat pentru Ivy, se vede cu ochiul liber, numai că acum are nevoie să-și recapete forțele.

Fără tragere de inimă, Rowan acceptă și se ridică amorțit, căci ședea pe scăunelul acela de prea multă vreme.

— Mai întâi însă trebuie să-ți schimbi veșmintele, spuse Wilhelmina după ce îi examinează straietele. Să îmbraci haine întunecate... Ivy pare să se fi pregătit.

— Haine de noapte? Rowan era dezorientat. Îi veniră în minte pijamaua din bumbac și halatul asortat, un dar de la mama lui, un lux ce aparținea trecutului. Privi în jur neajutorat.

— Haine întunecate, explică ea cu dezinvoltură. Suntem în doliu, de ceva timp. Din compasiune. Știi, regele și-a pierdut fiica.

— A! Rowan înțelese. Abia acum, când discutaseră despre asta, observă că toate hangițele erau îmbrăcate în negru.

— Dar nu am nimic, adăugă el. Își dădea seama cât era de zdrențuită și de murdară roba lui cenușie de învățăcel.

— Nu-i nimic. Vino cu mine!

Femeia îl pofti pe degustător să iasă prin ușița cu canaturi rotunjite pe holul strălucitor. O urmă în jos pe scara în spirală până într-o cămăruță plină de nasturi, pernițe de ace și alte nimicuri. Era un atelier luminos și vesel, în care se găseau baloți de materiale și manechine de croitor pline de ace. Teancuri de tigheluri și broderii se revărsau de pe mese și din coșuri. Camera mirosea plăcut a vopseluri curate și strălucitoare și a hărnicie.

În timp ce ea desfășura o bandă argintie, cu care începu să ia măsurătorile degustătorului, el fu atras de colecția ei impresionantă de inele. Unul părea să fie un strop de apă nemaipomenit de limpede.

— Wilhelmina? o strigă.

— Da, dragul meu? Hangița alesese o pânză de in ușoară, de culoarea umbrei de vară, iar Rowan se gândi la motivul purtării unui costum închis.

— Am citit în cartea lui Axle despre prințesa Violeta. Despre faptul că a fost otrăvită.

— Da, spuse ea cu gura plină de ace. A mâncat dintr-o friptură care a fost tăiată cu un cuțit otrăvit.

— Cum de n-a mai murit nimeni altcineva?

Wilhelmina scotoci printr-un coș, dând la o parte tot felul de papiote de ață neagră, până ce găsi una potrivită și îl privi pe Rowan drept în ochi.

— Numai o parte a lamei cuțitului a fost otrăvită.

Rowan se gândi la Mâncăruri de apărare, o cerință înfiorătoare în programul Breslei Degustătorilor. Există tot atâtea modalități de a fi otrăvit, câți otrăvitori care să le inventeze.

— Dar ucigașul ei nu a fost prins.

— Regele Verdegris nu știe cine i-a ucis singura fiică? întrebă încet Rowan.

Hangița își scutură bucele.

— Nu. Regele Verdegris se ascunde. Umblă vorba că durerea pricinuită de moartea prințesei Violeta i-a întunecat mintea; magia lui este puternică și imprevizibilă, imposibil de stăpânit... Asta dacă e să ne luăm după florile de cincifoi și după vreme.

— Florile de cincifoi?

— Da. Sunt peste tot. Floarea regelui a ajuns să cam fie... o pacoste.

Rowan nu prea înțelegea cum venea asta, dar tăcu.

— Se spune că regele nu își va reveni cât timp nu este găsit ucigașul. Așa că așteptăm vești și vremurile când o să putem uita de hainele astea nesuferite de doliu și o să purtăm straie mai vesele. Dar, până una-alta, ne-am procopsit cu domnul Degețel-Roșu, se întristă Wilhelmina.

Nu mult după aceea, Rowan căpătă un elegant costum cu vestă cu nasturi din sidef și o pălărie cu boruri largi. Wilhelmina îl însoți pe scară până jos, spre o ușă mică de piatră. O deschise, iar degustătorul se trezi izbit de aerul proaspăt al mării.

— Ia-o în jos pe potecă și o să dai de sat, îi spuse ea cu glas zglobiu. A, și să-ți iei umbrela! Vremea e cam... capricioasă.

Rowan privi spre înalt printre gene. Nu era nici urmă de nor pe cerul de un albastru strălucitor. Farul înalt și cenușiu, ca o grămadă de pietre, se afla în vârful stâncii. Copleșit, Rowan rămase locului, privind în jur. Simți în spate o împunsătură ușoară. Wilhelmina îl îndemna să treacă pragul.

— Du-te! îi spuse ea. Cât mai e soare pe cer.

Dacă ochii lui Rowan nu-i jucau feste, soarele părea să fie nu numai pe cer, ci peste tot. Peisajul din Pimcaux era uluitor: o îmbinare de stânci și apă, soare și văzduh. O lumină izbitoare, de un auriu strălucitor, străbătea întreaga atmosferă. Era ca și cum marea, în nemărginirea ei, prelua strălucirea soarelui și o trimitea pe țărm, unde creșteau florile de cincifoi cu milioanele, galbene, aurii, acoperind stânci și câmpuri. Ieșeau din poteca de piatră bătătorită, de pe suprafața de piatră a țărmului stâncos, până și de pe micul pervaz de lângă Rowan. Un cuib abandonat de pescăruș adăpostea floarea regelui. Mica floare fermecată sfida toate legile naturii și își făcea casă unde dorea, părând că se hrănește cu aer.

Rowan porni spre orășel întovărășit de parfumul florilor.

Capitolul șaptezeci și trei – Arborele cu panglici

Pe când șerpuia pe poteca în zigzag, mărginită de stânci primejdioase și de cuiburi de păsări ciudate, lui Rowan i se făcu nespus de cald. Din acest motiv, când veni ploaia, la început se bucură. Doar că nu era vorba despre o ploaie obișnuită, în orice caz nu una asemănătoare celor din Caux.

Îl lovea cu stropi uriași și, deși nu era posibil, părea să fie apă de mare. El se luptă cu mica umbrelă neagră pe care i-o dăduse Wilhelmina și reuși să o deschidă destul de repede, chiar dacă era făcută pentru mâini minuscule. Mergea de-a lungul țărmului pe o potecă îngustă, trecând pe lângă pâlcuri de papură, apoi pe lângă o turmă de oi ce pășteau într-o mlaștină sărată. În curând ajunse în orășel. Ploaia se oprise și soarele strălucea din nou, iar deasupra întinderii înspumate a mării apăruse un curcubeu.

În fața lui, în acea clipă cu adevărat minunată, se afla intrarea în sat, marcată de două obiecte.

În primul rând, de o arcadă.

Apoi, de un copac nemaipomenit de bătrân.

Copacul era noduros și vechi. Rowan nu știa ce soi era și se întrebă într-o doară dacă o fi crescând numai aici, în Pimcaux. Dacă pomul ar fi fost o doamnă în vârstă care-și ridica rochia, sub juponul ei ar fi încăput o trăsură cu cai. De fiecare ramură atârnavă o mulțime de panglici de mătase, de toate culorile din lume, care fluturau în briza mării și pe lângă care curcubeul nu făcea doi bani.

Rowan contemplă un timp această imagine ciudată, apoi intră în sat.

Era acum recunoscător pentru umbra de pe străduțele înguste, așa că merse înainte pe drumul care străbătea satul spre marea cea strălucitoare, admirând încântat vitrinele. Așezarea părea să fie un sat de pescari, cu fațadele caselor acoperite cu șindrilă decolorată. Sub tălpi îi scârțâiau scoicile sparte care acopereau poteca. Trecu pe lângă câteva prăvălii liniștite: o brutărie, o dugheană cu postavuri – pentru pânze, gândi el. Un magazinaș care vindea nimicuri: în vitrina lui se aflau mai ales nasturi din sifef și cleme de argint. O pescărie.

Câteva vitrine erau ceva mai retrase. Atenția îi fu atrasă de una dintre ele. Se afla la capătul unei alei înguste și era mai toată acoperită cu scânduri. De ani buni nu-i mai călcase nimeni pragul; dovadă erau nisipul și grămezile de alge de pe trepte. Masiva ușă de lemn mai era încă împodobită cu vechi litere aurite, ce arătau că dugheana aparține unei familii de țesători. Vopseaua scorjită anunța:

Cele patru surori:

Tapiserii din vechime

Și mercurie regală

Înăuntru, spațiul era plin de gherghefuri prăfuite și de rulouri zdrențuite de mătăsuri și panglici, aidoma celor din copacul văzut de Rowan la intrarea în așezare. Mosoare goale și grămezi de andreele îndoite ori rupte erau împrăștiate pe podea, formând un covor periculos. Darace de metal cu o înfățișare amenințătoare zăceau părăginite pe masă; fuseseră poate folosite cândva la tăiatul în fâșii al panglicilor, socoti Rowan. Nu se știe cum, un tufiș de iarbă-grasă își croise drum printre scândurile podelei și se instalase lângă fereastra crăpată, iar mirosul lui minunat îi umplu nările lui Rowan.

Cu toate astea, locul era părăsit. Părea cufundat în sărăcie. Era deopotrivă curios și trist, iar dacă băiatul voia să afle mai multe, trebuia să forțeze ușa.

Fără să mai stea pe gânduri, smulse o scândură veche din cuiele ruginite și păși înăuntru.

Capitolul șaptezeci și patru – Cele patru surori

Prăvălia era acoperită de un strat catifelat de praf, pe care cu siguranță nimeni nu-l mai tulburase înainte de picioarele lui Rowan. El se opri în prag, nehotărât, apoi, neauzind nimic, intră.

Îi venise în minte o idee ciudată: începea să se întrebe dacă nu cumva copacul era cel care producea panglicile colorate ce zăceau peste tot (într-adevăr, avea să vadă mai târziu că așa era), pentru că precis erau de același fel. Saci uriași erau umpluți până la refuz, iar mâini atente aranjaseră panglicile în grămezi, sortate după culoare.

Lângă locul de dărăcit se afla o mică roată, un taburet și nenumărate rulouri ce păreau tapiserii aproape

terminate. Într-un colț zăcea abandonată o harpă. Rowan se apropie de ea și își trecu degetele de-a lungul corzilor, care scoaseră un sunet foarte armonios. Pe o masă din apropiere stătea în părăsire un serviciu de ceai. Frunzele uscate și împrăștiate își pierduseră strălucirea.

Mai zări un raft cu mosoare groase cu fire de mătase filată. Și ce culori! Fuseseră aranjate cu atenție, în funcție de nuanțe, iar Rowan era sigur că nu lipsea niciuna. Suflă și îndepărtă un strat de praf de pe etichetele jerpelite de sub fiecare, cercetându-le.

Scrisul era destul de ușor de descifrat, însă denumirile erau misterioase. Un anumit gri-roșiatic se numea *Cântec de seară*, iar *Dorință uitată* se referea la o nuanță tristă de albastru-deschis. Pe când le citea, îl cuprinse o emoție ciudată, așa că avu nevoie de ceva timp ca să-și revină.

Apoi, în fața lui, pe peretele îndepărtat al prăvăliei, îi atrase atenția ceva ce la prima vedere părea un tablou. Însă nu era un ulei pe pânză. Era de fapt o tapiserie a cărei artă și migală îi cucerii inima.

Își trecu degetele peste suprafața ei și gândul îi zbură iar la Hâș, aflată în panoul din Templar. Degetele mângâiară țesătura delicată ce contura siluetele celor patru surori – patru dintre cele mai frumoase femei pe care le văzuse vreodată. Fiecare era înveșmântată într-o rochie din panglici colorate. Rowan observă că una era aurie ca soarele, alta de culoarea stelelor, următoarea de culoarea cerului de seară, iar ultima ca albul pur al norilor. Iar aceasta din urmă, femeia învăluită în nori, îl făcu să tresară. Se holbă la ea și o recunoscă pe dată.

Axle spusese că ea reprezenta marele mister al tapiseriilor lui Verdegris.

O avea din nou în fața ochilor pe fecioara pe umărul căreia, în tapiseriile din Caux, stătea Hâș, cioara lui Ivy.

Prizonieră a tapiseriilor magice ale lui Verdegris, era suspendată în timp și în urzeala țesăturii.

Capitolul șaptezeci și cinci – Șase

Rowan ieși din prăvălie atât de absorbit de acea descoperire uluitoare, încât abia dacă băgă de seamă ploaia puternică și întunericul de afară. Cum de petrecuse întreaga zi în mercerie? Umbrela era uscată și de încredere, dar tot atât de nefolositoare, căci o lăsase în prăvălia celor patru surori. Cu gândul doar la momentul în care avea să-i împărtășească lui Ivy descoperirea aceea ciudată, trecu în goană pe lângă mai multe vitrine, care acum, scăldate în luminile serii, păreau să aparțină unei alte așezări.

Se apropia de arcada de la intrarea în sat când o zări pe Șase.

Se opri brusc, alunecând și făcând să-i sară cât colo scoicile de sub picioare, cu un zgomot de coji de ou sparte.

Pisica părea că îl așteaptă sub arborele cu panglici.

— Șase? o strigă el cu șovăire. Chiar după toate prin câte trecuseră împreună, tot nu avea încredere în ea.

Drept răspuns, Șase îl privi fix și clipi. Ochii ei mari erau ca două lacuri de argint și aveau o căutătură batjocoritoare; cel puțin așa i se păru lui Rowan.

— Tre... ăăă... trebuie s-o găsec pe Ivy, i se adresă el lui Șase, regretând imediat că simțea nevoia să-i dea explicații unei pisici.

Degustătorul ocoli uriașul copac; în lumina slabă, panglicile își pierduseră mai toate culorile și fluturau acum puternic în briza mării. Regăsi poteca dincolo de mlaștină și începu urcușul. Frigul care se lăsase îi făcea drumul mai anevoios, sub burnița care-i biciuia chipul, nevoit să privească în sus. Trebui să reziste dorinței de a privi în urmă pentru a vedea dacă era urmărit de Șase. În sinea lui, avea loc un dialog furios – ce fel de persoană se teme de o pisică? Și mai ales cum, și de ce, ieșise Șase din far? (La urma urmei, cum de le luase urma prin catacombe?)

Și totuși, foarte curând, Rowan avea să se bucure de prezența mștei. Când ajunse la piciorul farului, a cărui lumină se revărsa pe marea involburată, fu întâmpinat de fața severă a hangitei celei vârstnice, care îl informă sec că Ivy nu se mai afla acolo.

La adăpostul nopții, Wilhelmina o dusesse să o întâlnească pe Clothilde.

Capitolul șaptezeci și șase – Klair și Lofft

Ivy dormise prost până seara, când se trezise pe platforma din vârful farului, tremurând de frig, învelită într-o haină de lână împrumutată. Haina era destul de

groasă și avea o mulțime de nasturi, însă avea mânecile prea scurte, așa că Ivy își strânse mâinile la piept ca să se apere de frig.

Nu prea se simțea în largul ei când se lăsa noaptea. Întunericul fremăta de mișcare; în jurul ei păreau să țâșnească de peste tot fel de fel de lucruri, care o făceau să tresară speriată. În depărtare, marea era acoperită de o spumă murdară, iar cele câteva lumini care pâlpâiau jos în sat păreau slabe și neprietenoase. În timp ce Ivy aștepta cu nerăbdare revenirea razei de lumină a farului – rotirea lui lentă te scotea din sărite –, își dădu seama că Wilhelmina avea dreptate. Niciodată nu avea să se mai simtă în largul ei în întuneric.

Hangița o dusesse acolo sus și o învățase să folosească darul primit de la Peps, pe care-l purta atârnat la gât. Îi puse în mână țivilitoarea, iar Ivy observă că obiectul asemănător cu un ac avea un capăt ascuțit și unul tocit. Wilhelmina îi arătă partea tocită, cea care avea o deschizătură, și îi spuse să sufle. După ce încercă de câteva ori fără succes, Ivy văzu că, în loc de un fluierat, trebuia să scoată mai degrabă un zumzet și o vibrație, pe care până la urmă reuși să le producă.

Sunetul era grav și straniu, precum cel făcut de o corabie care trosnește pe o mare înfuriată.

În sfârșit, ajunse din nou acolo – lumina puternică a bătrânului far arunca străluciri în părul lui Ivy și mai departe, pe ocean. Lumea umbrelor pieri, însă Ivy nu avu prea mult răgaz să se liniștească. La început nu fu decât acel gol lăsat de lumina proiectată pe fundalul nopții; stropii ușori împrăștiați de valuri și hoinăreala vântului. Apoi, pe neașteptate, apărură în lumină două păsări albe strălucitoare și înspăimântătoare, atât de mari, încât Ivy deschise gura să țipe, dar strigătul i se pierdu în vânt. Făcu un pas înapoi pe suprafața netedă de piatră și

probabil s-ar fi împedicat dacă nu ar fi sprijinit-o Wilhelmina.

— Șșștt! Sunt doar Lofft și Klair.

Ivy dădu din cap, revenindu-și din sperietură.

— Știi, sunt soț și soție, adăugă hangița, ca o taină.

Păsările se așezară ușoare pe balustrada joasă și, după ce dădură grațios din aripi, se cuibăriră una într-alta, în așteptare. Wilhelmina se apropie de ele și le vorbi în șoaptă, fiecareia pe rând. Păsările păreau că îi răspund încet, în timp ce își întorceau gâturile regale pentru a o măsura pe Ivy.

— Avem noroc! o anunță Wilhelmina. Sunt de acord să ne ducă ele!

Ivy încuviință și se căzni să zâmbească, numai că simți un nod în stomac pe când Wilhelmina descâlcea o pereche de curele din mătase. Wilhelmina îi explicase că era cel mai bine să călătorească pe întunerice, însă Ivy nu înțelesese că asta presupunea un zbor pe spinarea unor păsări de mare.

— Albatroși, o corectă hangița, ca răspuns la protestele ei sfioase. Cum crezi că ne putem deplasa astfel?

— Picioarele mele nu au nimic, sublinie Ivy. Mă pot ține foarte bine.

— Să mergem pe jos? pufni femeia cu dispreț. Cu pantofii ăștia? Apoi izbucni într-un râs sănătos de marinăruș. E cu adevărat înălțător să călătorești cu albatroșii. O să vezi. Ține astea, ține pieptul așa... Îi arată lui Ivy micile frâie făcute din somptuoasele panglici. Pune aici celălalt braț. Și să nu le dai drumul!

Cam asta trebuia Ivy să facă pentru a se trezi pe spatele păsării mai mari; la îndemnul hangitei, se prezentă.

— Mă numesc Ivy Manx, spuse destul de tare, pentru a fi auzită pe fundalul ploii și al vântului. Tu cine ești, Klair sau Lofft?

Spre marea ei uimire, pasărea îi răspunse.

Capitolul șaptezeci și șapte – Neant

Lofft se prezentă, apoi adăugă:

— Știu cine ești, Ivy Manx.

— Poți vorbi?

— Desigur, răspunse el oarecum jignit de întrebare.

După o clipă de gândire, Ivy întrebă:

— Aici toate animalele vorbesc?

— Nu pot să-ți spun decât despre păsări. Da, toate păsările vorbesc, deși nu întotdeauna se înțeleg unele pe altele.

— Ciorile vorbesc?

— Mai ales ciorile! Vorbesc tot timpul. Țin întâlniri secrete și sporovăiesc vesele zile în șir. Dacă vrei să afli ceva, întreabă o cioară.

— O, cât aș vrea să știu să vorbesc cioreasca!

Zburau în tăcere, timp în care Ivy se gândi cum ar decurge prima ei conversație cu Hâș, dar curând osteni. Hâș era prizonieră în tapiserii, își aminti ea deznădăjduită. Cine știe dacă avea să o mai vadă vreodată.

Aerul nopții era un amestec de întuneric, sare și zgomot de valuri sparte la mal, undeva sub ei. Treptat, atenția lui Ivy fu absorbită de zbor. Așa cum stătea pe spatele lui Lofft, era ca și cum ar fi alunecat pe un val. Albatrosul plutea grațios, aproape fără să dea din aripi.

— Cum de știi cine sunt? întrebă ea la un moment dat.

— Noi doi suntem foarte bătrâni, spuse el, arătând spre perechea lui. Părea că acest răspuns era de ajuns, căci nu mai rosti altceva.

— Unde mergem?

— Nișel mai spre nord. E un teren împrejmuit acolo.

— Mama mea e acolo?

— Da.

— O cunoști pe mama?

— Da.

Tăcere.

— Am cunoscut-o însă mai bine pe bunica ta, pe prințesa Violeta.

— Eu nu o cunosc prea bine pe mama.

— Țasta poate fi un noroc, sau dimpotrivă, răspunse albatrosul.

— Cât despre tata... ei bine... Ivy se cutremură.

— Nu-ți poți alege părinții, tot așa cum nu-ți poți alege penele. Sunt acolo încă de la naștere.

Așa era, se gândi Ivy. Ea chiar că se născuse cu o pereche de pomină.

Apoi privi peisajul de dedesubt. Țărmuri stâncoase deschise la culoare, punctate din când în când de mănunchiuri de lumini simple. Norii se îndepărtaseră spre larg, lăsând în urmă doar stele strălucitoare, care desenau pe cer constelații necunoscute. Pimcaux mirosea a sare și a pin și, deși nu mai fusese niciodată acolo, avu un sentiment dureros de întoarcere acasă și își dori ca acest moment să nu se mai sfârșească.

Se aflau în apropierea terenului împrejmuit. În față, pe vârful unei stânci, probabil că era un luminiș, gândi ea. Nu mult după aceea, începură să coboare în spirale grațioase. De sus, Ivy văzu multe clădiri mai mici și grădini ce se aflau în interiorul așezării principale. În sfârșit, uriașa pasăre ateriză brusc pe pajiștea unei case de țară, mari și puternic luminate. În fața lor, chiar în lumina slabă a nopții, zidurile luceau. Ca și cum marea și nisipul uitaseră de lupta lor veșnică și creaseră împreună o piatră perfect lustruită.

— Mulțumesc, Lofft, spuse cu sfială Ivy.

— Nu. Capul nespus de alb al păsării se plecă. A fost onoarea mea, Nobile Vlăstar.

Wilhelmina se afla la intrare, lângă portalul larg din fier, de care atârna un ciocănel greu. Din nefericire, acesta era plasat într-un loc în care nici Ivy, nici hangița nu ajungeau. Pe când Ivy se întoarse să urmărească plecarea însoțită de țipete ascuțite a albatroșilor, Wilhelmina începu să bată cu degetele în ușă, ceea ce produse un zgomot surprinzător de puternic. O ținu tot așa până când i se înroșiră încheieturile degetelor, iar câteva dintre frumoasele ei bijuterii se cam deformară.

În sfârșit, se auziră pași.

— Draga mea, încă ceva! spuse hangița, dar apoi făcu o pauză.

Ivy așteptă, iar fața Wilhelminei se încruntă o clipă.

— Mama ta... Mama ta e... Cum să spun?... Nu e în apele ei.

Ivy clipi. Oare ce însemna asta?

Înainte de a avea timp să mai întrebe, un paznic cu înfățișare severă deschise ușa, iar fata se ascunse în umbră. După ce scrută întunericul și nu zări pe nimeni, paznicul se pregăti să închidă ușa, dar îi veni o idee. Își coborî privirea și tresări la vederea hangiței care stătea în fața lui. Wilhelmina își dresе vocea și îi dădu paznicului o stea-de-mare subțire ca hârtia.

— Dacă sunteți bun, i-ați putea transmite stăpânei acest mesaj?

Omul se holbă o clipă în palmă la steaua mică și verde ca marea, pe care, cu o caligrafie elegantă, era scris numele Wilhelminei. Privi din nou în jur. Apoi ridică din umeri și se duse să ducă mesajul.

Ivy se relaxă și începu să se pregătească pentru o lungă așteptare.

Dar Wilhelmina o apucă de mână și pășiră împreună pe urmele paznicului, pătrunzând dincolo de zidurile groase ale împrejmuirii. Pe când se apropiau de marea scară de marmură, Ivy înțelese de ce Peps o îndrăgea atât de mult pe această hangiță.

Capitolul șaptezeci și opt – Clothilde

De undeva de sus se auzea sunetul unui pian.

Nu era o melodie cântată cu foarte mare îndemânare; de fapt, Ivy gândi că părea interpretarea unui elev care nu prea avea obiceiul să exerseze. Dar era totuși o melodie și era frumoasă din două motive. Mai întâi, pentru că îi abătea fetei atenția de la teama tot mai mare pe care o simțea la gândul că avea să-i întâlnească, pe rând, pe mama ei și pe rege. Apoi, era numai bună ca să le acopere zgomotul pașilor pe când urcau impunătoarea scară de piatră care era punctul de atracție al mării săli.

Ivy mai observase și că era, în același timp, unicul mod de a ajunge sus, iar asta o făcu să se teamă că s-ar putea întâlni cu paznicul păcălit, pe când cobora. Totuși, acest lucru nu avea cum să se întâmple, deoarece paznicul se hotărâse să nu-i ducă mesajul Clothildei, nepoata regelui, ci domnului Degețel-Roșu, de la care își primea plata. Acum aștepta politicoș ca respectivul domn să termine de interpretat un lung tril la un pian aurit.

Wilhelmina se opri în fața unui mic bazin de piatră. Era de forma unei scoici și, deși avea un mecanism care arunca în aer apa într-o boltă grațioasă, fusese redus la tăcere din porunca domnului Degețel-Roșu. (În general, domnului Degețel-Roșu îi dispăcea sunetul apelor

curgătoare.) Pentru o hangiță, nu exista nimic mai trist decât o fântână împietrită, căci fântânile sunt locuri în care aerul și apa se întâlnesc, un loc de bucurie pentru cei care locuiesc pe tărâmurile acvatice. Pe când Wilhelmina își trecea mâna prin apa nemișcată, Ivy băgă de seamă că atingerea ei lăsa în urmă o adâncitură, ca și cum pentru o clipă apa n-ar mai fi fost lichidă, ci s-ar fi transformat într-o gelatină transparentă.

Aveau în față o ușă mare; fata aruncă o privire înăuntru și văzu că acolo se aflau pianistul și instrumentul său. Întâlnirea făcu să i se zbârlească părul și simți o undă de melancolie, pe care o puse pe seama melodiei ciudate pe care o auzeau. Gândi că probabil nu avea să mai poată suporta prea mult muzica aceea fără să o apuce plânsul.

Hangița se opri. Ivy se minună de curajul ei. Wilhelmina făcea încet semne cuiva dinăuntru, dând din mâini și ținând cu delicateții ei pantofi negri. Apoi se trase într-o parte.

O umbră masivă acoperi arcada de piatră când cineva înaintă iute spre ele. Umbra creșcu și se lăți, acoperind-o pe Ivy. Cum era vorba despre o umbră și cum în prezent fata trăia în lumea mohorâtă a ferigii rele, pe măsură ce o învăluia întunericul, simțea cum un fior rece i se răspândea în trup. Îi reveni clar în minte imaginea lui Vidal Vinegret și a înfiorătoarei lui grădini a minții.

Umbra se afla acum în fața ei.

Perdeaua de întunecime se dădu încet la o parte, descoperind fața albă a mamei ei, uriașă ca o lună. Purta o rochie atât de neagră, încât înghițea toată lumina din aer. Era ceva deosebit: cea mai închisă nuanță de catifea neagră îi învăluia umerii și talia, coborând apoi până la podea. Părul ei lung era acum negru ca pana corbului.

Le privi cu o ciudată expresie de indiferență.

— Da?

— Clothilde, ți-am adus un oaspete. Wilhelmina zâmbi. Uite cine a venit: Ivy!

— Bună, Ivy! Clothilde zâmbi.

Trecu o clipă, iar Ivy se încruntă. De ce Wilhelmina îi vorbea Clothildei ca unui copil?

— Îmi pare bine să te cunosc, își aminti să adauge Clothilde. Privirea îi alunecă amabilă de la hangiță la fetiță.

Asta chiar că era o purtare ciudată. Mama ei avea o personalitate foarte puternică, dar persoana aceea politicoasă și sucită îi părea lui Ivy o străină.

— Clothilde, e Ivy, *fiica ta*, o lămuri Wilhelmina.

— Fiică? repetă ea. Nu se poate. Mi-aș aminti dacă aș avea o fiică! Avea râsul unui copil.

— Păi chiar ai! îi explică Wilhelmina, răbdătoare.

— Da?

Clothilde se întoarse să o cerceteze pe Ivy: își trecu mâna palidă prin părul ei stropit cu aur, îi atinse obrazii. Fața i se îmbujoră ușor de emoție.

— O fiică, șopti ea. Privirea îi poposi pe umerii lui Ivy, apoi femeia se trase înapoi, de parcă ar fi fost mușcată de șarpe. De unde ai rochia asta? șopti ea cu voce răgușită.

Ivy deschise gura să răspundă, dar se răzgândi imediat. Chiar dacă ar fi avut destul timp să explice, simți un impuls misterios să menționeze o rețetă pentru sucul de salsaparilă.

— Lasă acum rochia, Clothilde; Wilhelmina părea gata să îi dea instrucțiuni, când deodată își dădură seama că pianul tăcuse, iar persoana încetase să mai gâdile clapele și ajunsese la ele.

— A, avem prilej de distracție, spuse domnul Degețel-Roșu cu o voce mieroasă.

O voce pe care Ivy nu avea cum să o uite.

O voce ascuțită, nazală, care îi aparținea unui mare ticălos: domnul Sorrel Flux, fostul ei degustător.

Capitolul șaptezeci și nouă – Hambarul

Cândva, nu cu foarte mult timp în urmă, Rowan Truax afirmase că nu prea credea că o pisică ar putea fi de vreun folos. Făcuse această remarcă pentru sine ori pentru cine s-ar fi aflat întâmplător în apropiere, în cel puțin trei ocazii diferite: pe *Voiajul lui Trindle*, în canalul colector din Rocamadour și în apartamentul lui Vinegret, unde Șase se grăbise să se dea de partea dușmanului său. Așa cum îi plăcea lui să spună, pisicile nu existau decât pentru a-și face poftele și erau în general mult prea bine văzute.

Însă Rowan era pe punctul de a face un lucru pe care până atunci îl considerase imposibil: urma să ceară scuze unei pisici.

Șase aștepta încă sub arborele cu panglici când, cu un mers împleticit, Rowan se întoarse de la far înapoi în oraș. Degustătorul înțelese că pisica îl aștepta pe el. De îndată ce își dădu seama de asta, băiatul se confruntă cu o problemă. Să aibă încredere într-o pisică ce nu părea să fie prea loială? (Dar oare nu aveau toate pisicile o problemă cu loialitatea?) Avea oare de ales?

— Prin urmare, pe mine mă așteptai? întrebă Rowan.

Băiatul înlemni de groază când Șase veni spre el și își frecă blana murdară de picioarele lui. Asemenea scaieților, smocuri de păr se prinseră imediat de costumul negru făcut de Wilhelmina. Torcând de mama focului, Șase privi în sus spre Rowan, apoi se îndepărtă și clipi încet.

Încurcat, Rowan făcu un pas înainte. Pisica mai făcu și ea un pas spre sătuc.

— Ia-o înainte! Cu un oftat hotărât, ce fu imediat urmat de un strănut, fostul degustător se dădu bătut. Traversă satul pe urmele animalului cu blană îmbâcsită. Deși trecuse pe aceeași stradă chiar în acea dimineață, acum, odată cu lăsarea întunericului, drumul arăta cu totul altfel. Pe când se ținea după Șase, Rowan privi în jur spre vitrinele și firmele care luceau cu o stranie lumină multicoloră, așa că observă cu neplăcere că scrisul de pe ele nu mai era descifrabil: cuvintele mult prea lungi erau alcătuite dintr-un număr imposibil de litere ciudate și consoane dure.

WHYLLSTIBLE FLNKENSTOLIB TA VWOT L'STRUUBE

Așa scria pe firma de la capătul aleii în care mai devreme se aflase merceria celor patru surori. Nimic din ce vedea acum Rowan nu mai era așa cum își amintea, iar când scrută încruntat întunericul nu mai găsi prăvălia, ci mai degrabă un fel de colibă răvășită lângă care erau întinse câteva năvoade rupte de pescuit. Din ce în ce mai nedumirit, fu ispitit să exploreze mai departe aleea, însă Șase nu se mai vedea decât ca o umbră în fața lui și nu cuteză să o piardă din ochi. Simțea în mod vag că era urmărit cu privirea și, deși nu văzu pe nimeni, avea impresia că existau oameni, mulți la număr, adunați în spatele ferestrelor întunecate pe lângă care trecea.

Amândoi, pisică și degustător, ajunseră până la urmă la o mică potecă de pe plaja nisipoasă, scăldată de lumina lunii. Era acoperită cu bucăți de lemn și cu tufe frumos mirositoare de coada-șoricelului și șerpuia plăcut pe lângă mare și stânci. Rowan urmă mîța pe o distanță zdravănă, chiar și după ce poteca se sfârși, transformându-se în stânci care îi conduseră pe lângă o minunată cascadă ce se prăvălea uluitor din înălțimi, pentru a ajunge într-un

heleșteu din apropiere. Apoi o luară în sus, aproape cățărându-se. Pisica păru să aștepte ca băiatul să-și croiască drum, până ce ajunseră în fața unei frumoase case de țară, clădită din piatră lustruită.

El înțelese imediat că Ivy se afla acolo.

— Șase, îi spuse, fără să țină seama de gâdilatul persistent pe care îl simțea în gât, îți mulțumesc că mi-ai fost călăuză. Îți datorez scuze. Cum o să te pot răsplăti vreodată?

La aceste vorbe, pisica șfichiui aerul cu coada și bineînțeles că nu scoase un cuvânt.

Numai că Șase nu terminase încă traseul. Ferestrele mari aruncau umbre lungi ce se întindeau amenințătoare pe pajiște. Pisica înaintă printre ele, făcându-i semn lui Rowan să îl urmeze. Fără entuziasm, degustătorul se supuse.

Așezarea avea câteva clădiri anexe: drumul era gâtuit de o gheretă de portar, mai erau o căsuță a îngrijitorului și o mică grădină, iar mai departe, pe o ridicătură, se zărea un hambar. Pe când se apropiau de el, pe băiat îl trecu un fior.

Deși Șase continua să îl conducă, Rowan avea senzația că nu mai înaintează. Locul nu părea deloc primitiv, așa întunecat, șubrezit și abandonat cum era. Mirosea a nutreț. Dar nu acesta era cel mai respingător lucru legat de hambarul sinistru. Într-un fel ciudat, Rowan își dădu seama că era locuit. De n-ar fi cunoscut-o pe Ivy Manx – dacă nu ar fi întâlnit-o la Nestemata Scobită și ar fi rămas toată viața slujitorul Breslei Degustătorilor – , nu ar fi înțeles ceea ce simțea în acel moment.

Își dădu seama că hambarul se afla sub influența unei vrăji puternice.

Capitolul optzeci – Domnul Degețel-Roșu

Ia te uită! Domnul Degețel-Roșu sau Flux, după cum se dovedi, făcu un semn cu mâna înmănușată, în timp ce gărzile le conduceau pe Ivy și pe Wilhelmina în holul mare cu ajutorul unei sulite lungi și pline de țepi.

— Vă așteptam. Deși nu-mi pot imagina de ce ați întârziat atât.

Ivy își privi fostul degustător.

Sorrel Flux suferise o transformare, după câte își dădu ea seama. Înfățișarea lui, care odinioară nu conta defel, părea să fi căpătat mare importanță pentru omulețul cel uscățiv, care acum potrivea o floare fastuoasă în butoniera unui elegant costum negru. Pe cap nu mai purta gluga zdrențuită a Breslei, ci un basc mic, pus ștremgărește într-o parte. Linia subțire a buzei de sus era decorată de o pată – un smoc ciudat de păr sau poate vreo inhalatie uitată.

— Tu ești Degețel-Roșu? întrebă Ivy, căreia nu-i venea să creadă.

— *Domnul* Degețel-Roșu, pentru tine. Flux adăugă pe un ton batjocoritor: v-aș oferi o îmbucătură de ceva, dar încă îmi revin de pe urma perioadei petrecute împreună.

— Ar fi trebuit să termin cu tine când am avut ocazia, spuse Ivy și îi aruncă o privire furioasă. Simți furnicături în degete, gândindu-se cât ar fi vrut să aibă la îndemână trusa de otrăvuri care acum zăcea fără niciun folos în Rocamadour.

— Unde ți-e buna-creștere? Așa vorbești cu gazda ta?

Fata o privi pe Clothilde, care stătea lângă el cu o față care nu-i trăda niciun sentiment.

— Văd că mi-ai întâlnit muza, spuse mieros Flux.

— Muza? Cu o tresărire, Ivy își dădu seama că era vorba de mama ei.

— Orice scriitor are o muză! admise Flux. Cineva care să îl inspire, să îl ghideze, să le aducă ceaiul.

— Mamă! Cu un fior, Ivy simți că îi pierde vocea. Unde este regele?

Clothilde însă nu o auzea.

— Nu-ți poate spune, anunță Flux cu voioșie. Draga mea, i se adresa el lui Clothilde, nu cumva e timpul să ne luăm medicamentul?

Pocni din degete și imediat gardianul se apropie, prudent. Apoi turnă cu îndemânare puțin sirop de un galben nesănătos într-un pahar mic cu apă, pe care i-l întinse mamei lui Ivy. Clothilde înșfăcă paharul și o clipă păru gata să îl scape din mână.— Sărăcuța, era atât de suferindă când a plecat din Caux, îi aminti Flux lui Ivy. Însă toți acei ani cât am slujit Breasla Degustătorilor mi-au pus la dispoziție o gamă largă de... să zicem leacuri, cu care să o tratez. Ce noroc că am dat de ea, exact la timp!

Așa era, ultima dată când o văzuse pe mama ei, atunci când ea o chemase din pragul intrării spre Pimcaux, părea bolnavă, disperată și copleșită de amărăciune.

— Ce bea? întrebă Ivy. Fostul ei degustător avea o slăbiciune pentru poțiuni; otrăvise sentinelele care se aflau în birtul unchiului ei când ea și Rowan fugiseră, precum și pe mulți alții în Templar.

— Este înduioșătoare grija pe care i-o porți mamei tale. Nepotrivită, dar înduioșătoare. Doar e vorba de femeia care a vrut să te înece în apele râului Marcel! Nu erai decât un bebeluș, dar erai deja o pacoste foarte mare. A, de-ar fi reușit, n-am mai fi purtat conversația asta plictisitoare!

Se întoarse spre Clothilde și o îmboldi.

— Hai, fii cuminte, altfel îmi pierd răbdarea și o pun pe afurisita aia de fiică-ta să bea și ea.

Ceața care învăluia ochii Clothildei păru să se limpezească atunci când privirea ei poposi asupra copilei. În clipa următoare, însă, ea zâmbi trist și înghiți licoarea. Apoi chipul i se împletiri din nou și păru că se retrage undeva, într-un loc știut numai de ea.

Îngrozită și furioasă, Ivy se răsti la Flux:

— Nu o să scapi nepedepsit! Poate că i-ai dus de nas pe toți cei de aici, dar o să le spun eu cine ești...

— În cazul ăsta, n-o să mai apuci să-ți mai serbezi vreo zi de naștere.

Și ticălosul își mai netezi un pic cutele pantalonilor și căscă.

Ivy se uită mânioasă la fostul ei degustător. Vorbele nu o ajutau cu nimic.

Deodată însă, fata trase aer în piept. Îi venise o idee. Era una îngrozitoare, care știa că avea să-i supere nespus pe dragii ei prieteni din Caux (și care cu siguranță încălca promisiunea făcută unui estacagiu), dar era în joc însăși Profeția. Trebuia să-i abată atenția lui Sorrel Flux și avea să facă acest lucru cu ajutorul cernelii.

Ivy se forță să zâmbească.

— Spui că ești scriitor? Nu știam că ai meșteșugul cuvintelor, spuse ea cu drăgălășenie.

— Sunt. Flux dădu din cap oarecum în defensivă. Vezi? Arată cu degetul spre ceea ce era greu să nu observi: încăperea era plină de urmele îndeletnicirii sale savante; pretutindeni zăceau hârtii (lui Ivy i se părură a fi mângăleli), tocuri și sticlute de cerneală, pene rupte, toate într-o harababură de nedescris. Pe perete erau ținute mângălituri greu de descifrat și panseuri neterminate. Jurnale legate în piele se ridicau amenințător unele peste altele până în tavan. Într-un colț, ghemotoace mototolite

de pergament clădeau un munte în miniatură. Era limpede că Flux considera acest spațiu drept dovada clară a profesiei sale, căci pe fața lui se citea o expresie de totală mulțumire.

— Ce grozav! se entuziasmă Ivy. Scriitorii impun atâta respect!

— Așa este.

— Și ce anume scrii? Biografia regelui?

Flux îi aruncă o privire răutăcioasă, însă nu se putu abține să nu-i răspundă.

— Cam așa ceva.

— Este, desigur, o profesiune atât de singuratică, plină de îndoieli și neliniști. Atât de dificilă!

Flux ezita.

— Și dacă ți-aș spune că știu ceva care ar face-o mult mai ușoară?

Flux își lustruia unghiile pe vesta cea lucioasă. Copila asta e atât de plictisitoare, gândi el. Cum oare de îi suportase prezența un an întreg? E insistentă și nesuferită și trebuie pedepsită.

— Vidal Vinegret are o *cerneală* specială...

La auzul numelui fostului lui stăpân, gura degustătorului se închise cu un pocnet sec, iar ochii i se holbară cu interes.

Ivy se opri cu modestie.

— Da? se aplecă el înainte în scaunul cu spetează înaltă.

— Păi cine o folosește ajunge să fie genial și face o mare avere. Gata cu munca istovitoare pe fiecare pagină, întrucât cerneala face totul, iar tu te alegi cu gloria.

Ivy nu-l scăpa din ochi pe Flux, care rumega informațiile.

— Și din ce e făcută cerneala asta? întrebă el, sceptic.

— A, e foarte simplu. Din ferigă rea. Zâmbi larg.

— Ferigă rea... Flux rostogoli cuvintele, sufocat. Imposibil! A dispărut demult. Mutra lui gălbejită căpătase o expresie bănuitoare.

— Se pare că nu! Fostul tău stăpân are butoaie întregi, continuă ea, înflorind înșelăciunea. Am văzut cu ochii mei, în Rocamadour. De fapt, chiar în momentul ăsta fabrică și mai multă. A adunat o întreagă ceată de Expulzați care să-l ajute. Eu, una, nu văd de ce să o țină numai pentru el.

— Rocamadour. Ca să vezi...

— Mai întâi însă, îl întrerupse fata cu mult respect, cu privire la regele Verdegris...

Flux bătu darabana câteva clipe cu degetele. Dacă era adevărat ce spunea afurisita asta de copilă, atunci fostul lui stăpân reușise să descopere cea mai puternică buruiană din câte se aflau pe lume. Ambițiile de cărturar îi dispărură pe loc, înlocuite cu unele de tiranie și putere, cu visuri regești.

Ivy își ținu răsuflarea. Știa care avea să fie soarta fostului ei degustător. Dacă ajungea să pună mâna pe buruiana cea distrugătoare, nu putea să se măsoare cu ea. Iar lucrurile nu aveau cum să stea mai rău ca acum, când Vidal Vinegret se făcuse deja stăpân peste puternica ei magie.

— Asta e ușor, pufni în cele din urmă Flux disprețuitor, alungând-o. Încearcă în hambar. A intrat ceva acolo de curând și sperie animalele. Eu mă gândeam că e o stafie.

Capitolul optzeci și unu – Prefăcătoria

Deși domnul Degețel-Roșu se dădea drept scriitor, susținând că scria biografia regelui, nu vorbise niciodată cu regesul conducător. De fapt, nu-l văzuse niciodată pe rege. Pe bună dreptate, domnul Degețel-Roșu presupunea că, înainte de a se îmbolnăvi, regele fusese periculos și imprevizibil, dar că acum mareața magie a bătrânului era fără doar și poate dată peste cap.

Mai mult, regele dispăruse, ceea ce îi convenea de minune lui Flux.

Sosirea pe țărmurile nisipoase și pajiștile aurii din Pimcaux din întunecimea palatului din Templar se asemănase cu descoperirea unei noi culori sau a unui nou gust, ori a amândurora. Entuziasmul lui dură cam tot atât cât îi trebui să se descotorosească de roba lui ponosită și să fure de la un elev un veșmânt mai acătării. (Dădu iama și prin ghiozdanul sărmanului băiat, unde găsi obiectul datorită căruia apăruse noua lui identitate: un carnețel.)

Trecu apoi la îndeletnicirea lui cea mai de succes: găsirea celei mai importante persoane pe lângă care să se dea bine pentru a avea parte de o viață îmbelșugată. Se pricepea de minune la astfel de încercări. Iar încercările fuseseră destule, căci magia regelui era de temut, așa că avu de trecut obstacole dificile.

Fusese vorba despre trei teste.

Când ajunsese la locul de refugiu al regelui și se apropia de împrejmuirea de piatră, în fața lui copacii mari și zgomotoși își împletiseră ramurile bătrâne într-o simfonie de trosnituri și opinteli, amenințând să-i cresteze adânc pielea gălbejită. Însă, cum era destul de sfrijit, nu-i fu prea greu să treacă printre ei.

Dăduse apoi peste un heleșteu uimitor de liniștit, unde, pe când își privea propria imagine în apă (și făcea câteva remarci legate de norocul că are ce să admire), tentacule de viță-târătoare se furișară dintre nuferii

pitorești și îl înconjurară, astfel că fu cât pe-aci să se înece.

În sfârșit – și atunci băgase de seamă că nu mai înainta deloc, ci părea chiar că se îndepărtează de casa de țară –, în fața lui apăru ca din senin o livadă. Era străbătută de o potecă acoperită cu mușchi pestriți.

Oftase.

Din spatele unui nor de furtună răzbătea o lumină aurie ce învăluia totul într-o aură ademenitoare. Se aflau acolo nenumărați pomi încărcăți de roade. Numai că lui Flux nu-i era foame (nu-i niciodată era foame) și petrecuse ani îndelungați în Breasla Degustătorilor, ceea ce îi distrusese interesul pentru fructe neîncercate.

(Dacă regele ar fi închipuit o grădină fermecată a berii, fără îndoială că l-ar fi atras în capcană.)

Astfel că o luase pe o potecă îngustă, plină de bălării, pe care țâșnise o nevăstuică, ce trecu printr-un zid de piatră prăvălit și îl scoase la mare. Pe stâncă se ridica o fortăreață din piatră șlefuită, în care Flux se strecurase cu ușurință, după ce fluturase niște hârtii pe care le numea atestatele sale de scriitor și arătase o pană pe care o găsisese în fundul ghiozdanului elevului.

–Voi începe chiar astăzi lucrul la biografia regelui, o anunțase el pe palida și bolnava Clothilde. Iar de va fi să descopăr identitatea celui care e responsabil de otrăvirea prințesei Violeta, adăugase apoi, după care făcuse o pauză dramatică, atunci voi avea umila plăcere să vindec inima frântă a regelui.

Scrierea acestei perioade din biografia regelui avea să fie o sarcină ușoară. Flux zâmbi, căci știa prea bine cine era ucigașul.

Da, aici, în Pimcaux, viața avea să fie mult mai ușoară pentru prefăcutul Flux, ori Degețel-Roșu, cum ajunsese curând să fie cunoscut.

Capitolul optzeci și doi – Întâlnirea

În câteva clipe, după ce îi spusese lui Flux tot ce știa despre cerneala lui Vinegret (și multe altele pe care nu le știa), Ivy ieși afară împreună cu Clothilde.

–Las-o aici pe pitică drept garanție, spusese Flux, cu degetul îndreptat spre Wilhelmina.

Făcându-i cu ochiul lui Ivy, hangița dădu din cap în semn de încurajare, așa că fata își luă mama de mână și o conduse pe scările de marmură, ieșind apoi în lumina lunii.

Flux trimisese un paznic să le însoțească. Era un individ pe nume Moue, care se târa în urma lor cu pași șovăitori. Era clar că nu era deloc entuziasmat de noua lui misiune, căci îi auzise pe servitorii de la bucătărie spunând că hambarul era plin de duhuri rele, iar el se cam îndoia că o astfel de vizită ar fi făcut parte din îndatoririle sale. (Dacă ar fi existat ceva asemănător unui ceas care să măsoare cât i-a mai rămas cuiva din viață, acele ceasului lui Moue s-ar fi învârtit foarte repede.)

În sinea lui, se hotărî să le urmeze pe cele două vizitatoare numai până la ușa hambarului și să nu facă niciun pas mai departe, lucru ușor de realizat, căci ele i-o luaseră deja înainte pe potecuța care ducea sus pe deal.

Moue rămăsese în urmă; din poziția dezavantajoasă în care se afla, auzi un țipăt. Se grăbi (oare chiar se grăbea?) și în curând avu parte de un șoc mult prea puternic pentru el. Deasupra, în vârful dealului, se afla cel mai înfiorător spectru. Încă din copilărie, Moue știa că o fantomă poate lua orice formă dorește. Șopârle uriașe, centauri, șerpi de mare. Cea din fața lui era un tigru cu

ochi fioroși și colți mari, cu gheare tăioase și pielea acoperită de răni negre și purulente.

Moue își dădu duhul pe loc, iar Șase îl adulmecă fără interes. Rowan apăru din întuneric în spatele pisicii uriașe și, după o îmbrățișare veselă cu Ivy și o explicație rapidă, ajunse împreună cu ea și cu Clothilde, în continuare apatică, în fața intrării în hambar. Acolo se sfătuiră ce să facă în continuare.

— Cred că ar trebui să intru singură, hotărî până la urmă Ivy. Chiar și așa, cufundat în întuneric, hambarul părea foarte vechi, iar fata își dădea acum seama că întotdeauna avusese o slăbiciune pentru astfel de locuri. La intrare creștea din abundență caprifoi. Vântul puternic începea să se întetească, șuierând prin golurile dintre pereții de lemn.

— Nu, se opuse cu hotărâre Rowan. Te-am însoțit până aici și i-am promis lui Axle să nu te las niciodată singură. Fata își privi mama, care stătea mai retrasă. Fruntea îi era brăzdată de o încruntătură mirată; părul, acum negru, i se desprinsese din cocul îngrijit și îi flutura sălbatic.

— Trebuie să rămână cineva cu ea, adăugă Ivy.

— N-o să pățească nimic, răspunse cu nerăbdare băiatul.

— Mamă? i se adresă Ivy, dar cuvântul sună ciudat în gura ei. Apoi se întoarse spre Rowan și îl apucă de mână, împingând ușa ce stătea într-o rână.

Împreună, pătrunseră pe domeniul regelui.

Capitolul optzeci și trei – Regele

Tot ce-i trecu lui Ivy în minte fu să strige:

— Hei! Străbunicule?

Cei doi copii se ținură strâns de mână, căci îi cuprinsese pe amândoi o ușoară amețeală. Aveau impresia că traversează un fel de ceață invizibilă, ai cărei vâlătuci îi gâdilau de parcă li s-ar fi lipit de piele. Clipiră, văzând că se aflau într-un amurg neobișnuit. Nu aveau în față un hambar, ci o mare pădure de stejari bătrâni.

Rowan aruncă o privire în spate: ușa dispăruse, ca și Clothilde, iar pădurea se întindea în toate direcțiile, fără de sfârșit.

Ivy se aplecă și culese ceva de jos.

— O ghindă! O strânse în palmă. Era surprinzător de grea.

— E din argint masiv! spuse Rowan cu răsufierea tăiată.

Priviră în jur și, cum ajunseseră mai aproape, văzură că și frunzele stejarilor păreau să fie tot din argint; adierea ușoară a vântului le făcea să scoată un clinchet plăcut.

— Ghinda, șopti fetița, înseamnă *viață veșnică*, nu-i așa? Crezi că e vorba despre limbajul florilor? Începea să-și dea seama de legătura mai puternică dintre ea și lumea din jur, însă înainte de a aduce vorba despre asta, Rowan vorbi.

— Sau *moarte iminentă*, preciză el cu glas stins. Depinde în ce poziție apare.

Ivy tăcea.

— Axle spune că, acum, natura s-a ascuns și nu dorește să fie interpretată. În clipa asta, chiar sper să aibă dreptate, mai adăugă băiatul.

Cei doi se aflau în fața unei poteci. Era șerpuită, iar pe când înaintau, stejarii cei maiestuoși îi însoțiră de-a lungul drumului, aplecați adânc, în semn de bun-venit, în timp ce deasupra lor ramurile mai mici țeseau o împletitură. O stâncuță fluiera o melodie meșteșugită.

Merseră așa o bucată de vreme, apărați de pădure. Uimiți, cei doi prieteni priviră cum argintul ghindelor și al frunzelor se transformă în aur, apoi devine iar argint.

— Nu am mai trecut pe aici? întrebă Rowan. Frunzele sunt iar argintii și aş putea să jur că, mai adineauri, am trecut pe lângă ramura aia joasă.

Ivy se opri și privi în jur.

— Nu știu.

Se stârniise vântul, iar sunetul metalic scos de frunze devenise un cor sălbatic de clinchete. Câteva ghinde căzură cu putere pe jos, chiar lângă ei.

— Cred că ai dreptate, ne-am învârtit în cerc, admise ea. Brusc, pădurea părea mai degrabă un labirint.

— Cred că ne-am rătăcit, spuse Rowan descurajat.

— Da' de unde! Ivy își încrucișă brațele. Simțea din ce în ce mai clar că sunt foarte aproape de rege.

Acum lumina era mai slabă și o furtună stătea să înceapă. Deasupra, copacii cei mari se îndoiau și se răsuceau; curând, asupra copiilor se abătu o grindină de ghinde de argint.

— Aaauuu! Rowan, care încercase să le adune, renunță și fugi să găsească un adăpost.

Cel care le vorbește copacilor îi vorbește regelui, îi trecu brusc lui Ivy prin minte.

— Sunt Ivy Manx, strigă ea, ridicând cât mai mult mâna în care ținea strâns ghinda. Efortul îi fu răsplătit cu o lovitură în obraz și imediat îi apăru o urmă roșie, care avea să se transforme într-o vânătăie ce îi rămase pe față mai multe săptămâni.

— Ivy! strigă Rowan, speriat. Cad peste tot!

Nu erau nicăieri feriți de ploaia de ghinde, așa că Rowan își ascunse fața cu brațele. Dacă o ghindă de argint fusese o noutate pentru fostul degustător, acum, când

cădeau din cer cu sutele, i se păreau o grozăvie și un adevărat pericol. Închise ochii, îngrozit.

— Sunt Ivy Manx și o să mă lași să trec! o auzi spunând pe prietena lui.

Atunci se întâmplă ceva.

Cu un trosnet puternic, urmat de un zornăit multiplicat de ecou, lumea se transformă.

Brusc, Ivy se trezi iar în hambar, singură. Firele de praf reflectau fărâme din lumina lunii, așa că aerul era plin de constelații sclipitoare. Mici găuri în acoperiș aruncau sulite de argint și fata văzu că deasupra primului nivel al hambarului mai era un altul, plin de praf și gunoi de la porumbei. Ferestre austere străpungeau pereții în câteva locuri și îi ofereau destulă lumină pentru a se minuna de viziunea nedeslușită pe care o avea în fața ochilor.

O pereche de stâlpi, care n-ar fi avut ce să caute într-un asemenea loc, tăiați dintr-o marmură compactă și lustruită, se înălțau până la tavanul înalt, acoperiți de iederă și alte plante agățătoare, noduroase și bătrâne. Privirea lui Ivy fu atrasă de o firidă, între stâlpi, însă acolo se afla ceva care îi dădu un fior de teamă. Își făcu totuși curaj să se uite și zări un tron atât de maiestuos, încât începu imediat să plângă, fără niciun motiv.

O siluetă era așezată pe tron.

Bărbatul din fața ei era sever și rece, și foarte bătrân. Ai fi zis că ploaia cădea peste el, o ploaie blândă, dar insistentă, pe care regele nu părea să o bage în seamă. Ochii lui albaștri erau încețoșați, însă era impunător și sfidător. Părul lung i se revărsa pe umeri într-o cascadă ca de lână toarsă, care cădea în falduri până în pământ, unde se împletea cu barba la fel de lungă și de albă. Și părul, și barba îi erau acoperite de nenumărate panglici de

mătase, prinse din loc în loc. Mantia lui era de un verde fără nume, poate de culoarea primăverii ori a verii, sau a bazei unei stânci. Era din pluș, brodată, cu fâșii aurii și alte culori tari, care păreau că se schimbă după cum le era voia. Îi cădea grea până la genunchi. Mâna i se odihnea în poală, strânsă pe o carte ferecată în lanțuri și sigilată cu un lacăt vechi.

— Ivy, se auzi o voce, a vântului și a pădurii. Numele tău simbolizează *prietenia*.

Ivy rămase tăcută.

— Lasă-mă să te privesc. Îmi amintești de o persoană pe care am îndrăgit-o nespus.

Ivy făcu sfioasă un pas înainte și văzu că regele se crispează, cu o tresărire. Se opri.

— Ai chipul ei. Al fiicei mele, Violeta.

Ivy privi ochii triști ai regelui, cei mai triști pe care îi văzuse vreodată.

— Rege Verdegris, începu ea. Profeția...

Mâna regelui Verdegris își mai slăbi strânsoarea asupra cărții ferecate din poală, așa că Ivy mai făcu un pas înainte. Regele se crispă însă din nou.

Ivy privi atunci mai atentă tronul pe care se odihnea bătrânul rege. Nu era lucru ușor, căci genunchii regelui erau acoperiți de faldurile unei tapiserii, ea însăși demnă de admirație; era de aceeași calitate ca acelea din Templar și părea că pulsează plină de viață. Însă în acel moment, Ivy dorea să se uite la tron, ce părea făcut dintr-un lemn tare, închis la culoare. Privind însă mai cu atenție, văzu că nu era solid, ci părea mai degrabă o împletitură de ramuri ce creșteau într-un mod uimitor în armonie, luând forma unei catedrale sau a unui jilț regesc. Peste el cădea ploaia care îl umezea și îl hrănea.

Cu o strângere de inimă, Ivy își dădu seama că tronul era făcut din ramuri de păducel.

Păducelul leagă oamenii și îi ține prizonieri, își aminti ea vorbele lui Axle. Regele și tronul se contopeau, era greu de deosebit unul de altul. Iar ploaia hrănea acea scenă îngrozitoare. Scaunul ornăt era parte din el, creștea în și din el, iar la fiecare pas al lui Ivy, ghimpii străpungeau și mai adânc carnea regelui. Pielea bătrână a regelui Verdegris era subțire și transparentă, lăsând să se vadă venele de culoarea lemnului, maronii și întunecate.

Dacă durerea și tristețea ar căpăta înfățișare, ar arăta asemenea acelui tron, gândi Ivy. Cum de îngăduise regele să se întâmple așa ceva? Începu să plângă.

— Cum pot să ajut? suspină ea. Lacrimile îi căzură cu zgomot pe podeaua de rumeguș, la picioarele ei, dând naștere unor mici băltoace care reflectau lumina lunii.

— Trebuie să faci ceva pentru mine, spuse regele.

Atunci ea observă că în fața ei se afla o cutie. Se aplecă să o privească, după ce se asigură că mișcarea ei nu o să-i provoace regelui alte suferințe. Cutia era legată cu o panglică.

— Ce e asta? întrebă.

Regele ridică un deget subțire și imediat cutia se deschise. Înăuntru, Ivy zări o pereche ciudată de pietre identice. Crestături adânci le acopereau și erau gri-deschis, cu o nuanță rozalie.

— Plantează-le, îi porunci regele.

— Ce sunt?

— Sunt povara unui rege bătrân.

— Povară? Ivy se mai uită o dată în cutie, încruntată. Nu erau pietre, ci sămburii unui fruct de vară; semănau un pic cu cei de prună, sau poate de piersică, însă nu îi erau cunoscuți. Răspândeau un miros ciudat.

— Unde să le plantez?

Le pipăi. Erau puțin prea grele pentru mărimea pe care o aveau și oarecum respingătoare la atingere. Le puse repede la loc în cutie și închise capacul.

— În Caux. Locul lor e în Caux.

Ivy dădu din cap.

— Cum o să-mi dau seama unde trebuie să le plantez?

— O să vezi, când va sosi timpul. Să o faci repede, însă, înainte ca ele să devină și povara ta. Deși simt că deja sunt.

Ivy se întrebă cât necaz puteau aduce doi sâmburi identici de prună.

— Întoarce-te aici după ce termini. O să fiu pregătit.

Caux! Ivy rămase împietrită, simțind cum o cuprinde neliniștea. Avertismentul lui Breaux! Uitase să ia cu ea ceva care crește în pământul din Caux! Cum o să ajungă acasă?

Se întoarse ca să-l găsească pe Rowan, însă ușa hambarului dispăruse. Se afla iar printre argintul și aurul măreților stejari.

Capitolul optzeci și patru – Ghimpele

Ivy se întoarse spre rege, clătinându-se.

— Vă rog, trebuie să vorbesc cu prietenul meu!

Doar că nu mai era nici urmă de rege și de tonul său înspăimântător; nu mai rămăsese decât un petic de pământ reavăn, de parcă tocmai ar fi plouat. O bufniță de hambar era cocoțată pe cea mai apropiată ramură de copac, iar când o văzu pe fată, deschise ciocul, gata să scoată un țipăt, apoi se răzgândi și îl închise fără zgomot. Pasărea era pur și simplu uriașă, albă ca zăpada și împestrițată cu gri.

Ivy se strădui să-și păstreze calmul, dar se simțea umilită. Într-un zbor silențios, bufnița se îndepărtă și poposi pe o ramură mai joasă, de unde o privi cu ochii ei rotunzi, în timp ce dădea din cap. Apucând cutia cu sâmburii de prună, copila se răsuci și porni în căutare.

Nu după mult timp zări ceva printre copaci.

Rowan stătea în fața intrării în hambar, pe fundalul cerului nopții din Pimcaux; din depărtare, părea doar un

punct. Era încă departe, iar Ivy avu impresia că o strigă, căci el avea ambele mâini făcute pâlnie la gură și se apleca înainte. Probabil că mama ei ieșise din starea de apatie, căci era lângă el și îl trăgea de braț. Vedea cum băiatul încerca să se elibereze, dar strânsoarea Clothildei era prea puternică.

Ivy o luă la fugă, uitându-se încă o dată în spate către bufniță, care acum, în mod ciudat, bătea din aripi neuzite alături de ea. Aurul și argintul frunzelor luceau ca niște comete în spatele păsării care o însoțea. Mai urmărea alte câteva foșnituri, de parcă ar fi străbătut o perdea de pânze de păianjen, apoi ajunse. Aproape că se ciocni de Rowan.

— Ivy! Am crezut că te-ai rătăcit! Unde ai fost? Rowan se eliberă din strânsoarea Clothildei și, după ce îi aruncă o privire furioasă, își netezi veșmintele. Voia să plece fără tine...

— Vine domnul Degețel-Roșu! anunță iute Clothilde. Nu trebuie să ne găsească!

Fata nu-i dădu atenție. Trase de costumul degustătorului, astfel că îl șifonă iar, drept pentru care se alese cu o uitătură încruntată.

— Rowan! Am uitat să aducem ceva care crește în pământul din Caux! Avertismentul profesorului Breaux... strigă ea, privind chipul băiatului, care fu mai întâi scos din sărite, apoi deveni mai palid și posomorât, la gândul viitorului care-l aștepta în acest nou ținut.

— Gândește-te! Rowan intrase în panică. Trebuie să fi luat ceva!

Ivy își scutură capul.

— Trusa mea cu otrăvuri este în Rocamadour! Nu am nimic. Vai, Rowan! Ce ne facem? Trebuie să ne ducem înapoi! Regele Verdegris mi-a spus să plantez astea în

Caux, îi flutură ea cutiuța în față, făcând să zornăie pietrele dinăuntru. E urgent!

— Repede! Clothilde își frângea mâinile, privind disperată în urma lor. Aproape că ne-a ajuns!

Ivy se uită supărată la mama ei și, deodată, își aminti de imaginea tulburătoare a regelui așezat pe tronul lui de păducel.

Păducel! gândi ea.

— Rowan! strigă ea când înțelese ce-și amintea. Ghimpele tău!

Desfăcu repede haina și cămașa lui Rowan și examină spinul întunecat de sub piele, care era tot ce mai rămăsese din pădurea de păducel. Îl ciupi, însă pielea crescuse deasupra lui. Avea nevoie de ceva ascuțit.

— Mamă, vino încoace!

Spre uimirea ei, Clothilde o ascultă, cuminte.

— Repede, îmi trebuie unul dintre acele tale de păr.

Mama ei își pipăi părul, care acum era neobișnuit de răvășit, și dădu la iveală un ac de argint, asemănător celui cu care o înțepase în deget pe Ivy pe creasta Nodurilor Povărnite, cu ceva timp în urmă. Ai fi zis că trecuse o veșnicie de-atunci! Ivy îl luă și apropie vârful strălucitor de coastele lui Rowan, care simți cum i se răspândește în tot pieptul o amorțeală rece și ciudată. Nu avu nicio durere când Ivy scoase ghimpele. Însă îi trecu prin minte un gând neobișnuit: o rămășiță a bătrânului copac ce luase prizoniere sufletele, a păducelului din Caux, putea totuși să fie de folos. Dacă Ivy avea dreptate, urma să îi ajute să se întoarcă acasă.

Într-o clipă, Ivy scoase ghimpele. Rana era curată și deja se închidea. Spinul nu prea era cine știe ce – mic, maroniu, o simplă așchie de lemn mort. Era ascuțit. Însă când Ivy îl ținu în mână, începu să crească. Mai întâi, reveni la viață și se ivi un cârcel, care se desfăcu încet,

însă curând după aceea îi crescură frunze mici, apoi lăsă la o parte orice sfială și începu să se facă tot mai mare, căpătând putere și grosime. Ivy îl puse în fața ei pe bucata de pământ de lângă hambar și se dădu mai în spate. Păducelul lua deja forma unui copac răsucit.

Se transforma într-o boltă ce semăna cu un rug de mure.

Ivy privi prin acea poartă și nu văzu mare lucru; doar un mic petic prietenos de verdeață, ce părea să indice în depărtare prezența unei grădini care abia se zărea, printr-o ceață groasă și nori învolburați. Bolta forma un culoar umbros peste o potecă lungă și unduitoare. Fata simți aerul înmiresmat care o chema cu toată verdeața din Caux.

Din spatele lor, se auzea o tuse, urmată de un bombănit și de un car de blesteme. Flux nu era departe.

Ivy privi domeniul regelui, cu dealul întunecat și câmpul de la poale, care se întindea până la marea cuprinsă de întunericul nopții. Stele ciudate străluceau deasupra oceanului catifelat. Undeva, deasupra ei, erau Klair și Lofft, către care îndreptă un gând rapid de rămas-bun. Îl luă de mână pe Rowan. Strânse la piept cutia regelui, apoi pășiră împreună prin bolta grădinii.

Capitolul optzeci și cinci – Inelul

Sorrel Flux își schimbase hotărârea de a o lăsa pe copila Manx să îl îngrijească pe străbunicul ei. Fata îi stârnise interesul cu cerneala despre care vorbise și, timp de câteva minute, cântărise avantajele acesteia pentru el însuși, până când acestea ajunseră să ia proporții nemaivăzute. Minteia lui se învârtea în jurul ideii că, dacă fostul lui stăpân, Vidal Vinegret, se dedicase producerii ei, probabil că avea un motiv înfiorător de sinistru și de măreț. Flux era atras din fire de flacără, asemenea unui fluture de noapte mic și urât.

Iar cerneala cu pricina pălpâia ca focul în imaginația lui.

Astfel că se înfășură strâns în pelerină și o zbughi cu pași nerăbdători pe lângă hangița cea obraznică din cabinetul lui. Traversă câmpul ce îl despărțea de vechiul hambar, apoi păși fără vreo emoție peste corpul sentinelei lui, hotărât să termine odată pentru totdeauna cu acea afurisită de copilă Manx. Nu-i mai era de niciun folos și cum, în general, Flux nu prea se omora după copii, avea să-i facă mare plăcere să îi administreze ceva mortal, drept răzbunare pentru tot ceea ce suferise timp de un an în birtul ei de coșmar. Avea nevoie de cea mai grozavă și mai dureroasă otravă. Dar, brusc, se opri.

În mod uluitor, în fața lui se afla hangița cea pipernicită. Cum de-l depășise piticania?

Clipi uimit.

— Dă-te la o parte, porunci el. Dacă era cazul, putea să se azvârle asupra ei.

Wilhelmina înaintă.

— Nu prea cred, răspunse ea în zeflema, pe tonul optimist pe care îl avea în mod obișnuit.

— Nu? Flux râse, apoi pufni și sfârși cu un sughiț.

— Nu.

Apoi își scoase de pe mână elegantă unul dintre inelele ei fermecate, o bijuterie delicată ca un balon de săpun. Ridică mâna și aruncă balonașul care ateriză la picioarele lui Flux. După ce lovi pământul, mai sări o dată, în timp ce Flux îl privea nervos. Și inelul rămase acolo, liniștit. O clipă nu se întâmplă nimic, așa că degustătorul rânji la Wilhelmina cu răutate.

Cu un zâmbet hain, se aplecă să ridice bijuteria, căci la urma urmei, era strălucitoare și reflecta plăcut propria lui imagine, dar în acel moment aceasta se transformă într-un chip uluitor. Nu mai era un inel, ci un uimitor lac întins ce o despărțea pe hangiță de Flux, un lac deasupra căruia pluteau fuioare dense de ceață. Surpriza apariției unei astfel de întinderi adânci de apă îl făcu pe Flux, care se apleca deja, să se prăvălească în el.

Cu greu putea fi socotit înotător, căci în copilărie nu avusese mai deloc de-a face cu vreun râu. Luat prin surprindere, înghițise deja o mulțime de apă, iar inima îi era și ea plină de răutate, așa că îi fu greu să se mențină la suprafață.

Sorel Flux se luptă să respire, se sufocă, iar apoi începu să se scufunde.

Capitolul optzeci și șase – Consfătuire

Din fericire pentru amândoi, când trecură prin poarta de ghimpi, Ivy și Rowan nu se întoarseră în Breasla

Degustătorilor. Și nu ajunseră nici la Templar, care, cât timp lipsiseră ei, devenise pustiu și își pierduse însuflețirea, căci locuitorii din Caux așteptau nerăbdători împlinirea Profeției. Nu se treziră nici pe estacada lui Axle, printre nenumăratele teancuri cu cărți magice ale lui Verdegris, suspendate deasupra cursului liniștit al râului.

Se aflau în fața celor șapte tapiserii maiestuoase, care se întorseseră la casa lor din adâncuri, în Subpădure, unde bolta grădinii creștea chiar din rădăcinile vii ale refugiului regal. Rowan avu nevoie de câteva clipe înainte de a-și da seama că ajunseseră în fața ultimei tapiserii, cea în care era prizonieră cioara lui Ivy. Imaginea grădinii vibra și, din loc în loc, se deschideau florile unor mici clopoței albaștri. Din tapiserie lipsea însă un element important, de fapt chiar două. Misterioasa domniță în alb și Hăș.

Rowan se întoarse spre fată, însă ea i-o luă înainte.

— Subpădurea trăiește! Nu-i așa că-i nemaipomenit?

Rowan dădu din cap. Așa era, rădăcinile brune, cândva aproape moarte, ale Pădurii Sudice de deasupra creșteau din nou, pline de viață. În fața lor, pe pereți, tapiseriile vibrau de parcă erau alcătuite din adieri de vânt; liniile se întindeau și se încrețeau, iar marginile lor deveniseră amețitor de neclare.

Toate trăiau, cu excepția uneia.

Tapiseria cu scena de coșmar era înfricoșător de tăcută. Era complet lipsită de viață. Pe când copiii o priveau, Rowan avu iar senzația că e tras înăuntru.

— Cunosc locul ăsta, șopti Ivy. Lâna cea aspră făcea să dispară lumina dinăuntru, iar grădina din imaginația lui Vinegret, altădată atât de ordonată, era acum invadată de buruieni pline de ghimpi. Revăzând-o pe fetiță, o cuprinse iar groaza.

— Este grădina minții tatălui meu, adăugă ea cu răsuflarea întretăiată.

În spatele lor se auzi o voce care îi făcu pe amândoi să tresară. Ivy și Rowan nu se întorseseră singuri.

— I-a luat ceva timp lui Cecil până să aducă tapiseriile la locul lor, spuse Clothilde pe un ton trufaș, pe când își scutura o larvă de fluture de pe braț. Se apucă apoi să-și netezească părul într-un coc bine aranjat, înfigându-și acul de păr la locul lui. Așa cum stătea acum, foarte dreaptă înaintea lor, Clothilde își recăpătase prestanța de odinioară. Privea Subpădurea ca și cum ar fi fost proprietatea ei.

Ivy se îndepărtă destul de mult de umbrele amenințătoare ale tapiseriei ce reprezenta grădina minții și cercetă cu privirea marea sală. Se întâmpla ceva minunat. Tapiseriile ieșeau din nou din rame, așa cum o făcuseră și în Templar, în salonul reginei, iar imaginea lor vie se revărsa din țesătură, preschimbându-se în ceva real. Un covor de iarbă verde își făcu loc sub picioarele ei, cu împunsături ușoare. Simți cum florile sălbatice îi gâdilau gleznele. Tapiseriile făceau să se reîntoarcă viața în rădăcinile aproape moarte care alcătuiau fermecatul palat subteran și salvau astfel Subpădurea de la uscăciune și distrugere. Ivy și Rowan abia dacă o mai recunoșteau.

— Ivy... Băiatul voia să-i povestească despre prăvălia celor patru surori și despre misteriosul portret dinăuntru, însă fură întrerupți de o pereche de mierle care țâșniră printre ei. Păsările aterizară pe o ramură încărcată de pere coapte care ieșea dintr-o tapiserie. Li se alăturară imediat câteva stâncuțe flecărețe. De fapt, pe când cei doi o priveau, ramura se îngreună de atâtea păsări întunecate, de toate mărimile: gaițe-cenușii, corbi, ciori-de-câmp, ciocănituri și mici colibri iuți ca săgeata. Asaltaseră copacul, conversând cu ciripituri ascuțite, toate deodată.

Erau foarte agitate, iar cântul lor vorbea despre lucruri grabnice. Poame coapte cădeau la pământ cu zgomot.

Apoi, brusc, amuțiră toate.

Trecu un timp scurt, iar aerul se umplu de fâlfâit de aripi, care la început se auzi în depărtare, apoi deveni tot mai puternic. Părul auriu al lui Ivy fu răscolit de o adiere. În sfârșit, pe cea mai înaltă ramură se așeză o pasăre neagră ca tăciunele. Se instală, încununând copacul cu aripile ei desfăcute; de coadă încă îi mai atârnavă câteva fire de lână. Bătrâna cioară scoase un croncănit. Era răgușit și uscat, însă foarte familiar.

Copacul fremătă, adresând urări de bun-venit care înăbușiră strigătul lui Ivy.

— Hâș!

În tot acel vacarm, Rowan privi în jur. Dacă Hâș se afla acolo, unde era frumoasa femeie în alb pe umărul căreia fusese cocoțată cioara? Nu ar fi trebuit să fie și ea eliberată din închisoarea de lână? Nu se vedea însă, nu era nici urmă de sora din dugheana cu tapiserii. Nu se aflau acolo decât Ivy și Clothilde.

Se mai uită o dată, mai atent. Ia stai, parcă era totuși ceva!

Lângă boltă se afla o băltoacă de apă întunecată pe care n-o băgase de seamă înainte. Urme de pași, umede, se îndreptau spre desișul Subpădurii.

Ieșind de sub arcada de țepi, Sorrel Flux aruncă doar o privire disprețuitoare spre încăperea subterană lipsită de aer. Era learcă, iar apa i se scurgea de peste tot și ieșea gâlgâind din ciorapii de mătase și din ghetele elegante. Asta nu era un loc potrivit pentru el, așa plin de zgomot și de triluri de păsări. Și, în plus, avea o misiune foarte importantă.

Flux se îndepărtă, furișându-se prin spatele unei tufe de iasomie. Trebuia să găsească cerneala.

APENDICE

(Extras din Axlerod D. Roux, Atlasul ținutului Caux, Capitolul 62, pagina 746)

Ghindă – viață veșnică; de-a-ndoaselea: moarte iminentă

Arorut – ferește-te de pericol

Drăcilă – dispoziție proastă

Mutătoare – închisă

Trifoiște-de-baltă – încăpere, cameră – de obicei pentru dormit

Izmă – succes

Euphorbia – naștere, viață nouă; fără ghimpi – mormânt

Trepădătoare – înșelăciune

Boabe de soc – călătorie înainte

Ulm – demnitate

Ferigă – sinceritate

iarba-șarpelui – a descifra

Degețel-roșu – onestitate; de-a-ndoaselea: fals, nesincer

Iarba-broaștelor – rivalitate

Crăiță – pot să te ajut?

Păducel – fără speranță

Pansea – refacere, reîncăunare

Iarbă-neagră – protecție; de-a-ndoaselea: deghizare

Brâncuță – ascuns

Iederă – prietenie

Iasomie – bogăție cu orice preț

Condurul-doamnei – odihnă confortabilă;

de-a-ndoaselea: în pericol

Nemțișor-de-câmp – jignire

Lavandă – la stânga
Lichen I lasă-mă în pace
inima-fecioarei I suflet prizonier
Pelin – cunoștințe folositoare
Frunze de stejar – bravură
Crin-portocaliu – ești groaznic
Pătrunjel – protecție împotriva bolii; virtute
Trandafir negru – moarte
Boboc de trandafir – la dreapta
Scoruș-de-munte – prudență, precauție
Rută – dispreț
Gălbenele – plăcerea de a bea o băutură fierbinte
coarne – afacere neterminată
tisă – La naiba! (sau mai rău)
iarba puricelui – captiv, prizonier
scuipătoare – a copia, a face un duplicat
burete-puturos – trebuie să te speli
sângele-voinicului – mic

Despre autoare

Susannah Applebaum provine dintr-o familie de medici și filosofi care i-au insuflat încă din copilărie în aceeași măsură fascinație și precauție în legătură cu sticlele ce purtau eticheta „Otravă”. A lucrat mulți ani în domeniul editării de reviste, iar în prezent trăiește împreună cu familia în Hudson Valley, New York și Cape Breton, Nova Scotia, unde a ales să cultive buruieni în grădina ei.

Prima carte scrisă de Susannah a fost *Nestemata scobită*, Cartea I a trilogiei *Otrăvurile din Caux*. Îi puteți vizita pagina de web la adresa www.susannahapplebaum.com

Cuprins

- Dedicatie
-

Partea I – Templar

- Citat
- Capitolul unu – Caligraful
- Capitolul doi – Cerneală
- Capitolul trei – Peps
- Capitolul patru – Socoteli stricate
- Capitolul cinci – Vlăstarul Profeției
- Capitolul șase – Hangițele
- Capitolul șapte – Vestea
- Capitolul opt – Tapiseriile
- Capitolul nouă – Livrarea
- Capitolul zece – Limbajul secret al florilor
- Capitolul unsprezece – Doza mortală
- Capitolul doisprezece – Dugheana lui Dumbcane
- Capitolul treisprezece – C de la „cioară”

- Capitolul paisprezece – Feriga rea
- Capitolul cincisprezece – Liftul
- Capitolul șaisprezece – Plecarea
- Capitolul șaptesprezece – Șase
- Capitolul optsprezece – Leacul
- Capitolul nouăsprezece – Talismanul
- Capitolul douăzeci – Ape tulburi
- Capitolul douăzeci și unu – Toane proaste
- Capitolul douăzeci și doi – Avertismentul
- Capitolul douăzeci și trei – Ceață
- Capitolul douăzeci și patru – Ciuperca de Iarbă Sălbatică
- Capitolul douăzeci și cinci – Nu sunt locuri
- Capitolul douăzeci și șase – Rustafustian
- Capitolul douăzeci și șapte – Tribunal
- Capitolul douăzeci și opt – Galeria
- Capitolul douăzeci și nouă – Restaurantul
- Capitolul treizeci – Rămas-bun
- Capitolul treizeci și unu – Obiectele cu resort
- Capitolul treizeci și doi – Adevărata natură a plantelor
- Capitolul treizeci și trei – Un oaspete nepoftit

- Capitolul treizeci și patru – Povestea lui Peps

Partea a II-a – Rocamadour

- Citat
- Capitolul treizeci și cinci – Roșu
- Capitolul treizeci și șase – Gripe
- Capitolul treizeci și șapte – Zidul
- Capitolul treizeci și opt – Grădina Minții
- Capitolul treizeci și nouă – Canalul colector
- Capitolul patruzeci – În adâncuri
- Capitolul patruzeci și unu – Poșircă
- Capitolul patruzeci și doi – Floarea regelui
- Capitolul patruzeci și trei – Insolent
- Capitolul patruzeci și patru – Ghicitoarea
- Capitolul patruzeci și cinci – Răspunsul
- Capitolul patruzeci și șase – Ceai și compasiune
- Capitolul patruzeci și șapte – Grădina luminată de lună a profesorului Breaux
- Capitolul patruzeci și opt – Scara
- Capitolul patruzeci și nouă – Planul
- Capitolul cincizeci – Ceva care crește

- Capitolul cincizeci și unu – Truax
- Capitolul cincizeci și doi – Făcătoarea-de-regi
- Capitolul cincizeci și trei – Catacombele
- Capitolul cincizeci și patru – Pământul sfânt
- Capitolul cincizeci și cinci – Prada
- Capitolul cincizeci și șase – Vița-de-noapte
- Capitolul cincizeci și șapte – Ultimul examen
- Capitolul cincizeci și opt – Doza
- Capitolul cincizeci și nouă – Umbra
- Capitolul șaizeci – Sosiri
- Capitolul șaizeci și unu – Reverie în cușcă
- Capitolul șaizeci și doi – Petiția
- Capitolul șaizeci și trei – Camera de dojană
- Capitolul șaizeci și patru – Buchetul lui Breaux
- Capitolul șaizeci și cinci – Zborul
- Capitolul șaizeci și șase – Truax
- Capitolul șaizeci și șapte – Cripta
- Capitolul șaizeci și opt – Pământul sfânt
- Capitolul șaizeci și nouă – Intrarea spre Pimcaux

Partea a III-a – Pimcaux

- Citat
- Capitolul șaptezeci – Nu Pimcaux
- Capitolul șaptezeci și unu – Wilhelmina
- Capitolul șaptezeci și doi – Straie noi
- Capitolul șaptezeci și trei – Arborele cu panglici
- Capitolul șaptezeci și patru – Cele patru surori
- Capitolul șaptezeci și cinci – Șase
- Capitolul șaptezeci și șase – Klair și Lofft
- Capitolul șaptezeci și șapte – Neant
- Capitolul șaptezeci și opt – Clothilde
- Capitolul șaptezeci și nouă – Hambarul
- Capitolul optzeci – Domnul Degețel-Roșu
- Capitolul optzeci și unu – Prefăcătorie
- Capitolul optzeci și doi – Întâlnirea
- Capitolul optzeci și trei – Regele
- Capitolul optzeci și patru – Ghimpele
- Capitolul optzeci și cinci – Inelul
- Capitolul optzeci și șase – Consfătuire

-
- APENDICE

-
- Despre autoare